OPERE I

Emil Brumaru

Julien Ospitalierul

POLIROM

Table of Contents

Cronologie
Poetul care ne recucereşte cu fiecare nou text
După treizeci şi opt de ani... (Scurtă confesiune)
Apologia unui stil de viaţă demodat
Bucătăria metafizică
Personaje şi ceremonialuri
Cu cine seamănă Emil Brumaru
Versuri (1970)
Elegie
Cîntec naiv
În dormitor
Baladă
Cîntec
Prezentare
Ceas
Amnezie
Ea stăpîneşte
Sentinţa
Glycera
Exclamaţie
Pastel creştin
Dulapul
Apocrifa I
Glycera
Astenie
Cîntec trist
Cîntec de adolescent
Cerb
Cîntec de toamnă
Apocrifa II
Rugăciune
Interior
Romanţă
În magazie
Madrigal respins
Înger
Adormind
Cîntec
Imn
Nocturnă
Cîntec de copil

Izvoarele
Arătare
Strămoşească
Întîmplări
Asceţi
Gînd
Detectivul Arthur (1970)
Detectivul Arthur
Rugăciunea detectivului Arthur
Fluturii din pandişpan
Prima elegie a detectivului Arthur
A doua elegie a detectivului Arthur
A treia elegie a detectivului Arthur
A patra elegie a detectivului Arthur
A cincea elegie a detectivului Arthur
A şasea elegie a detectivului Arthur
Ultima elegie a detectivului Arthur
Testamentul detectivului Arthur
Şapte cîntece naive pentru parfumat gura
Julien Ospitalierul (1974)
I
Julien Ospitalierul
Veranda lui Julien Ospitalierul
Amorurile lui Julien Ospitalierul
Secretul lui Julien Ospitalierul
Primele tangouri ale lui Julien Ospitalierul
II
Melancolia lui Julien Ospitalierul
Îmbărbătarea lui Julien Ospitalierul
Julien Ospitalierul îşi aminteşte de detectivul Arthur
Marşul lui Julien Ospitalierul
Ultimele tangouri ale lui Julien Ospitalierul
III
Fericirea lui Julien Ospitalierul
Fîntîna lui Julien Ospitalierul
Postume
Confidenţa lui Julien Ospitalierul
Cruzimile lui Julien Ospitalierul
Cîntece naive (1976)
Cîntec naiv
Mierea lumii
Balada poetului de duminică
Invitaţie la Dolhasca
Mic tratat despre plăcerea De a bea bostani ca mierea

Viaţa la ţară
Cîntec naiv
Povestea cavalerului cu brici
Cîntec naiv
Scrisoare
Faun
Jurnal
Elegie
Idilă
Cîntec naiv
Cîntecel
Scrisoare
Cîntec de faun
Fluturele capital
* * * (Trăiesc la barieră)
Cîntec naiv
În bucătărie
* * * (Cînd o să vin ...)
Bocet de adult
Povestea unuia din îngeri
Cîntec naiv
Scrisoare
Elegie
Cîntec naiv
Povestea fecioarei descurcăreţe
Elegie
* * * (Eu sînt total învins de rouă)
Balada crinilor care şi-au scris frumos
Elegie
Cîntec naiv
Balada dispariţiei lui J.O.
Bocet de adult
Elegie
Cîntecel
Ultima elegie
Ultima baladă
Adio, Robinson Crusoe (1978)
Cîntece naive
Elegie
Sticle
Cîntec naiv
Ecuson
Elegie
* * * (Cînd aerul cade ...)

Jurnal
Elegie
Cîntec naiv
Balada trecerii Reparatei
Idilă
Blestem
Cîntec naiv
Elegie
Pretenţii
Idilă
Elegie
Balada trandafirului cu aburi
Cîntec de adolescent
Sfaturi pentru Reparata (VII)
Elegie
Cîntec naiv
Invocaţie
Cîntec naiv
Elegie
Cîntec de toamnă
Cîntec naiv
Cîntec naiv
Poveste fără sfîrşit
Cîntecel
Elegie
Între anotimpuri
Catalog de nimfe
* * * (Sosisem dintr-o obositoare călătorie)
* * * (Azi-dimineaţă am ridicat ...)
* * * (Părîndu-mi-se o absurditate ...)
* * * (Ieri, după contemplarea ...)
* * * (Pentru a nu provoca ...)
* * * (Acum cîteva săptămîni ...)
* * * (De fapt ...)
* * * (Trebuia să dispar ...)
Roua lecturii
Insula misterioasă
Nemaipomenitul roman
Însemnări despre detectivul Arthur
Scufiţe (I)
Cîntec de pirat
Scufiţe (II)
Însemnări despre Julien Ospitalierul
Adio, Robinson Crusoe

Dulapul îndrăgostit (1980)
Cîntec
Gramofon stricat între două dulapuri
* * * (Să azvîrlim poemele în troace)
Marş
Hermaphroditus
Elegie
Elogiul Reparatei (I)
Bulionul
Elegie
Bagatela
Elogiul Reparatei (II)
Elegie
Elogiul Reparatei (III)
Poveste
Reparata şi Pirata
Johnny Răducanu Mîngîind pianu-n Şaluri cu motanul Do-Do
Defăimarea Reparatei (I)
Bocet de adult
Defăimarea Reparatei (II)
Elegie
Cîntec de toamnă
Dulapul îndrăgostit
Ruina unui samovar (1983)
Cîntec naiv
* * * (Mi-e sufletul împins de rouă)
Elegie
Rugăciune
Bocet de adult
Chiuitură
Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci
De-aş avea o sumă fabuloasă
Dragoste nemărturisită
Sonet
Cîntec naiv
Sfat
Scrisoare
Bocet de adult
Baladă
Chiuitură
Cîntec naiv
Cîntec de pirat
Cîntec naiv
Baladă

Bocet de adult
Cîntec naiv
Chiuitură
Epigramă
Cîntec naiv
Elegie
Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci
Cîntec naiv
Lampă
Viaţa, mărirea şi decăderea Bul-Bukului Dantelat
Cîntec naiv
Sonet
Cîntec naiv
Elogiu
Scrisoare
Policier
Sonet
Cîntec naiv
Baladă
Chiuitură
Scrisoare
Balada Piratului Negru
Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci
Corespondenţă
Cîntec naiv
Sonet
Cîntec naiv
Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci
Bocet de adult
Cîntec naiv
Dintr-o scorbură de morcov (1998)
Deodată
Tamaretă
Jurnal
Descîntec
Dare de seamă Scrisă c-o clamă, Către Yvonne de Burgundia, Uimit pe la sîni ce rotundă-i ea
Cîntec naiv
De-aş avea o sumă fabuloasă
Confesiunile unui băutor de ceai (I)
Foaie neagră
Un distih cu iz etern Pentru Maia Morgenstern
Chiuitură
Bocet de adult

Dintr-o scorbură de morcov (I)
Cînticel
Bocet de adult
Scrisoare
Bocet de adult
Ravagiile alcoolismului (dezintoxicările lui Julien Ospitalierul)
Viaţa şi moartea Reparatei
Paisprezece versuri macre
Scrisu-am, fiind mahmur, Fără bec la abajur
Sonetul cavalerului distrus Fiindc-a mîncat harbuz după harbuz
* * * (Lîngă dalbul tău picior)
Balada tristului marchiz Scrisă cu rîme pe oglinzi
Despre ce mai ştiu motanii (I)
* * * (Ochii care nu se văd)
Tamaretă
Bocet de adult
Epistolă reîntregită
Confesiunile unui băutor de ceai (II)
Cîntec naiv
Alt distih cu iz etern Pentru Maia Morgenstern
Despre ce mai ştiu motanii (II)
Sonetul de pe insulă
Bocet terminat în blestem
Pierrot răutăcios
Yvonne de Bourgogne
Dintr-o scorbură de morcov (II)
Dacă Verlaine...
Despre un flaut şi nişte oglinzi
Opera poetică III (2005)
Scrisoare
Bocet de adult
Tamaretă
Chiuitură
Bocet de adult
Cîntec naiv
Bocet de adult
Ranchiuna unei nopţi de vară
Logodnica secretă a lui Julien Ospitalierul
Epistolă din rezervaţia naturală de îngeri
Commedia dell’arte (I)
Commedia dell’arte (II)
La Glanda Lacrimală
Rugăciune laică
Berbanţi, înc-o lectură!

Perpetuum mobile
Carte poştală (1978)
Descîntec scris pentru Yvonne C-un ac tocit de patefon
Irmoase fără foloase
Iubitei ce-şi purta medalionul gol
Invitaţie
Tamaretă
Flaut în sos remoulade
Epistolă sentimentală
Epistolă răutăcioasă (1969)
Mică rugăciune pentru ajutat orbii (1968)
Zîna legată fedeleş
Practici spirituale
Noi şi ţestoasele
Povestea lui Belmondo Pisicescu, Cu purici tandri, cum e şi firescu!
De-a nasturii
Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe
La o linotipistă-n lapte dulce
Hai s-o tulim în Australia!
Micşunea căzută-n lapte
Şi-ai plecat...
Îngerul Pepémbe
Superstiţii şi fofîrlici
Reparata şi balena
Clipele-s unse cu jazz
Tiv pe marginea batistei
Sonetul scris pe-o portocală Pentr-o rostogolire ideală
Sonet trimis după un an De stat cu ochii în tavan
Te-am ţinut goală în braţe
Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă
Cişmelele picură-n van
După douăzeci de versuri
Tristeţea genului epistolar
Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe (2)
Neglijenţa elegiei feroviare
Sonetul ameliorat puţin, Transcris de J.O. cu propriu-i destin
Transcrierea sonetului viril, Cu bulion, de însuşi fra Emil
Sonet caligrafiat Pe o scîndură de pat
Caligrafie pentru iubita ideală
Transcrierea sonetului nr. 19, et. V, ap. 14
Paravanul chinezesc
Sfaturi primejdioase (1982)
Tamaretă
Împotriva amneziei

Clei din Aripioare de rechin
Mi-e ruşine să ies viu
Din hăţişul de-ntîmplări
Elogiul Reparatei
Sonetul descifrat cu grijă (1980)
Improvizaţie
Improvizaţie
Improvizaţie
Rătăciri prin tîrgu-amar
Trei praştii
Ce stamina şi pistilul
Toamna noastră cea de toate clipele
Ce grea cade lumina-n suflet
Pamflet la acordeon
Terţine pentru Reparata
Alte terţine pentru Reparata
Sonetul cavalerului bolnav
Mărar tînăr
Bocet pentru Reparata
Scrisoare (1968)
La o actoriţă
Dantelă (1968)
Elegie (1968)
Ţipăt
Elegie căţărată-n flaut
Blues
Sonetul descifrat pe-ncetul
Sonetul descifrat pe jumătate
Scrisoare
Vizită nervoasă
Despre cum s-a scris poemul
Cîntec
Cîntec de cădere voioasă
Sonet domestic
Sonetul descifrat cu greu
Sonetul regăsit sub pat
O dezertare pentru pleoape, sîni şi şolduri de Valerie
Pretenţii de-actoriţă
Sonetul vechiului cotoi
* * * (Crini urniţi prin urbe cu tramcarul
Cîntec vesel de iubire
Amănunţimi
Scrisoare ameliorată (1977)
Scrisoare pentru Şerban Foarţă (1977)

Să nu uit că sînt poet (1977)
Distrugerea fluturilor
Deodată
Clipa cea lentă
Pentru cine bat clopotele, Maia?
Întîmplare
De scris cînd ţi se face frică
Cinci terţine pentru Cecina
De spus la gura sobei şi-a iubitei (1)
De spus la gura sobei şi-a iubitei (2)
Rugăciune laică
Rugăciune laică
Sonetu-ndrăgostiţilor bezmetici
Sonet dezamăgit
Suceviţa
În împuţitul orăşel
Cîntec naiv
Priveşte-mă!
Cîntec naiv
Un peşte-albastru pentru Fascinel
Tu eşti o fragă care umblă
Improvizaţie
Doamne mă îndemni să-ţi scriu
Country (1)
Country (2)
Erai atît de ferită
Erai atît de frumoasă...
Erai atît de rotundă...
M-am ferit de tine Doamne
M-apropiam cu-atîta frică
Iubita mea cu gura-n rai
Cîntec
În rugăciunea mea-i un cîntec
Cîntec
Cîntecel de babalîc bubos
Cîntecela pentru Fascinela
Caligrafie într-o ceainărie
Blues
Atît de frumoase-s minciunile tale
Blues
Caligrafie
Deodată
Semne

Emil Brumaru

Opere I

Julien Ospitalierul

Prefaţă de Alex Ştefănescu
Desene de Emil Brumaru

Editura Polirom
2009

© 2009 by Editura POLIROM

Colecţie coordonată de Daniel Cristea-Enache

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN ePub: 978-973-46-2366-2
ISBN PDF: 978-973-46-2367-9
ISBN print: 978-973-46-1246-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cronologie

1939 Emil Brumaru se naşte la 1 ianuarie, în Bahmutea, judeţul Tighina, Basarabia, într-o familie modestă. Tatăl, Grigore Brumaru, este funcţionar CFR, mama, Elisabeta Brumaru (fostă Trelea), învăţătoare. Mama îi va povesti că s-a născut, de fapt, pe 25 decembrie 1938, dar a fost declarat mai tîrziu ca să nu fie luat în armată cu un an mai devreme.

1943-1944 Familia, refugiată din Basarabia, stă, pentru un timp, în Curtea de Argeş, la o soră a mamei, Vera, căsătorită cu Dumitru Enescu. La parter se află o cafenea cu două mese de biliard. Copilul se îndrăgosteşte de o bilă roşie.

1945 Tatăl obţine postul de impiegat de mişcare în gara Merişani. Locuiesc înghesuiţi într-un canton, lîngă un pod de fier. Ca să nu rămînă singur acasă, mama ia băiatul în clasa I, neînscris, în orele ei de predare.

1946 Tatăl este mutat cu serviciul la Ciceu. Locuiesc într-un pavilion CFR. Clasa I, de data aceasta înscris, avînd-o ca învăţătoare tot pe mama. Citeşte, dîndu-se în scrînciob, o ediţie pentru copii, cartonată, despre Gulliver în ţara piticilor şi a uriaşilor. Fură, fiind într-o vizită, cu mult sînge rece, dintr-o enciclopedie germană, tăind-o cu o lamă, foaia lucioasă, ilustrată cu soiurile de ciuperci. Este atacat şi trîntit la pămînt, în drum spre şcoală, de curcanul doamnei Manolache, soţie de picher.

1947-1948 Iarăşi, tatăl e mutat cu serviciul la Belceşti, în judeţul Iaşi, devenind şef de haltă. Locuiesc chiar în haltă. Clasele a II-a şi a III-a. Citeşte *Robinson Crusoe* într-un vagon stricat, pe linia moartă, *Aventurile lui Tom Sawyer*, *20 000 de leghe sub mări*, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*. Construieşte o colibă. Mama promite că aduce de la Iaşi un sac de cărţi. Nu se ţine de cuvînt, plîns memorabil, în hohote...

1949-1950 O nouă schimbare de domiciliu, în Iaşi, la periferia oraşului, lîngă bariera de la Socola. Clasele a V-a şi a VI-a la şcoala „Gh. Mârzescu“. Îl are coleg de bancă pe fiul unui mic comerciant. Împrumută de la el, din podul casei ticsit cu cărţi, sute de romane poliţiste şi de aventuri. Îl fascinează Arsène Lupin. Ţine un jurnal cifrat. Vrea să devină detectiv sau mușchetar. Este făcut pionier. Joacă rolul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot la o serbare de sfîrşit de an.

1951 Se mută, tot în Iaşi, pe strada Dobrogeanu-Gherea (astăzi I.C. Brătianu), vizavi de grădina de vară Pomul Verde, în apropierea Teatrului Naţional. Din clasa a VI-a pînă în clasa a X-a, la Şcoala Medie nr. 1 (actualul Colegiu Naţional), pe atunci doar de băieţi. Face parte din „gaşca teatrului“.

1953 Apare Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IV: *Poezii postume*, în ediţia Perpessicius. Citeşte un an întreg numai postumele lui Eminescu. Scrie versuri foarte proaste. Din cauza unei bătăi, în vacanţa de vară, este reclamat la Inspectoratul Şcolar şi propus pentru exmatriculare. Se intervine şi totul reintră în normal.

1954 Cumpără de la un anticariat *Les Fleurs du Mal*. Îl buchiseşte cu dicţionarul. Îi cade întîmplător în mînă *Istoria literaturii române. Compendiu* de G. Călinescu. O citeşte şi o reciteşte ca pe un roman de aventuri, neştiind nimic despre majoritatea scriitorilor şi cărţilor. Continuă să scrie versuri sub diferite influenţe.

1955 Întîlnire providenţială cu Eleizer Frenkel, profesor la o şcoală unde lucra şi mama. Profesorul are o cameră enormă, plină cu cărţi, pe cîte trei rînduri pe rafturi şi pe jos, în mormane. Împrumută orice, oricînd. Arghezi, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Fundoianu, Blecher, în ediţii princeps, uneori cu dedicaţii, ba chiar şi *Istoria* mare a lui Călinescu... autori interzişi pe vremea aceea... Prima lectură din Kafka, în limba franceză. În ultima clasă, a X-a, înfiinţează „Clubul moluştelor celebre“, format din el şi colegul de bancă, Ferdinand Hancearek. Termină Şcoala Medie nr. 1. În toamnă intră la Facultatea de Medicină din Iaşi, secţia medicină generală.

1956 Pentru rezultate foarte bune la învăţătură, este făcut membru UTM. Peste nici trei luni este propus să fie dat afară din UTM. Motivele sînt: 1) refuză să se aboneze la *Scînteia tineretului*; 2) nu participă la defilarea de 1 Mai; 3) nu îşi salută colegii; 4) „are anumite surîsuri ironice la ora de histologie, cînd se uită în microscop“. (Peste ani, Dinescu îi explică logica acestei vini: „Bre, tu vedeai acolo, la celulă, structura intim-putredă a comunismului!“) Scapă doar cu vot de blam cu avertisment, datorită intervenţiei unui coleg de grupă, mult mai în vîrstă, ungur: „El făcut, el dat afară imediat, nu se poate!“. Se împrieteneşte cu Răzvan Cuncic, coleg de grupă. Găseşte la el un volum de Rimbaud, îl

copiază. În timpul „contrarevoluţiei“ din Ungaria, asistenţii de materialism dialectic nu vin la ore de frică.

1957 În urma unei certe cu mama, îşi arde în soba de teracotă toate manuscrisele. Rescrie din memorie. Îi dă foile unei cunoştinţe de la Filologie. Ajung la Mihai Vlad Creţescu. Acesta vine acasă şi caută să-i convingă tatăl că fiul lor este poet.

1958 Cu familia, în vacanţa de vară, în Basarabia, la Fundurii Vechi, satul unde s-a născut tatăl. Îşi descoperă o droaie de verişoare săltăreţe: beau samahoncă şi mănîncă prunele cu furculiţa. Scrie mult, indescifrabil aproape, pe caietele cumpărate de acolo, pătrate.

1959 În primăvară, la un control de rutină, este depistat cu un infiltrat pulmonar escavat subclavicular drept. Întrerupe anul IV. Este internat la sanatoriul Bîrnova. Face cură cadaverică, apoi continuă la domiciliu o cură mai puţin severă. Nu mai scrie decît foarte rar, de frica reîntoarcerii bolii. Este scutit de armată. Citeşte doar cărţi de bucate, odihnitoare.

1960 Repetă anul IV în întregime. Îl cunoaşte pe poetul Adi Cusin.

1963 Termină Facultatea de Medicină. Se căsătoreşte cu Doina Popescu, fostă colegă de facultate, medic la Circumscripţia din Dolhasca. Este repartizat la Dolhasca, medic la Spitalul Mixt Rural din Dolhasca. Stă în gazdă, lîngă bariera căii ferate Dolhasca-Fălticeni, în Cotu' Morii.

1964-1965 Dese vizite ale lui Adi Cusin la Dolhasca. Perioadă neagră, nu scrie. Are o pisică roşcată, blănoasă, Muţeasca. Lecturi tenace, măcar 50 de pagini pe zi, orice s-ar întîmpla.

1966 Este făcut membru de partid. Cumpără o maşină de scris Consul, tip portabil. Bate la maşină cartea lui Adi Cusin, *A fi*. La îndemnul lui, trimite versuri la revista *Luceafărul*. Îi răspunde la poşta redacţiei Violeta Zamfirescu. Este debutat, cu o prezentare de Dragoş Vrânceanu, în *Luceafărul* din 17 decembrie.

1967 Singurul ecou la debutul în presă e o notă în *Urzica*, nr. 2, 31 ianuarie, semnată de Mircea Pavelescu. Este remarcată şi reprodusă poezia „Cîntec de faun“. Tot Adi Cusin îi duce un volum de versuri, *Fluturii din pandişpan*, la Editura Tineretului. Un nou redactor, Nicolae Oancea, dă peste carte într-un dulap cu manuscrise înregistrate şi o propune spre publicare. Îi apar poezii în *Amfiteatru*, *Ateneu* etc. Îl cunoaşte pe Leonid Dimov, la el acasă. Dimov citeşte viitorul volum şi îl declară pe loc oniric. E de acord şi Dumitru Ţepeneag. Este primit în „grupul oniric“. Cu ajutorul lor îi cunoaşte pe Vintilă Ivănceanu, Sorin Mărculescu, Mircea Ivănescu... Urmează un şir de scrisori către Dimov. „Grupul oniric“ este invitat la Dolhasca de Anul Nou. Dimov vine cu soţia, Marina, şi fiica, Ileana. Ţepeneag este cu Mona, Vintilă Ivănceanu – singur. Mai soseşte şi Tiţi, o prietenă a Marinei.

1968 În vară, a doua vizită a lui Dimov, împreună cu Marina, la Dolhasca. Revista *Luceafărul* este preluată de Ştefan Bănulescu. Începe să fie publicat cu regularitate. Leonid Dimov îi face cunoştinţă, la redacţie, cu Ştefan Bănulescu. Tac îndelung toţi trei. Dimov e foarte satisfăcut de întîlnire. La şedinţele lunare cu medicii, la Fălticeni, stă în primul rînd şi scrie non-stop versuri, dînd impresia că ia sîrguincios notiţe. Se discută ceasuri întregi despre păduchi, mortalitate infantilă sub vîrsta de un an, despre vaccinări, despre problema closetelor – ţiganii nu au. Ajuns acasă, descifrează şi bate, cu mici modificări, la maşina de scris. Scămoşilă, motanul siamez, gelos, îl împiedică, dînd cu laba peste clape. În august, după invadarea Cehoslovaciei, trec pe drum, o noapte întreagă, tancuri. E însărcinat cu asistenţa medicală, în caz de război. La exact o lună, în septembrie, face o excursie cu un microbuz de 16 locuri, prin OJT, în Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia. Vede în Praga sediul Televiziunii ars, faţada clădirii Parlamentului ciuruită de gloanţe, locul unde şi-a dat foc un student... Pe toate străzile, pe pavaj, sînt desenaţi porci cu secera şi ciocanul în ei, indicînd cîţi kilometri sînt pînă la Moscova. După detectivul Arthur, apare un nou personaj, Julien Ospitalierul, prietenul care trăieşte la ţară. Şi Reparata cea cu trei sîni mistici şi două „suspine“ laice.

1969 Scrie nenumărate scrisori. Florin Mugur îi răspunde şi chiar vrea să vină la Dolhasca, să „lucreze“. Şi într-o bună zi coboară pe peron. I se găseşte o gazdă. Are un program foarte sever, nu doreşte să discute decît după masă. De atunci, periodic, stă cîteva săptămîni pe an la Dolhasca şi bate la maşină. Îi propune un post de redactor la revista *Argeş* din Piteşti, ce urmează să se restructureze. Ar trebui să fie acolo doar vreo şapte zile pe lună, cînd se predau materialele. Refuză din comoditate. Cartea de debut întîrzie să apară. În *Viaţa românească*, nr. 12, Leonid Dimov semnalează tărăgănarea apariţiei editoriale a volumului *Fluturii din pandişpan*, în articolul „Pledoarie pentru un nou poet“, anunţînd şi

copertarea făcută de Florin Pucă.

1970 Lucrurile se precipită. În revista *Argeş*, nr. 3, în articolul „Emil şi detectivul“, Florin Mugur scrie patetic: „Transcriu aceste rînduri în ziua de 19 februarie 1970 şi volumul de debut al lui Emil Brumaru continuă să zacă (manuscris? şpalt tipografic?) sub cine ştie ce masă strîmbă şi murdară de plumb. Ce să spun? Că mi-e ruşine de colegii mei editori care au făcut să întîrzie timp de trei ani prima carte a lui Emil Brumaru? Că această întîrziere a fost – şi este încă! – un lucru rău şi nedrept?“. În revista *Argeş*, nr. 4, apare ca supliment, în *Biblioteca*, *Argeş* 6, „Cîntece naive“. Primeşte un telefon la spital, de la Editura Albatros (fostă Tineretului), comunicîndu-i-se că volumul apare cu condiţia să i se schimbe titlul, *Fluturii din pandişpan*. Doreşte asta „cineva de sus, de foarte sus“. Nu i se comunică cine anume. Răspunde, exasperat, să pună editura ce titlu vrea, titlul lui e *Fluturii din pandişpan*. Apare volumul de debut cu titlul *Versuri*, stabilit de editură. Apare la Editura Cartea Românească, nou-înfiinţată, în numai cîteva luni, avîndu-l redactor pe Dumitru Ţepeneag, *Detectivul Arthur*. Cu ocazia Festivalului „Mihail Eminescu“, în luna octombrie, Uniunea Scriitorilor acordă un premiu pentru volumul *Versuri*. Laureat al Festivalului este poetul Mihai Ursachi, cu volumul *Inel cu enigmă*.

1971 Notaţie făcută de tatăl scriitorului pe o coală albă, găsită într-un dosar cu articole: „Azi, 18 ianuarie 1971, ora 8 şi 25, au fost recitate la radio, la *Momentul poetic*, de către actorul Ion Caramitru, patru poezii de Emil Brumaru, în următoarea ordine: 1. «Ceas»; 2. «Cîntec de adolescent»; 3. «Gînd»; 4. «În dormitor». Am avut norocul să fiu lîngă aparat, să ascult, să mă bucur şi, vorba aceluiaşi poet, să fiu fericit. Imaginaţi-vă ce a însemnat asta pentru mama poetului, care era alături, scriind o scrisoare surorii sale“. În luna aprilie volumul *Versuri* primeşte Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1970 pentru debut în poezie. Premii pentru debut mai iau: Al. Paleologu (*Spiritul şi litera* – eseu), Valeriu Cristea (*Interpretări critice* – critică literară), Radu Petrescu (*Matei Iliescu* – proză). Preşedintele juriului este Alexandru Philippide. Din juriu fac parte: acad. Zaharia Stancu, acad. Geo Bogza, Cezar Baltag, Ştefan Bănulescu, Nicolae Breban, Constantin Chiriţă, Ov. Crohmălniceanu, Şt. Aug. Doinaş, Silvian Iosifescu, George Ivaşcu, Eugen Jebeleanu, George Macovescu, Melius Jozsef, D.R. Popescu, Marin Preda, Lucian Raicu, Marin Sorescu, Paul Schuster. Notaţie făcută de tatăl scriitorului: „8 iunie, ora 18, *Antologie lirică*, la televizor. S-a recitat poezia «Cerb»“.

1972 Îl cunoaşte, în Iaşi, cu ocazia unui festival, pe Mircea Dinescu. Cu cămaşa descheiată pînă la centură, împrăştiind poante, curtat de femei tinere, poetul îşi cîntă poeziile, acompaniindu-se la chitară. Îl duce acasă, pe strada Dobrogeanu-Gherea, ca să-l prezinte şi părinţilor. Fac fotografii. Rămîn prieteni. Devine membru al Uniunii Scriitorilor şi al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti.

1973 În urma unui răspuns la o anchetă publicată în revista *Tribuna*, „Condiţia scriitorului din provincie“, primeşte de la o necunoscută, Tamara Pintilie, o invitaţie la ziua ei de naştere. Va împlini 18 ani, este elevă în clasa a XI-a, pe care o repetă, la liceul „Garabet Ibrăileanu“ din Iaşi. Refuză, îi trimite volumele de poezii. Începe o corespondenţă susţinută. Florin Mugur, din nou în Dolhasca, nu agreează „intruziunea elevei“. Este anunţat de Uniunea Scriitorilor că va fi trimis în Finlanda. Primeşte itinerarul cu escalele respective. Află tot satul. Îşi face un palton şi un costum nou la croitorul din Dolhasca. Cu o săptămînă înainte de plecare primeşte un telefon de la Florin Mugur, rugat să se intereseze: va merge Zoe Dumitrescu-Buşulenga. Este trimis de Uniunea Scriitorilor, împreună cu Mircea Dinescu, la Festivalul de poezie din Struga. Pus să se iscălească pe o tablă, cu creta, în cadrul acţiunilor festivalului, scrie: „Îngerul Emil Brumaru, Preşedinte al Rezervaţiei Naturale de Îngeri Dolhasca, Stat Independent“. Şeful delegaţiei române, Corneliu Sturzu, le atrage atenţia să nu se mai aşeze la masă înainte de a se aşeza delegaţia rusă. Nu va mai fi trimis în străinătate de Uniunea Scriitorilor decît în Bulgaria...

1974 Apare la Editura Cartea Românească al treilea volum de versuri, *Julien Ospitalierul*. Corespondenţa cu Tamara Pintilie continuă la post-restant. O cunoaşte în toamna aceluiaşi an.

1975 De la domiciliul Tamarei Pintilie, din Podu Iloaiei, sînt confiscate de Securitate toate scrisorile şi ilustratele trimise de scriitor, aproximativ 700. După un şir de inspecţii pe linie profesională, aproape zilnice, este invitat la o şedinţă de pază contra incendiilor, ţinută la Căminul Cultural. Promite că va veni. Nu se duce, avînd musafiri. Soţia e pe teren, cu o echipă de inspectori. E chemat insistent. Secretarul de partid trimite o maşină

(un GAZ!) să-l aducă, deşi Căminul Cultural e la două sute de metri. De fapt e o şedinţă de partid, cu sala plină de colectivişti, care se deschide prin anunţarea excluderii dirigintelui Poştei pentru delapidare şi a medicului pentru imoralitate: o legătură extraconjugală cu o elevă minoră. Bărbatul de la masa prezidiului, venit de la Judeţ, mic de statură, gras, chel, negricios, îl mai acuză pe medicul Emil Brumaru că i-a impus minorei să-l citească pe Dostoievski, el, medicul, făcînd parte dintr-o familie de degeneraţi şi fiind, personal, total decăzut. La încercarea de a lua cuvîntul şi a explica evidenţa că minora are peste 19 ani, i se arată o mapă groasă cu scrisori ale lui, xeroxate, ameninţîndu-l că vor fi citite în public. Mai are ceva de adăugat? Nu. Doar că Dostoievski... Şi este dat afară, la propriu, şi din sala Căminului Cultural. Aşa se procedează la o excludere din partid. Acasă îşi anunţă musafirii de întîmplare. Ei se amuză copios. Inspecţiile se întrerup. Peste cîteva luni îşi ia numai maşina de scris Consul şi fuge pentru totdeauna din Dolhasca, Rezervaţia Naturală de Îngeri. Îşi trimite prin poştă demisia din funcţia de medic. I se expediază tot prin poştă cartea de muncă. Stă la părinţi, pe strada Cuza Vodă, împreună cu Tamara Pintilie. Manuscrisele vor fi recuperate peste trei ani, de un frate al mamei, în nişte saci mari de hîrtie, dintr-o magazie a noului spital şi dispensar. Se pare că nu lipsea nimic... Tamara Pintilie termină clasa a XII-a la Liceul „Garabet Ibrăileanu“, intră la Facultatea de Filologie, secţia română-latină, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“.

1976 La 2 februarie se naşte fiica Andreea Despina Brumaru, fiind trecută în certificatul de naştere pe numele tatălui. Începe procesul de divorţ, la Suceava. Procesul va dura peste patru ani, soţia opunîndu-se, deşi din căsătorie nu rezultase nici un copil. Nu se face împărţirea bunurilor. Printr-o înţelegere amiabilă, i se va da *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, a lui G. Călinescu, ediţia princeps. Îşi reface în ani biblioteca lăsată la Dolhasca. Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Cîntece naive*. Pînă în 1983 toate cărţile de versuri îl vor avea ca redactor pe Florin Mugur, a cărui prietenie îi va fi un puternic sprijin. În decembrie, în revista *Cronica*, nr. 51, îi apare ancheta „Cartea care ne-a fascinat copilăria“. În „Argumentul falsului anchetator“, printre altele, spune: „Mult timp am crezut că nu-mi voi pierde niciodată copilăria. Mai întîi cu uimire, apoi cu nelinişte şi-n cele din urmă cu spaimă, mi-am dat seama că sînt părăsit pentru totdeauna de personajele cărţilor citite în lumina aceea pe care nici nu mai ştiu s-o numesc“. Răspund la anchetă: Al. Andriescu, Al. Călinescu, Mircea Ciobanu, I. Constantinescu, Radu Cosaşu, Valeriu Cristea, Paul Georgescu, Mircea Iorgulescu, Nicolae Manolescu, Florin Mugur, I. Negoiţescu, Radu Petrescu, Mihail Petroveanu, Lucian Raicu, Mircea Horia Simionescu, Constantin Ţoiu, Tudor Ţopa, Laurenţiu Ulici, Mihai Ursachi ş.a. Umblă pînă la epuizare prin periferiile Iaşului, mai ales după-amiaza, cînd lumina e albă. Are străzi, case, garduri, cişmele pe care le iubeşte, le revede mereu.

1977 Îl cunoaşte, ducîndu-se anume pentru asta la Timişoara, pe Şerban Foarţă. Îşi scriau dinainte. Întîlnire esenţială: caută să-l convingă pe Foarţă că are „geniul literei“.

1978 Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Adio, Robinson Crusoe*. Scrisori către Florin Mugur, Radu Petrescu... Plimbări nesfîrşite, singur, pe străzi înguste, în pantă, pietruite...

1979 Nu mai poate scrie. Impresia obişnuită că i s-au terminat silabele. În vară, profitînd că rămîne acasă (părinţii, Tamara şi Andreea sînt la rudele din Curtea de Argeş), începe să încerce toate cuvintele considerate tabu în sonete ieşite parcă sub dictare. Cîte două-trei pe zi, pe caiete şcolăreşti, înfundat în fotoliul galben, cu creionul, timp de două săptămîni. Copiază 43 de sonete. Se încheagă *Infernala comedie*, negîndindu-se că o va publica vreodată. Principalul era că putea scrie iarăşi din plăcere. Tamara termină facultatea şi este repartizată în comuna Coarnele Caprei. Totodată, ea reprimeşte, în trei pachete mari, de la cel ce lucra pentru Securitate în cadrul universităţii, scrisorile confiscate în 1975. În toamnă se mută la Coarnele Caprei, găsindu-şi o gazdă. Andreea rămîne în Iaşi. Începe să lucreze la o antologie pentru colecţia „Hyperion“. Corespondenţă cu Florin Mugur, Radu Petrescu... Este trimis de Uniunea Scriitorilor în Bulgaria.

1980 Apare la Editura Cartea Românească, în colecţia „Hyperion“, volumul antologic *Dulapul îndrăgostit*. Titlul e dat de Alex. Ştefănescu, după cel al unui text din volum. Tot el semnează şi postfaţa. Procesul de divorţ ia sfîrşit. Se căsătoreşte cu Tamara Pintilie. Soţia primeşte un post de suplinitoare în oraşul Iaşi. Drumuri dese la Bucureşti. Mircea Dinescu îi face cunoştinţă cu Lucian Raicu, la critic acasă. Începe să-i trimită zilnic lui Lucian Raicu scrisori scrise cu creionul pe foi liniate, neaşteptînd nici un răspuns. Nu-i trece prin

minte că vor fi publicate cîndva.

1981 Este ales în Consiliul Uniunii Scriitorilor. Consiliul va funcţiona, datorită faptului că partidul evită să adune scriitorii pentru alegerea unuia nou, pînă la sfîrşitul anului 1989. La şedinţele de consiliu stă, de obicei, lîngă Leonid Dimov.

1983 La intervenţia Uniunii Scriitorilor, i se dă o jumătate de normă pe un post de corector la revista *Convorbiri literare*. (În anii 1975-1982 nu are nici un serviciu.) Va avea acelaşi post pînă la finele anului 1989. Apare, cu peripeţii, la Cartea Românească, volumul *Ruina unui samovar*.

1984 Volumul *Ruina unui samovar* ia premiul Uniunii Scriitorilor pentru poezie pe anul 1983. Începe o lungă perioadă în care, din cauza muncii aiuritoare, abrutizante de corector, nu mai poate scrie nimic. Citeşte foarte multe romane poliţiste în limba franceză. Scrisori către Florin Mugur, Ion Pop (la *Echinoxul* căruia colaborează) ş.a.

1989 Reîncepe să scrie.

1990 Devine redactor-şef adjunct, apoi redactor la revista *Convorbiri literare*. Este reales în noul Consiliu al Uniunii Scriitorilor. Soţia se titularizează la Liceul „Costache Negruzzi“.

1992 Semnează, din luna noiembrie, la revista *România literară*, rubrica săptămînală „Cerşetorul de cafea“, ţinută pînă în prezent.

1995 La 15 ianuarie moare tatăl, Grigore Brumaru.

1996 Este ales consilier municipal, din partea Partidului Alianţei Civice. Nu mai lucrează la *Convorbiri literare*. Are o rubrică săptămînală, „Gulliver“, în ziarul local *Monitorul*, devenit *Ziarul de Iaşi*. Moare mama, Elisabeta Brumaru.

1998 Apare, după 15 ani de absenţă editorială, la Editura Nemira, volumul *Dintr-o scorbură de morcov*. Premiul Inspectoratului de Cultură Călăraşi. Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor, pentru două săptămîni, la Washington şi New York.

2001 Premiul Naţional de Poezie „Mihail Eminescu“ pentru Opera Omnia; cetăţean de onoare al oraşului Botoşani.

2003 Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor la Paris, pentru manifestarea „Primăvara poeţilor“. Stă o lună. Divorţează de a doua soţie. Apare la Editura Aula *Poeme alese. 1959-1989*. Apare la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol I-II. Apare la Editura Aula, în colecţia „Canon“, monografia *Emil Brumaru* de Rodica Ilie. Premiul „Opera Omnia“, Republica Moldova. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Albumul *Sînt un orb*, cu recitări de Horaţiu Mălăele.

2004 Apare la Editura Polirom, în colecţia „Ego-grafii“, *Cerşetorul de cafea. Scrisori către Lucian Raicu*. Din 13 noiembrie, semnează rubrica „Dumnezeu se uită la noi cu binoclul“ în *Suplimentul de cultură*.

2005 Apar la Editura Polirom volumul (cu CD) *Submarinul erotic*, la Editura Brumar volumul *Infernala comedie*, iar la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol. I-III (ediţie revăzută şi mult adăugită). Apare la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. I. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Nominalizare la revista *Cuvîntul*, pentru poezie. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, pentru poezie. Nominalizare la Radio Cultural, pentru poezie. Premiul de excelenţă „George Bacovia“ al revistei *Ateneu*. Premiul revistei *Flacăra*, pentru literatură.

2006 La începutul anului, trei episoade depresive grave, cu internări succesive la Spitalul nr. 7. Apar la Editura Polirom, în colecţia „Suplimentul de cultură“, *Dumnezeu se uită la noi cu binoclul*, iar la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. II-III. Premiul pentru Opera Omnia la Colocviile revistei *Transilvania*.

2007 Apare la Editura Brumar volumul *Cîntece de adolescent*. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, poezie. Nominalizare la premiul revistei *Observator Cultural* pentru poezie. Este trimis de Institutul Cultural Român, împreună cu Ana Blandiana şi Alexandru Călinescu, la Luxemburg.

2008 Semnează rubricile „Crepusculul civil de dimineaţă“, apoi „Diabloguri“ (împreună cu Veronica D. Niculescu) în *Suplimentul de cultură*. Apar la Editura EIS ART, Iaşi, cartea-obiect *Ne logodim cu un inel din iarbă*, iar la Editura Trei volumul de versuri *Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei...* Este trimis de Institutul Cultural Român la Praga. În curs de apariţie la Editura Polirom *Basmul Prinţesei Repede-Repede* (scris împreună cu Veronica D. Niculescu).

E.B.

Poetul care ne recucereşte cu fiecare nou text

După treizeci şi opt de ani... (Scurtă confesiune)

Era în 1970. Aveam 23 de ani neîmpliniţi, încă nu terminasem facultatea şi scriam săptămînal articole de critică literară pentru revista *Luceafărul*, condusă pe atunci de Ştefan Bănulescu. Într-o zi, cînd l-am vizitat la redacţie, Ştefan Bănulescu (cu un gest pe care şi eu îl fac azi, la întîlnirile cu unii dintre tinerii colaboratori ai *României literare*), mi-a pus în braţe un teanc de cărţi şi m-a îndemnat să le răsfoiesc: „Sînt ultimele noutăţi. Uitaţi-vă prin ele. Poate găsiţi vreuna pe care să o recenzaţi“.

Le-am luat acasă şi le-am cercetat. Mi-a tras atenţia un volum subţire – *Versuri* de Emil Brumaru. „Ce nume frumos de poet!“, mi-am spus. „Precis e unul confecţionat...“

Nu era un pseudonim, era chiar numele din acte al poetului. Am deschis cartea şi am citit: „Fecioarele se încurcau în gene,/ Motanii se frecau de damigene/ Şi ne era la toţi atît de lene.// Torceau femei de angora în pat!/.../ Şi-ncet sufletul nostru-a căpătat/ Ape adînci cu lustru-ntunecat“. Mi s-a părut cu totul neobişnuit modul voluptuos-realist de a scrie poezie al necunoscutului. Vedeta poeziei din acel moment era Nichita Stănescu şi mintea mi-era plină de „necuvintele“ lui zeieşti. Alţi poeţi îl imitau, alţii reinventau modernismul pe cont propriu, practicînd şi ei o inaderenţă la realitate, care provoca derută în rîndul cititorilor de modă veche. Chiar şi ultimii adepţi ai realismului socialist, cu retorica lor răsunătoare şi goală, erau de fapt şi ei străini de realism, făcînd poezie (să-i spunem poezie, deşi era o falsă poezie) din stereotipii lingvistice.

Nou-venitul *descria* şi *povesteà*, este adevărat, cu mult farmec, dar *descria* şi *povesteà*, nu făcea un spectacol din combinarea originală a cuvintelor. Am căutat informaţii despre el şi am aflat că s-a născut în 1939 şi că *Versuri* reprezintă volumul lui de debut. „Ce bătrîn!“, mi-am spus. „Să debutezi la 31 de ani, ce chestie!“ (Acum gîndesc cu totul altfel, dar ce importanţă mai are!...)

Am scris, bineînţeles, elogios despre volumul de debut al lui Emil Brumaru (am crezut, chiar, că sînt primul care scrie despre el, dar am descoperit ulterior că îl mai remarcaseră Leonid Dimov şi Florin Mugur). Pînă aici, nimic neobişnuit. Dar s-a mai întîmplat ceva. După apariţia recenziei, lăsîndu-mă absorbit de citirea altor cărţi, ale altor autori, am simţit totuşi, la un moment dat, nevoia să recitesc cartea de versuri a lui Emil Brumaru. Să o recitesc, pur şi simplu, din plăcere.

Numele poetului din Dolhasca a intrat pe lista celor cîtorva poeţi (Eminescu, Blaga, Labiş, Nichita Stănescu) de ale căror texte am nevoie periodic, ca de un drog. Aşa se face că de 38 de ani citesc cu o anumită regularitate (şi) poezii de Emil Brumaru, indiferent dacă trebuie sau nu să scriu despre ele. Mă delectez citindu-le. Versurile pe care poetul ni le trimite din Iaşi pentru rubrica sa, „Cerşetorul de cafea“, din *România literară* le parcurg (sau le ascult citite cu glas tare de colegii mei) încă din etapa şedinţei de sumar. Aproape toate mă încîntă. Iar muzica lor îmi rămîne în minte mult timp.

Apologia unui stil de viaţă demodat

În versurile sale, Emil Brumaru descrie, elogiază şi glorifică un stil de viaţă abandonat şi aproape complet uitat de contemporani. Este vorba despre un „altădată“ pentru a cărui reconstituire recurge la amintiri din copilărie, la vestigii păstrate în orăşelele de provincie, la cărţi şi, bineînţeles, la imaginaţie.

Ambianţa domestică şi patriarhală evocată astfel nu are nici o legătură cu ceea ce se întîmpla în jurul poetului în perioada afirmării sale (deceniul opt), perioadă de citadinizare forţată şi ostentativă, de încălcare cinică a dreptului fiecărei persoane la intimitate, de propagandă zgomotoasă şi de simulare a unei activităţi trepidante. În locul blocurilor cu multe etaje sînt aduse în prim-plan, în poezia lui Emil Brumaru, bucătării de vară, cămări sau sufragerii vetuste, cu draperiile trase la ora amiezii. În locul mulţimilor cuprinse de un dinamism de paradă, apar indivizi solitari care se joacă cu bile de cristal sau ajută furnicile să treacă pragul dintr-o cameră în alta. În locul frazelor grandilocvente se face auzit, în liniştea deplină a siestei, foşnetul frecării motanilor de damigene sau chiar un „pîrţ de înger“.

Această violentă inactualitate a poeziei lui Emil Brumaru reprezenta (printre altele) o sfidare la adresa autorităţilor comuniste. Din fericire, ideologii de serviciu din epocă nu au dat importanţă gestului de refuz al poetului, considerîndu-l un capriciu, un răsfăţ, o preferinţă pentru „teme minore“ ce putea fi cel mult dispreţuită, nu şi incriminată. Poreclit „poetul bulionului“, Emil Brumaru a putut trece de cenzură cu pierderi minime (deşi el la vremea respectivă le socotea catastrofale).

A căzut comunismul, s-a prăbuşit o întreagă retorică a „construirii societăţii socialiste multilateral dezvoltate“, dar versurile lui Emil Brumaru tot ni se înfăţişează ca nonconformiste. Esenţa acestor versuri este o sensibilitate „retro“, implicit polemică în raport cu prezentul.

La sfîrşitul secolului XX, poetul trăieşte într-o lume preindustrială. Circulă cu diligenţa sau cu dirijabilul, ascultă muzică la gramofon, bea apă din cişmea, mănîncă dulceaţă de trandafiri, se îmbracă în haine de borangic. În locuinţa lui se găsesc obiecte pe care nu le mai vedem

decît în casele bătrînilor: andrele, piuliţă, bile de fildeş, sticluţă cu lavandă, brici şi chiar un revolver de argint. Femeile din această ficţiune au zulufi, bărbaţii poartă ciorapi violeţi, în grădina din spatele casei se cultivă mărar, leuştean şi micşunele.

Este o lume căzută în desuetudine pe care, în mod numai aparent paradoxal, poetul o evocă deseori din perspectiva copilului. Neavînd prejudecata ierarhizării tuturor lucrurilor în funcţie de „importanţa“ lor, copilul înregistrează cu încîntare chiar şi ceea ce, din punctul de vedere al maturului, a devenit neimportant. Caietul cu pătrăţele, bidoanele (vechi), cărămida (uitată în iarbă), trenurile de marfă, burlanul, magiunul, balamalele (cu scîrţîitul lor), păianjenii, buburuzele sînt valuta universală a vîrstei.

Poetul se pricepe ca puţini alţii să se copilărească. El şi-a păstrat copilăria – cum ar spune el însuşi – într-un flacon de cristal, ca pe o licoare preţioasă.

Bineînţeles că este o candoare jucată. Copilul din poezia lui Emil Brumaru ştie – şi se bucură – că este copil: „Nimeni şi nimic nu mă poate opri să caut prin şanţuri bucăţi de ziare,/ Să iubesc către seară apa şi pietrele mari de sub poduri; oh, istovit,/ Să sărut o scară ce putrezeşte în brusturii de lîngă ziduri amare,/ În timp ce furnicile trec, şi să fiu fericit...“ („Rugăciunea detectivului Arthur“).

Totodată, se mai remarcă în gesticulaţia celui ce se copilăreşte o *ştiinţă a plăcerii* specifică maturului: „Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese/ Şi lîngă ziduri mirosul de var;/ Pe tăvi dormeam alături de mari fese/ De piersice roz-albe ce transpar“ („Prezentare“); „Şi faci paşi mici să simţi pe preşuri late/ Gîdilituri la talpă, desfrînate“ („Glycera“).

Bucătăria metafizică

Deşi are o evidentă unitate stilistică, poezia lui Emil Brumaru a *evoluat* de-a lungul anilor. În volumul de debut din 1970, *Versuri*, predomină poemele „realiste“, în care se descriu senzaţii: „Subţire şi isteric piperul mă înţeapă,/ Un miros greu de pîine mă mîngîie pe mînă,/ Parfumuri moi şi albe din maldăre de lînă.../ Şi-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă“ („Adormind“).

Aceste poeme au fost scrise cu mulţi ani înaintea debutului şi îl definesc pe primul Emil Brumaru. Există însă şi un al doilea Emil Brumaru, care, plictisit să mai stea cu atenţia trează şi să înregistreze ce se întîmplă în jur, se lasă în voia fanteziei. Asemenea dovezi de „îmbătrînire“ se găsesc chiar şi într-o carte publicată tot în 1970, *Detectivul Arthur* (cu menţiunea însă că ea cuprinde texte ulterioare celor din volumul de debut): „Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,/ Avînd în valiza-i uşoară motanul lui leneş pe care-o să-l lase puţin,/ Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu

din flaut/ În vreme ce dînsu-şi va umple, trist, pipa cu crini“ („Detectivul Arthur“).

Primul Emil Brumaru face dovada unei neobişnuite acuităţi a simţurilor, văzînd şi infraroşiile, auzind şi ultrasunetele. Al doilea alunecă într-un fel de autism, absorbit tot mai mult de festivităţile domestice din mintea lui. Primul este realist, al doilea fantezist şi livresc. Primul scrie poeme-unicat, cu străfulgerări de mare poezie, al doilea scrie un mod de a scrie, complăcîndu-se într-un manierism al literaturii de duminică.

Şi într-un caz, şi în celălalt este vorba despre *ritualuri ale voluptăţii*, despre un rafinament fără egal. Însă adevărata explorare a lumii are loc la început, cînd poetul n-a obosit şi nu s-a blazat.

În mod surprinzător, tocmai în această etapă „realistă“ reprezentările au un fior metafizic: „O, vechi şi dragi bucătării de vară,/ Simt iar în gură gust suav de-amiază/ Şi în tristeţea care mă-nconjoară/ Din nou copilăria mea visează: / Ienibahar, piper prăjit pe plită,/ Peşti groşi ce-au adormit în sos cu lapte,/ Curcani păstraţi în zeama lor o noapte/ Spre o delicateţe infinită,/ Ciuperci cît canapeaua, în dantele,/ Icre cu bob bălos ce ochiu-şi cască,/ Aluaturi tapisate crescînd grele/ Într-o dobitocie îngerească,/…/ Şi-n ceainice vădindu-şi eminenţa/ Prin fast de irizări şi toarte fine/ Ceaiuri scăzute pînă la esenţa/ Trandafirie-a lucrului în sine!“ („Elegie“).

Spaţiul bucătăriei este în poezia lui Emil Brumaru un spaţiu metafizic. Chimia alimentelor capătă o irizaţie misterioasă, devine o alchimie.

Dar, chiar şi atunci cînd nu ajunge la acest vizionarism, poetul tot se manifestă ca un mare poet, răscolind sufletul cititorilor cu evocarea seninătăţii şi a lipsei de griji din copilărie. Valeriu Cristea a identificat în literatură două tipuri de spaţiu: unul închis, al tihnei, al siguranţei, al familiarităţii depline cu ambianţa, şi altul deschis, al noutăţilor şi al primejdiilor. Luînd în considerare această clasificare, Emil Brumaru poate fi considerat un poet al spaţiului închis. De fapt, nimeni nu a mai numit în literatura noastră cu o atît de intensă fericire deliciile domesticităţii. El imaginează acel uter paradiziac pe care George Bacovia, rătăcitorul nocturn pe străzi pustii şi lugubre, nu a putut niciodată – deşi a visat – să-l reconstituie. Este greu de crezut că, vreodată, cineva va reuşi să descrie un spaţiu *mai intim* decît cel descris de Emil Brumaru. Poetul laudă într-o stare de beatitudine veranda, magazia, cămara, incinta întunecoasă a dulapului de haine. Dar el merge şi mai departe în această direcţie, cuibărindu-se în unghere inaccesibile oamenilor „serioşi“, cu o fantezie limitată: „O, adormind în dosul unei case/ De melc suav, ce bine-i să nu scrii!“ („Exclamaţie“); „Şi-atît de mult doream în bulioane/ Să lenevesc, visînd sub celofane“ („Elegie“).

În sfîrşit, o culme, greu de atins de altcineva, a intimităţii este reprezentată în următoarele versuri: „Ce bine-i să trăieşti în cărămida/ Care se sfarmă moale printre spini“ („Exclamaţie“).

Spaţiul intim nu înseamnă nici pe departe, la Emil Brumaru, claustrare, asceză. El are, dimpotrivă, un sens erotic, adesea pervers. În aşteptarea iubitei, aşteptare declanşată automat de sentimentul că nu există martori şi că ocazia ar trebui folosită pentru procurarea unor plăceri vinovate, poetul concepe tot felul de ritualuri ale unei acuplări himerice, ca aceea din *Echinoxul nebunilor* al lui A.E. Baconsky, unde partenera de dragoste are în loc de sex o stea de mare. Iată una dintre variantele acestui joc de-a împreunarea care valorifică la maximum avantajele oferite de un loc ascuns, adăpostit: „O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap/ Plin cu jachete şi rochii din marea sufragerie,/ Cînd după-amiaza ne tulbură minţile-n cap/ Şi prin unghere sînt nasturi pierduţi ce se roagă acolo pe veci să rămîie...“ („A doua elegie a detectivului Arthur“).

Personaje şi ceremonialuri

Vorbind de „etape“, doar aproximăm situaţia, întrucît cele două moduri de-a scrie practicate de Emil Brumaru interferează şi se completează uneori chiar în cuprinsul aceluiaşi poem. Totuşi, în linii mari, poetul a trecut *de la* o atitudine de atent şi voluptuos observator al realităţii *la* una de inventator ludic al unei realităţi proprii. Acest al doilea Emil Brumaru nu-şi mai ajunge sieşi şi se multiplică, îşi pune în scenă impulsurile cele mai secrete prin intermediul unor personaje. Ca şi Mircea Ivănescu, Emil Brumaru a reuşit să facă faimoşi (cu ajutorul unor poeme diafane, şi nu al unor romane masive!) o suită întreagă de „eroi“: detectivul Arthur (preluat dintr-o carte pentru copii de altădată şi recondiţionat liric), Julien Ospitalierul, Reparata-cea-cu-trei-sîni, Glycera şi altele. Fiecare are trăsături distinctive. Detectivul Arthur este galant şi declanşează la fiecare pas, spre graţioasa lui surprindere, întîmplări de vis (de o frumuseţe barocă), Julien Ospitalierul pare parfumat cu esenţă de melancolie şi profesează un devotament fără margini (un creştinism estetizat) faţă de orice fiinţă, oricît de umilă, şi faţă de orice obiect, oricît de ieftin. Reparata este „frumoasa fără corp“ sau, dimpotrivă, cu un corp al tuturor posibilităţilor, ivită parcă dintr-un corn al abundenţei erotice (în poezia *publicată* are trei sîni, în cea încă *nepublicată* pune la dispoziţia adoratorilor două sexe!). Glycera îşi afirmă o fire suav capricioasă şi o cruzime delicată: „Glycera are vergi cu care bate/ Nervoasă portocalele prea dulci/ Şi-un păr cîrlionţat de vechi păcate/ În care nu e bine să te-ncurci“ („Glycera“).

Faţă de toate aceste marionete, poetul îşi ia o distanţă ironică. El face poezie ştiind că face poezie şi amuzîndu-se pe seama faptului că

face poezie. O anumită conştiinţă a literarităţii textului exista şi în prima etapă, însă era mai discretă şi se manifesta doar ca o irizaţie a fiecărui cuvînt folosit. Acum, orice urmă de gravitate existenţială dispare şi literatura se transformă într-un *joc de-a literatura*: „La capătul unui burlan/ Se pune cel mai dens bostan/ Şi-n orele de după masă/ Se suie răvăşit pe casă/ Şi se suspină prin burlan/ Tot mai adînc, mai diafan,/ Şi-atunci bostanul, din solid,/ Devine luminos lichid/ Evaporîndu-se prin tub/ Într-un incub şi un sucub/ Ce te invită, trişti, la dans/ Pe ţiglele cu fin balans,/ În timp ce iarăşi sub burlan/ Se solidific-un bostan“ („Mic tratat despre plăcerea de a bea bostani ca mierea“).

Cu cine seamănă Emil Brumaru

Despre un autor original, toată lumea se întreabă „cu cine seamănă“. Şi, de fapt, tocmai această întrebare dovedeşte că el nu prea seamănă cu alţii. Noutatea modului de-a scrie nelinişteşte.

Aşa s-a întîmplat şi cu Emil Brumaru. Aproape fiecare critic literar a încercat să-l clasifice, să-i găsească predecesori, să-i identifice măcar afinităţile. În eseul „Emil Brumaru sau falsul poet minor“ din volumul *Existenţa poeziei*, Gheorghe Grigurcu îl compară cu B. Fundoianu, Ion Pillat, Radu Stanca, G. Călinescu, Jean Cocteau, Eduard Bagriţki, Leonid Dimov, G. Topîrceanu, D. Anghel, poeţii Văcăreşti, Tudor Arghezi, Const. Tonegaru, Ion Minulescu, Miron Radu Paraschivescu. La rîndul lui, Eugen Simion, în *Scriitori români de azi* (vol. I), în capitolul „Ironişti şi fantezişti“, îl pune pe Emil Brumaru în legătură cu simboliştii şi postsimboliştii, cu Ion Pillat, B. Fundoianu, Ilarie Voronca, Perpessicius, Ion Minulescu, D. Anghel, Mircea Ivănescu ş.a.m.d.

Există însă şi o comparaţie care nu s-a făcut, deşi este, poate, cea mai îndreptăţită: cu Eminescu. Emil Brumaru are în versuri o *claritate visătoare* ce aduce aminte de marele poet din secolul al IX-lea. În plus, textele sale, ca şi textele eminesciene, reuşesc – prin muzica lor interioară şi printr-o artă a persuasiunii care nu se mai întîlneşte decît la hipnotizatori – să-i creeze cititorului o adevărată *dependenţă*. Plăcerea de a citi versuri de Emil Brumaru, ca şi plăcerea de a citi versuri de Eminescu, devine la un moment dat vicioasă. Un sentimentalism răscolitor (poate de origine slavă), combinat cu o senzualitate ritualizată (poate de origine latină), îl asediază, cu succes sigur, pe cititor.

Deosebirea esenţială dintre cei doi poeţi constă în faptul că Eminescu rămîne mereu grav şi responsabil (chiar şi atunci cînd se joacă), în timp ce Emil Brumaru, adesea, parodiază actul scrisului. Totuşi, unele poeme ale contemporanului nostru fac un fel de atingere electrică cu cele ale modelului său ipotetic din secolul trecut. Poemul

„În dormitor“, de pildă, reeditează atmosfera – de dogoare erotică şi, în acelaşi timp, de adorare mistică a femeii – din *Călin, file de poveste*, şi anume din secvenţa în care este descrisă fata de împărat dormind: „Nici un chip n-a căzut în paloare/ Ca al tău, adormit şi frumos./ Fulgera, luminîndu-te-arare,/ Cîte-un vis sub al tîmplelor os.// Respirai cu atîta sfială/ Încît aerul ud se-nchega/ Lîngă nările-adînci în petale./ Respirai, surîzînd, catifea.// Fascinat de-al său geamăn, spre-oglindă/ Braţul tău prins în somn se-alungea/ Visător. Oh, să nu se desprindă!“. Singura notă distinctivă o constituie ultima propoziţie, exclamaţie de îngrijorare „jucată“, în stilul imediat recognoscibil al lui Emil Brumaru.

Din literatura interbelică, pot fi aduse în discuţie mai multe nume: B. Fundoianu, pentru epicureismul adaptat vieţii provinciale, Ion Pillat, pentru motivul cămării cu fructe, G. Topîrceanu, pentru umorul său neologistic, Ion Minulescu, pentru solemnitatea parodică (la el însă, parodică de multe ori doar involuntar).

Emil Brumaru preia – nu este exclus – unele sugestii oferite de poeţii de prim-plan ai liricii noastre dintre cele două războaie mondiale. Acuitatea uimitoare a „înregistrărilor“ („Doar în alcool exploziile fine/ Ale iluziilor se aud distinct“) ni-l aduce în gînd pe Lucian Blaga, care auzea razele lunii izbindu-se de geam; curiozitatea de a vedea pînă unde se poate merge cu valorificarea estetică a urîtului („Ţi-i murdăria strînsă în buric/ Mai dulce decît mierea cea din faguri“) ni-l evocă pe Tudor Arghezi; iar rigoarea cu care pitorescul balcanic este rezumat în enunţuri lapidare aminteşte de Ion Barbu.

Şi în literatura română de dată recentă Emil Brumaru are o familie spirituală: Marin Sorescu, Leonid Dimov, Petre Stoica, Şerban Foarţă, Gheorghe Azap şi alţii. Ca să nu mai vorbim de posibilele repere din literatura universală: americanul Robert Frost, brazilianul Jorge de Lima, francezul Francis Jammes (în special Francis Jammes, cu franciscanismul său voluptuos, efeminat, avea la harfă cel puţin o coardă care vibra asemănător).

Există totuşi, în modul de-a scrie al poetului ieşean, chiar în mai mare măsură decît la alţii, ceva ireductibil, ceva care vesteşte de fiecare dată, tranşant ca o trompetă (de înger): acesta este un text de Emil Brumaru. De cine altcineva ar putea fi un poem ca acesta: „Degeaba scrisori cu reproşuri/ Îţi scriu pentru suflet şi trup/ Cînd fustele tale în cloşuri/ Au trîntori fugiţi de la stup// Şi cînd doar serafii-s de vină/ Că sînii ţi-i umflă c-un pai,/ Iubito topită-n lumină/ Precum o biserică-n ceai“ („Cîntec naiv“)?

Sau cine altcineva decît Emil Brumaru ar fi putut compune următoarea „Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci“: „elefantul/ dă/ din/ trompă/ strada/ gării/ dă/ din/ pompă/ avionul/ dă/ din/

bombă/ însă/ nimeni/ nu/ sucombă“?

Cultul desuetudinii, umorul de o delicateţe infinită, erotismul obsesiv şi totuşi mereu artistizat, spiritul ludic angelic, desăvîrşita tehnică a versificaţiei, ca şi un mod abrupt de a încheia uneori joaca, asemenea unui copil bosumflat, toate acestea la un loc şi poate şi alte componente, mai eterate, imposibil de sesizat de către un critic prozaic, contribuie la crearea unei frumuseţi seducătoare, narcotizante şi inconfundabile.

Mai mult decît cu oricine altcineva, Emil Brumaru seamănă cu sine. S-ar putea spune, chiar, că *seamănă prea mult cu sine.* Aceasta este, poate, şi singura primejdie pentru poezia sa: consecvenţa dusă prea departe, *in extremis* pînă la manierism. Deocamdată însă nu s-a ajuns atît de departe. Poetul ne oferă încă surprize, ne recucereşte cu fiecare nou text.

Alex. Ştefănescu

Versuri
(1970)

Elegie

O, vechi şi dragi bucătării de vară,
Simt iar în gură gust suav de-amiază
Şi în tristeţea care mă-nconjoară
Din nou copilăria mea visează:
Ienibahar, piper prăjit pe plită,
Peşti groşi ce-au adormit în sos cu lapte,
Curcani păstraţi în zeama lor o noapte
Spre o delicateţe infinită,
Ciuperci cît canapeaua, în dantele,
Icre cu bob bălos ce ochiu-şi cască,
Aluaturi tapisate, crescînd grele
Într-o dobitocie îngerească,
Moi miezuri de ficaţi în butoiaşe
De ou de melc, înlăcrămate dulce,
Mujdeiuri ireale, şunci gingaşe
Cînd sufletu-n muştar vrea să se culce,
Şi-n ceainice vădindu-şi eminenţa
Prin fast de irizări şi toarte fine
Ceaiuri scăzute pînă la esenţa
Trandafirie-a lucrului în sine!

Cîntec naiv

Fecioarele se încurcau în gene,
Motanii se frecau de damigene
Şi ne era la toţi atît de lene.

Torceau femei de angora în pat!
.....
Şi-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adînci cu lustru-ntunecat.

În dormitor

Nici un chip n-a căzut în paloare
Ca al tău, adormit şi frumos.
Fulgera, luminîndu-te-arare,
Cîte-un vis sub al tîmplelor os.

Respirai cu atîta sfială,
Încît aerul ud se-nchega
Lîngă nările-adînci în petale.
Respirai, surîzînd, catifea.

Fascinat de-al său geamăn, spre-oglindă
Braţul tău prins în somn se-alungea
Visător. Oh, să nu se desprindă!

Baladă

Vechi piftier de ţîţe clocitoare,
Prin pîlnii scurs în bălţi de somn ca lapţii,
Nemăturat cu geana de fecioare,
Cel mai becisnic dintre toţi inapţii,

Ou putrezindu-şi gălbenuşu-alene
Pe poliţe, din nou mi se arată
VEDENIA! Parfumul face pene
Şi-năbuşă nări, căni, odăi şi, iată,

Prin iadul cald din jur mişc-o femeie
Piciorul ei, greu minutar de carne.
Ce fante ca din bumbi pieptu-şi descheie,
Preauleios sufletu-n ceşti să-şi toarne?

Închinare

O, ACEL VERS, subţire maţ de flutur,
Chioşc de cocon, desmăţ al smirnei moale,
Crud pîrţ de înger chiflicind cristale,
Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

Cîntec

Amiezi înfăşurate în vanilii,
Pe tăvi trîntite, gingaşe şi moi,
Cu clopoţei gălăgioşi la gene
Şi degete prelinse din oloi,

Trec în dulapuri, rîd dintre lichioruri,
Pîndite de păianjeni cînd lipsim.
(Oh, pentru ele-n căni au loc omoruri
Şi drame dulci cu caracter intim!)

Şi-n urmă le mai flutură o clipă
În marile odăi blazonul pur
Cu patru crini purtaţi de o fecioară
În mînă peste-o pajişte de-azur.

Prezentare

Trăiam în bulion, trăiam în fructe,
În dulci latrine cu hîrtii murdare,
În untdelemn duceam naive lupte,
Sticlele mele aveau dop de soare.

Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese
Şi lîngă ziduri mirosul de var;
Pe tăvi dormeam alături de mari fese
De piersice roz-albe ce transpar.

Iar perna mea, ca laptele de moale,
Puf de cocor ce zboară-n ea avea.
Piperele cu rangurile sale
Vechi pretendente-au fost la nara mea.

Şi pentru-a-mi fi stăpînă şi regină
Peste imperiul vast de lene calmă
În faţa mea creştea ciuperca fină
Cu reverenţe şi cu spori în palmă.

Ceas

E ceasu-n graniţi fine de răcori
Oprit, pînă cînd sufletul îl umple,
Motanii îmi surîd curtenitori
Şi sclifosiţi din blănurile scumpe.
Şi litera se-nfundă mai docilă,
Mai aromată, mai neprihănită,
Ca-ntr-un fotoliu-n afînata filă;
Cu-o temenea imagini mă invită.
Caleşti ce-mi poartă încă-adolescenţa
Ca pe un crin de delicată vază
Lunecă line prin luminescenţa
Pereţilor care se subţiază.
Înfăşurat în lirice caftane,
Nu pridídesc silabele să număr...
Oh, eu am vrut să spun numai că treci
Cu-o umbreluţă de mărar pe umăr.

Amnezie

Dacă iei o portocală
Şi-o dezbraci în pielea goală
Ca să-i vezi miezul adînc
Peste care îngeri plîng
Cu căpşune-n loc de ochi
Şi aripi din foi de plopi,
Se întîmplă să uiţi totul...

Ea stăpîneşte

Ea stăpîneşte linguri cristaline,
Pîlnii de somn, pipere pătimaşe,
Cuţite ce ucid prin limpezime,
Ibrice-adînci cu falnice panaşe.

Şi-n timp ce eu cetăţile cutreier
Spre-a spune lumii cît îi de frumoasă
Ea osîndeşte-n flăcări de mătasă
Ciuperci umplute iezuit cu greier.

Şi cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecînd suav printre supuşi.
O, fie-i mîna binecuvîntată
În liniştea curatului albuş.

Sentinţa

Fecioarelor căzute în genunchi
Li se retează genele pe trunchi
Fiindc-au surîs din somn în largi crivate
Cu şoldurile neînfăşurate,
Şi-n miez de noapte, avînd bluza lipsă,
Au pus cu sînii luna în eclipsă,
Şi-au îndrăznit să-ntreacă-n rotunjime
Izvoarele credinţei din vechime.
Au tulburat mişcările cereşti
Prinzîndu-şi seara fustele în cleşti
De rufe pe subţiri şi crude funii,
Miresme cotropindu-ne ca hunii.

Şi-acum plutesc şi-n palme roze bat
Mingi pline cu un aer necurat.

Glycera

Tu în cămări, ferită de Austru,
Cu puf de gîscă sînilor dai lustru
Şi, ca să-ţi cadă chipul în paloare,
Îţi pui la şold, cu greaţă, lipitoare.

Şi faci paşi mici să simţi pe preşuri late
Gîdilituri la talpă, desfrînate.
Şi-ncerci sub lampă văluri pentru şale
Pe ele cu picturi cu animale.

Pe urmă, în peceţi de la inele,
Clatini corăbii, numeri turturele
Şi-aplauzi cînd coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul profan.

Exclamaţie

Ce bine-i să trăieşti în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini,
Să-ţi fie gîndul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini,
Şi sufletul să ţi-l împaci cu sticle,
Cu piersici şi cu trenuri timpurii.

O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!

Pastel creştin

Cu ţîţele-nţepate de tăuni,
Vacile roşii rumegau scaieţii.
Lîngă izvorul sacru-al dimineţii
Netulburat, Isus făcea minuni.

Inconştiente-l pipăiau pe pulpe
Rîmele lungi. El, simplu şi supus,
Adolescentul, palidul Isus,
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.

O fată-ascunsă-n frageda cucută
Îmbrăţişa un şarpe adormit.
Şi, cînd sleită coapsa s-a oprit,
I s-a părut că Fiul o sărută.

Dulapul

Dulap obscur, în tine arde-un înger
Îmbobocit pe rîşniţi de cafea
Visînd piper rotund şi zahăr cubic,
Fără să-ţi ştie taina nimenea.

Ouă adînci cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierţi,
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lîngă mari peşti inerţi.

Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gîndaci!
Unde e cheia tandră şi subţire
Spre-a rupe neputinţa-n care zaci?

Ca s-auzim cum pentru-ntîia oară
Cuţitele vorbesc de mărul acru
Şi scos suav din căni miezul de apă
Să-ţi tremure pe rafturi, dulap sacru.

Apocrifa I

Timpul ceasurile-şi plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un cîine curge-o limbă.

Apoi trece-o săptămînă.
Cuiul intră în perete
Şi găleata în fîntînă.

Şi-n bucătăria pură
Cănile se coc şi-aşteaptă
Atîrnînd cu apa-n gură.

Glycera

Glycera are vergi cu care bate
Nervoasă portocalele prea dulci
Şi-un păr cîrlionţat de vechi păcate
În care nu e bine să te-ncurci.

Ce zeu să născocesc să îmi ajute
Cu harul lui ca dînsa să mă lase
Să-i fiu umilul sclav ce scoate plute
Cu graţie din sticle lungi la masă?

Şi piersice, stropind-o lin cu apă
Să nu leşine, să-i aşez în mînă,
Să strig la papagal cînd o să-nceapă
Să-i ocărască mersul de stăpînă

Şi sînii mari ce-i ţine doar afară,
Licenţioşi, pe ei motani să-şi culce,
C-un pămătuf să-i scutur la picioare
Din copăcei miresmele năuce

Şi seara să-i citesc cu vocea clară,
Spre-a adormi frumos, poeţi sublimi
În timp ce-n porţelane-o să transpară
Războaie între guelfi şi ghibelini!

Astenie

Vorbiţi încet, sau poate chiar în şoaptă,
Azi sînt neputincios ca o mătasă,
Doar sufletul îmi lunecă prin casă
Pe marile covoare şi aşteaptă.

Intrarea lui în vis e-ngăduită
De mult. S-a pregătit cu sîrguinţă.
Hainele mele fragede palpită
Să-i înfăşoare lirica fiinţă.

Căci va pleca. Şi-n alba încăpere
O să rămîn cu faţa mai frumoasă.
Şi fiecare lucru îmi va cere
Să îi surîd. Azi sînt ca o mătasă.

Cîntec trist

Dulci bucătării de vară
Cu găleţi de zoi la uşă,
Unde plitele-şi înfundă
Nara moale în cenuşă

Şi lumina cade-n crătiţi
Şi-mbătaţi de-azur şi izuri
Bat cu capu-n geamuri triste
Bîzalăii din brizbrizuri,

Doar în voi, suav şi tainic,
Ca adus de un murmur,
Pot, suit pe taburete,
Să ating iar cerul pur.

Cîntec de adolescent

Şerpi uriaşi cu fluturi calzi în gură
Alunecă prin somn şi prin mătase.
Din miezuri crude flori primejdioase
Ţîşnesc subţiri. Şi aerul murmură...

Însîngerat de frăgezimea ierbii,
Ce greu vinovăţia-i să ţi-o porţi!
.....
Pe lacuri mari, catifelaţi şi morţi,
Plutesc striviţi de nuferi proaspeţi cerbii.

Cerb

Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-şi ieie un bilet de rouă moale.
Vroia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghişee vechi dădea tîrcoale.

Creşteau încet pe coarnele lui triste
Mari portocale clătinînd lichide
De după-amiază, fragede batiste,
Bucăţi de zahăr candel translucide.

Toţi se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaş din cratiţi de răşină;
Femei se ofereau ca să-l proteje

Să intre elegant la clasa-ntîia,
Să aburească-oglinzile cu nara,
Cînd leşină, să-i stoarcă lin lămîia
Pe limba lui blajină cum e ceara.

Dar l-au predat în haltă conductorii
Şi a rămas, cu iuţi bătăi de pleoapă,
Să plîngă-adînc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.

Cîntec de toamnă

Blînd clătinat pe marile cîntare
În toamna asta fără de folos,
Nemaiiubind, cu actele pierdute,
Eu, care nu mai ştiu să scriu frumos,

Şi-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret şi surde bulioane,
Renunţ; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?

Şi cărei vidme dulci i-aş mai trimite
Plicuri lipite cu albuş de ou?
Brumele-şi pun în pieptul meu urechea.
Lămpi moi se surpă c-un suav ecou...

Apocrifa II

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.
Un kilogram de fluturi putrezi
Candoarea are în cămări
Din care cu delicateţe
Serveşte trişti musafiri.
Adolescenţii mor de coşuri
În toiul marilor iubiri.

Rugăciune

O, vremea cînd eram copii,
Tutungerii, tutungerii,
Cărţi de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plînsul adînc dintr-o vacanţă
În frîna unui tren marfar...

Interior

Sînt încăperi în care aşteptarea
Se sparge-n ţăndări crude ca o vază;
Din solniţe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.

Ce gînduri stranii iau atunci fiinţă!
În farfurii, trîntite moi pe spate,
Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorinţă.

Şi-n după-amiezi suave, cu suspin,
Cînd geamurile-s bălţi de apă dulce
Şi tocătoarele de carne toacă lin,
Miresme-alături vin să ni se culce.

Romanţă

Iubirea, şaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

Din staule dulci de-amintire
Viţeii ne cheamă cu muuu,
Copacii-şi procură jobene
De brumă şi mor eleganţi,
În cărţi de ghicit către seară
Sînt dame iubite de fanţi,
Şi-n ceşti de cafea armistiţii
Pe care le ştii numai tu.

Iubirea, şaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

În magazie

Cînd seara-n magazii de rumeguş
Ni se preling pe suflete vagi uşi
Şi ne-ntîlnim deodată faţă-n faţă
Cu mari păianjeni care cară aţă,
Printre genuni de bălii largi şi-adînce
Deasupra cepelor de nea se plînge.

Culcarea lucrurilor un heruv
Sfîşietor o cîntă dintr-un tub,
Aeru-i strîns cu grijă în dulap,
Împăturit de cel mai blînd seraf,
O, prin unghere îngerii fac liberi
Deschideri moi de aripi şi închideri,
Pentru-adorare, din uleiuri scoşi,
Pe crucea geamurilor zac Hristoşi.

Şi-i o cristalizare şi-o scădere
A vieţii în borcane vechi cu miere,
Şi-i o surpare de cenuşi în plite,
Şi-n inimi rod cîntare ruginite...

Madrigal respins

Mi-au descifrat în palmă zeci de haruri
Şi dulci femei vestiţii chiromanţi.
De-aceea îmi tocesc în madrigaluri
Creionul chinezesc cu elefanţi.

De-aceea stau şi dorm o săptămînă
Şi-apoi o săptămînă rămîn treaz
Spre-a ridica în slăvi cu lira-n mînă
Sînii bombaţi şi roua din obraz.

De-aceea uneori îmi iau motanul
Pe piept şi lenevesc îndurerat.
Căci, iată, trece ziua, trece anul
Şi eu nici umbra nu ţi-am sărutat.

Încît, în timp ce tu îţi mîni şareta
Prin păpădii, de jalea ce mă arde,
Ochesc scîrbit păuni cu arbaleta
Şi-n ziduri bat aiurea cu bombarde!

Înger

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina şi-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.

El şi-a-ncălţat uşoarele botine,
Şi-a luat din vis bastonul de parfum,
Şi-a pus pe-aripi tristeţurile fine
Şi mîinile şi-a-nmănuşat în fum.

Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?

Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întîlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru şi subţire
Fără să vadă, fără să audă...

Cu nara doar simţea cum lîngă dînsul
Un crin durerea pură-şi destrăma.
Şi i-ar fi plîns alături. Însă plînsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Şi-a vrut să facă-un pas. Oprit de uşă,
S-a speriat de-aşa miresme reci
Prin care ţi se umplu de cenuşă
Unghia roz şi sufletul cînd treci.

Şi-a pipăit pereţii cu sfială;
Oh, porii lor ce-arome risipeau!
Fusese somnul lui oare-o greşeală
Şi-acum odăi închise-l pedepseau?

.....

Şi îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav şi adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rînd.

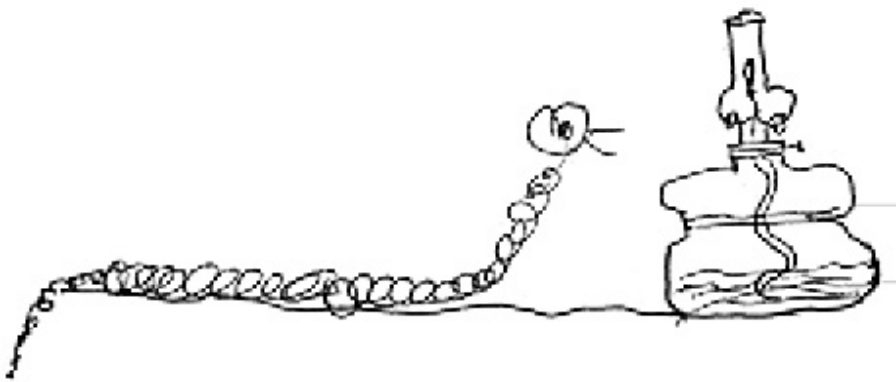

Adormind

Subţire şi isteric piperul mă înţeapă,
Un miros gros de pîine mă mîngîie pe mînă,
Parfumuri moi şi albe din maldăre de lînă...
Şi-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă.

Miroase a rugină şi-a apă clocotită.
E ceaiul. Ascuţime stridentă de lămîie.
Apoi dulceaţa caldă, sărată şi lălîie
A turtei ce se coace în untdelemn pe plită.

O tentă de povidlă de prune îngroşată
Cu indiscreţii fine (mă mir!) de cîrpă arsă.
O clipă-o nuanţare de lapte, însă ştearsă...
Şi deodată somnul pe frunte ca o pată.

Cîntec

O, azi sînt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de înger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete răsfrîngeri.

Luaţi-mă, oglinzi, în cuarţul vostru
Încă puţin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Septembre unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma.

Imn

Cinstiţi aceste sfere de mătase,
Înzăpezite miezuri de tomate,
Crude cetăţi cu punţile lăsate
Spre sufletele noastre curioase.

O, ce candoare-n gestul de-a desface
Fecioarei adormite în legumă
Pieptarul străveziei promoroace.

Tu o trezeşti, cu un sărut, din brumă.

Uimită-i de răcoarea dintre lucruri...

De rotunjimea ei o să te bucuri,
Căci ţi se dă, cuminte şi adîncă.
Pîn' la pămînt cinstiţi aceste sfere, încă.

Nocturnă

Se-apropie ora cînd din piuliţă
Piperul îşi suie în aer o spiţă
Subţire şi-nţeapă moi bile de apă
Ce-n spaţii din luciul găleţilor scapă.

Ooo, strigă un flutur de noapte prelung
Cînd putrede-antene dulapuri ajung
Şi rupte cad fără sfîrşit într-o cană...

Pierduţi printre solniţe-n camera vană,
Gîndacii umpluţi cu un lapte prea acru
Au nimburi de spaimă şi sufletul sacru,
Şi trec prin inele uitate pe masă
Spre-o mînă ce doarme, de carne frumoasă.

Cîntec de copil

Cînd înserează albuşurile-n ouă
Şi trec ecouri prin borcane goale,
Oh, lămpile cînd blînd ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale,

Şi îngeri muţi miresmele cu roaba
Ni le răstoarnă-n nări ca să ne placă,
Iar cănile atîrnă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors naiv din vacă,

Atît de-adîncă e uimirea noastră,
Că ni se face teamă în odaie!
Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?

Izvoarele

Între izvoarele care desfac în jur
Rănile uriaşe de azur
Dovlecii plini de maţe stau candizi
Şi-nlăcrimaţi în pături de omizi.

Din mîluri dulci cu mormoloci şi sare
Lumina urcă iazurile clare.
Orele-atîrnă-n iarbă nemuşcate
De vietăţile ce clipocesc pe spate.

Arătare

Înmănuşaţi în muşeţel, pe cap cu ceainic
Şi-n ochi cu umbre rupte din mărar,
Cînd zahărul se sfarmă şi cad linguri,
Se-apropiau de noi îngerii mari.

Veneau rostogolind suave globuri
De lapte prins în ugere de crini,
Cu mîna picurată din veşminte
În degete subţiri de glicerini.

Şi se-apleca uşor cîte-o fîntînă
Să li se verse-n suflete. Atunci
Ei scuturau din perii vechi de haine
Luminile... Şi dispăreau prelungi...

Strămoşească

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii,
Urca domol cireada de buburuze roşii,
Umflaţi cu ştir şi steve se bucurau strămoşii
Că se-mplinesc dovlecii în ţarină şi iezii.

Plesneau muştele-n baligi de zeamă şi căldură.
Din borţi pîndeau păianjeni şi coropişniţi rele.
Apusurile grave chifteau în bătătură
Ca nişte uriaşe grămezi de patlagele.

Pătrunşi de rostul vremii şi-a scurgerii acestei,
În cele şapte zile şi nopţi din săptămînă,
Ei aşteptau să prindă ulcioarele smîntînă,
Evlavioşi, cu gîndul la bucile nevestei.

Femeilor spre toamnă le da ţîţele-n lapte,
În vaci creşteau viţeii şi în găine ouă,
Iar uneori venită în tindă peste noapte,
Năştea şi Preacurata printre balerci de rouă.

Întîmplări

Se întîmpla să-mi cadă-un fruct în mînă
Ne-atins decît de inocenţa mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n uşă
Să înflorească mi se întîmpla.
Şi, cum eram şi neatent şi-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Cîte un soare fericit, cîte o stea...

Asceţi

Aeru-i cald şi roz ca sub umbrele,
Crini înjugaţi trag care de parfum,
Fagi ceruiţi în sobe fac un scrum
Mirositor şi fin, ca să-i înşele.
Greieri răscopţi de cîntece, din rană,
I-ademenesc ţîrîitor şi dulce,
Oh, pipe cu capac de porţelană
Vor între fumuri trîndave să-i culce.
Iar Vorbele-n pahare sînt purtate,
Pe lîngă dînşii, către depărtare,
Pe vîrf de deget moale de fecioare
Cu sînii albi ca două mari lăcate.
Şi proaspătă, ca-n nări de bou, răcoarea
La sfat tăcut în jilţuri îi îmbie...

Ei îşi presară-n carnea crudă sarea
Din solniţe cu-o gravă bucurie,
Mult răbdători la tot ce se întîmplă,
Şi cu ciocanu-şi bat suave cuie
De puritate în rotunda tîmplă.

Gînd

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sînt căni cu apă!
Încet să te scufunzi pîn' la mătasa
Unui veşmînt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate străvezie casa.

Detectivul Arthur
(1970)

Detectivul Arthur

Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,
Avînd în valiza-i uşoară motanul lui leneş pe care-o să-l lase puţin,
Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu din flaut
În vreme ce dînsu-şi va umple, trist, pipa cu crini.

Şi-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun,
Cînd fluturii beau catifea şi căţeii mănîncă dantele de feţe de masă,
Va îmbrăca cel mai moale şi fraged costum
C-un înger brodat sub rever şi cu nasturi ucişi în mătasă.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă
Şi, sprijinindu-se-ncet cu o mînă subţire, prelungă şi stranie
De pianina pensiunii, deodată, spre-a-şi dovedi că există,
El va muia, surîzînd dureros, o caisă-n şampanie!

Rugăciunea detectivului Arthur

1.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri, la ora cinci după masă,
Cînd lumina e albă şi-n magazii toamna miroase a praf adormit,
În iarbă să pun un pantof cu şireturi subţiri de mătasă,
Aşteptînd să se umple cu flori, şi să fiu fericit...

2.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri să caut prin şanţuri bucăţi de ziare,
Să iubesc către seară apa şi pietrele mari de sub poduri; oh, istovit,
Să sărut o scară ce putrezeşte în brusturii de lîngă ziduri amare,
În timp ce furnicile trec, şi să fiu fericit...

3.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri să ascut pe o treaptă a casei satîrul tocit
Cu care tai carne suavă de fluturi ce-i visul motanilor mei,
Să-ngenunchez pe podele în faţa sticlelor lungi de oţet şi ulei,
Fără sfială plîngînd, şi să fiu fericit...

4.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri să desfac în amurg un ceasornic de fată
(El are rotiţe de înger!); să găsesc păianjeni bătrîni în pompe stricate de flit
Şi pe a şaptea ceşcuţă din sumbrul dulap o amprentă ciudată,
Şi-apoi să umblu tăcut prin odăi, şi să fiu fericit...

Fluturii din pandişpan

1.
„Domnule, şi vă rog să mă credeţi, îmi vine atît de greu
Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandişpanul tăiat la desert zboară fluturi albaştri şi fini ca mătasa!

Atunci cei doi motani somnolenţi, îngrăşaţi cu dulceaţă,
Ce torc de o parte şi alta a coapselor mele,
Fac tumbe ciudate, se-agaţă rotunzi de perdele,
Iar eu, leşinînd, îmi acopăr cu palmele faţa...“

2.
Detectivul Arthur puse molatec trei întrebări:
„Doamnă, n-aţi observat, c-un surîs, uneori,
Melci uriaşi, tremurînd pe clanţele de la intrări
Cînd deschideţi, pentru motanii de angora, uşile-n zori?“

„După amiază, la ora aceea confuză,
Cînd sînii îi ţineţi, prea mari, pe tăviţe de cedru,
N-aţi auzit hohote mici lîngă bluză?“,
Insistă detectivul Arthur, visător şi integru...

„Cînd coborîţi scările-n parc, către seară, fără ca nimeni să vă aştepte,
N-aţi întîlnit un seraf în mînă c-o ladă de mirodenii
Şi cu cealaltă bătînd mingi parfumate de trepte,
Făcîndu-se că nu vă vede, din cauza jenii?“

3.
Glycera îşi strînse veşmîntul la piept. Nu răspunse.
Detectivul Arthur, plin de delicateţe,
Din buzunarele lui nepătrunse,
Scoase un pandişpan albastru pe dulcele-i feţe,

Îl aşează graţios şi candid între ei
Şi luînd un cuţit îl tăie dintr-odată!
O, ce pufoşi se-nălţară, ce leneşi, ce calzi fluturii, galbeni
acum, prin odăi...
„Doamnă“, şopti detectivul Arthur, „permiteţi-mi să mă retrag,
n-o să vă uit niciodată...“.

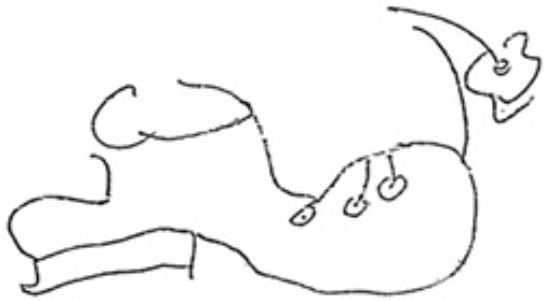

Prima elegie a detectivului Arthur

Ţii minte orăşelul acela de munte
Cu ganguri subţiri şi prepelicari lătrînd de-ncîntare?
Treceau pelerini. Fecioarele-aveau jartiere de pluş cu nostalgice funte
Cînd, pajişti scoţînd din corsaj, către-amurg, ieşeau la plimbare.

Călătoream (ţi-aminteşti?) în cea mai frumoasă caleaşcă
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist şi cuminte
Care-ţi turna la popasuri laptele dulce în ceaşcă.

Apoi, într-o seară (caută-adînc în memorie!),
Ne-am dezbrăcat, neştiind întîmplarea aceasta ce-nseamnă,
Şi renunţînd la găsirea pisicilor tale, la glorie,
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele calde, vechi peisaje de toamnă...

A doua elegie a detectivului Arthur

O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap
Plin cu jachete şi rochii din marea sufragerie,
Cînd după-amiaza ne tulbură minţile-n cap
Şi prin unghere sînt nasturi pierduţi ce se roagă acolo pe veci
să rămîie...

Toţi s-ar gîndi c-am fugit de prea multă iubire...
Singur, motanul tău blînd ne-ar cunoaşte teribila taină
Şi ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin rostogolire,
Ca să mîncăm, ghemuiţi de plăcere-ntr-o haină...

Iar apoi, dac-ai vrea să ieşim, către seară,
Ne-am întrista atît de adînc clătinînd un albastru sifon,
Că, uluiţi de obiectele strînse-n lumina aceea amară,
O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de mahon...

A treia elegie a detectivului Arthur

Iartă-mă că te-am pîndit toată seara, de după perdele c-o
vază în mînă.
Nu ştiu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar şi canari,
Mi s-a părut (ca-n fiece seară din ultima, vai, săptămînă)
Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari...

Te-ai tutuit c-un seraf?
Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îţi picură rar,
De răsuflarea lui caldă, pe preşuri. Urme în praf
Am observat pe-o măsuţă lucioasă: parcă-ar fi fost cineva
încălţat în mărar...

De aceea, cînd te-ai culcat surîzînd (ce imensă greşeală!)
Fără să bănui că, trist, detectivul Arthur te veghează,
Ţi-am ridicat de pe jos, întorcîndu-mi privirea cu multă sfială,
Rochia ta parfumată şi am ascuns-o, gelos pe seraful acela, în
vază...

A patra elegie a detectivului Arthur

Hai să intrăm la bătrînul bijutier
Acum, cînd amurgul de iarnă ne face să rătăcim printre
vechile case,
Şi să-l rugăm în genunchi, pîn' la lacrimi, sutienul fierbinte şi
tainicul tău portjartier
Să ţi le bată în pietrele cele mai scumpe şi mai somnoroase.

Şi, fiindcă va trebui pentr-o clipă să i le dai,
Rămasă-n dugheana lui plină cu bile de fildeş în pielea goală,
O să-ţi ascunzi, c-un surîs vinovat, în ceşcuţe de ceai
Sînii rotunzi şi pe coapse-ţi vei pune o portocală.

Iar dacă deodată, cu spaimă, la uşă vei auzi clopoţelul,
Să nu te întorci – detectivul Arthur e cu tine!
Va fi doar un înger venit să-şi graveze-n inelul
De aur al frunţii această-ntîmplare ciudată, c-o nesfîrşită ruşine...

A cincea elegie a detectivului Arthur

Ieşisem din cinematograful acela de la periferie unde rulase-un film mut,
Ţinîndu-ne-atît de sfioşi de mînă... Cînta un pian...
Şi, cînd ne-am oprit în mijlocul străzii şi m-ai întrebat, visătoare, ce am,
Uitîndu-ne ţintă unul la altul, deodată, ne-am recunoscut!

Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborîse din vechea cabrioletă,
Cu fracul boţit şi jobenul sub braţ, venit ca să fure, spre seară,
Motanul familiei, şi tu erai, sigur, naiva subretă
Ce-l vede şi ţipă, şi el o împuşcă-ntre sînii bombaţi, şi-apoi o iubeşte-n cămară...

Şi-atunci ne-am dat drumul la mîini şi-amîndoi, pe trotuare,
Am luat-o la fugă cuprinşi de-o teribilă panică
Şi-n urmă, deasupra grilajelor, cărnoase şi necruţătoare,
Plante gigante creşteau, ca să ne tragă-napoi, în Grădina Botanică!!

A şasea elegie a detectivului Arthur

Poate într-o dimineaţă îmi va sosi prin poştă un colet uriaş
Cu-albastre ştampile şi timbre subţiri de mătasă
Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul oraş,
Mirîndu-mă cît de uşor e şi de parfumat, pînă-acasă.

Şi-acolo, lăsîndu-l puţin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur, din funde,
Încet se desface şi cum dinăuntru apar,
Oh, goale şi albe, picioarele tale prelungi cu mici unghii
rotunde!

Şi-atunci te-aş lua-nfrigurat din imensa cutie
Şi-aproape nebun aş fugi cu tine în braţe
La vechiul bufet cu borcane lucioase şi-adînci din sufragerie
Să-ţi dau, căci ai fi leşinată de foame şi dragoste, cu linguriţa
dulceaţă...

Ultima elegie a detectivului Arthur

Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la Julien Ospitalierul,
Prietenul meu ce trăieşte departe de lume c-o bilă în mînă,
O, l-am găsi în genunchi, într-un colţ, sărutînd şifonierul
Şi îndopînd şerpişori sinilii cu smîntînă.

Şi, după ce s-ar scuza ruşinat că la dînsu-i deranj,
Vorbindu-ne-ncet despre fluturi şi sfintele taine,
Castane prăjite ne-ar da şi pilaf de gutuie oranj
Şi piersice-ar şterge, la urmă, de praf cu vechi perii de haine.

Apoi ne-ar cînta, de vecernie, din muzicuţă-n veranda umbrită de-arţari
Tangouri atît de ticsite de molii şi valsuri atît de pufoase,
Încît ai începe să plîngi, amintindu-ţi c-odată ai fost, pentru-o seară, aleasă
REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL DETECTIVILOR PARTICULARI...

Testamentul detectivului Arthur

1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poţi auzi lumina. Trebuie să-ţi laşi nările în strujeni ca să simţi cum miros îngerii după-masă. Trebuie să baţi cuie în zid, şi zidul trebuie să fie roşu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o unghie de crin. Trebuie să-ţi aureşti manşetele cămăşii cu fîntîni ca să atingi inocenţa. Şi mai trebuie, vai, mai trebuie să salvezi un brusture de la albastru!

2. Un scaun poate fi inima ácelor, inima şinelor plutind în păcură – după-amiază cu ghiozdan zvîrlit sub pat – sau un măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri de frică la roţi. Un scaun poate fi şi liniştea vacilor, zgomotul unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul şi-a zilei cu o femeie cărnoasă.

3. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte. Poate la funte de ceară pe-acoperişuri subţiri. Şi iată: pajişti cîrlionţate, vipere-n vînt, picături de aur pe şapcă de înger, fluturi înghesuiţi sub genunchii fecioarelor şi-acolo, departe, o spaimă imensă.

4. Mica mea pungă cu gînduri de veghe, mica mea cheie pentru desfăcut frica! Lîngă o pasăre de orez stă însuşi orezul. Iar faţa sîngeră de amabilitate. E vorba de faţa florilor, de faţa scîndurilor; e vorba de-un cîine ce muşcă crinii, iar crinii turbă şi sfîşie marginea glastrei şi urechea unei doamne-n baticuri, o, numai baticuri, cu sînii de pluş paraşutat.

5. Ce bizare sînt uneori cărămizile! Ele urcă pînă sub streşini, ele trec din perete-n perete cu teamă! Şi-ntre ele e ceva nedefinit: poate nisip, poate picioare de flutur, poate amanţi sinucişi cu beladonă. Iar mai tîrziu ele crapă! Odăi desfăcute-n apus, cu miezul vizibil, cu sîmburi de oameni superbi.

6. Fără linişte, prin ganguri vechi, la ora tîmpită de-azur a amiezii, cînd se încarcă butelii de aragaz şi sufletul cade pe rochii întinse în curţi; fără linişte, în faţa vitrinelor cu lumînări uriaşe de ceară, pe lîngă casele cu uşi de untdelemn, printre oamenii cu moartea la

butonieră, o, mai ales printre femei (ciudatele oşti adormite în mers) intrate-n ciorapi de mătase pînă la coapsele lor fără linişte...

7. Veniţi să vă spun despre sînge! E cerul meu din patlagini, e sufletul vechiului guşter trecînd peste-o fată de smirnă. Amin. Veniţi să vă spun despre carne. E marşul furnicii prin zahăr, e stamba întinsă pe şolduri. Amin.

8. Un om ce bate crini subţiri cu ciocanul în scînduri, ce prinde fîntînile albe de frunze, ce-şi lasă gîndul în stîlpii frumoşi şi suferă de lucirea liniilor ferate, un om fără iubire, fără tristeţe, fără surîs.

9. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n evantaie subţiri, abia clătinate de-o mînă, vom fi transparenţi. Apoi, nedumeriţi de hainele noastre cu nasturi ucişi în tafta, de tot ce se întîmplă în case, vom risipi regrete din vechile noastre cravate. Cîte promisiuni, o, cîte saltele de lene sub suflet! Şi la urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice...

10. Prins între rochii scrobite sufletul meu povesteşte. Despre fîntîna uitată-n dovleci. Despre-un gard de leaţuri subţiri, cînd roabele-s triste. Prin răsuflătorile beciului se preling rîme de unt slăjit. În cristale scîrţîie poarta numai de umbră ştiută. O femeie îşi spală părul în ceai făcînd ziua să treacă.

11. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute pline cu ceşti. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre obscure, dulapuri adînci, cu cotloane de brînză, pline de spaima gîndacilor (ei, lenţii, ovalii, amorfii). Dulapuri, nări moi ce ne-absorb în pereţi, nu sîntem pentru voi decît un parfum? Uşile-acestea de apă, sertarele tremurătoare nu se închid din cauza sînilor tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc un buchet de mînere de-alamă?

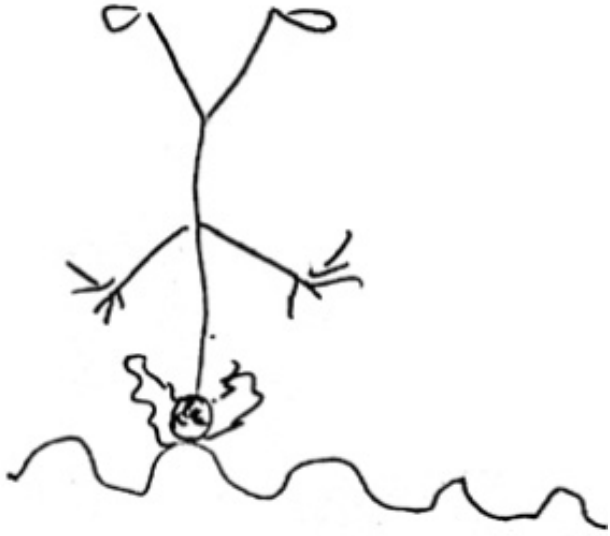

Şapte cîntece naive pentru parfumat gura

1.
Octombrie în calendare
Bisericeşti îngălbenea...
Din ce dulap sublim voi scoate
Atlase vechi spre-a căuta,

Cu degete muiate-n aur
Ca de gutuie, ţărmul pur
Pe care îţi desprinzi ciorapii
Din catarame de azur?

2.
De ce nu vrei să-nnebuneşti la ora cinci
După amiază, cînd e-atît de bine,
Şi în sufrageriile adînci
Să faci pe preşuri tumbe dulci cu mine?

M-aş milogi-n dulapuri vechi să-ţi pui
Rochia moale şi rămasă goală,
Ne-am bate cu lichioruri amărui
De chimion şi mentă glacială.

Iar către-amurg, făr-a mai ţine minte
Cine sîntem, aproape de mătasă,
Îngenunchind pe paturile sfinte
Am da cu sufletele noastre foc la casă!

3.
N-aş şti să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearceafuri
Adînci părul tău negru
Sub raze, somn şi prafuri.

Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud,
Dar îţi loveşti paharul
Uşor de dinţi şi-aud.

Şi-ar trebui de lume
Ochii opaci s-ascund;
Treci tu: caleaşcă-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

4.
Să facem leneşi noduri la batistă
Spre-a ne aminti de noi şi de azur
Şi, fericiţi că fluturii există,
Ţinuţi de mîini de razele din jur,

Tu nasturi mari să-mi coşi cu aţă tristă
La pardesiul meu de bun augur
În timp ce-o să-ntocmesc naiva listă
A vieţii cu creionul cel mai pur.

Voi pune roua-ntîi ca-n vechi lighene
Să ne spălăm rîzînd cu calzi clăbuci,
Miresme-apoi cu talie şi gene,

Motani invidioşi şi clăpăugi
Ce te păzesc cînd dormi, iar la sfîrşit
Sînii tăi albi cu fruntea-n infinit...

5.
Te-ademenesc cu pandişpan şi zahăr
Şi-n ani bisecţi cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr
Şi-ţi văd şoldul ţicnit şi glezna mică.

Îţi caut cu migală ceafa-n părul
În care-agrafe ard şi mor panglice,
Rostogolesc din biblii groase mărul
Spre tine ca veşmintele să-ţi pice.

Şi ne iubim bezmetici, albi de pudră,
Elastici, fumegoşi, crud sfîşiaţi
De fluturi ce scot ţipete şi zburdă
Imenşi prin hăul ceştilor cu zaţ.

6.
Am file moi de apă în găleţi,
Jiletci cu molii dulci în piepţi de puf,
Cutii de pudră-n care îngeri fleţi
Se tăvălesc pe burtă şi fac: buf!

Fotolii ce atrag prin şiretlic,
Mărare scumpe în caleşti de sos
Şi lîngă vechi ibrice cu ţuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.

Dar numai tu cu sînii mari mă tulburi
Cînd leneşe şi fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de dovlecel.

7.
Să risipim culorile cu ochii
Şi cu urechea sunetele vagi,
Să fim, o, mai ales striviţi de rochii,
De portjartiere, de sutiene dragi,

De căptuşeli lucioase de mătase,
De buzunare-adînci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Cînd se desfac pe şoldul tău, năuci;

Să fim deci limpezi, puri, uimiţi de viaţă,
Ferfeniţiţi de umbre şi lumini,
Un nătăfleţ iubind o nătăfleaţă
În miezul trist al unui vechi goblin.

Julien Ospitalierul
(1974)

I

Julien Ospitalierul

Mă numesc Julien Ospitalierul. Am treizeci de ani.
Duc o viaţă destul de retrasă, la ţară, şi iată, v-o jur,
În patul meu moale nu au dormit decît struguri şi boi diafani
Şi prieten nu-mi este decît detectivul Arthur.

Melcilor (celor mai leneşi) le-am spus totdeauna: „Veniţi,
Putreziţi în fotolii, umblaţi pe oglinzi, intraţi-mi în gură“.
Oh, fiindcă nu pot refuza nici un dulce capriţ,
Tinere cepe scăldat-am în lacrima-mi pură.

Vara cultiv levănţică şi-n vreme ce-aştept diligenţa poştală o
dată la cinci săptămîni
S-aducă scrisori, în mînă c-o bilă de fildeş gălbuie,
De sufletul meu mirosind a gard proaspăt atîrnă-n extatice
cuie
Subţiri lenjerii de fîntîni.

Apoi, cînd e toamnă şi-ascult împăcat cum în lungi dup-amiezi
Iepuri de angora-mi ronţăie cărţile-n tufele-adînci de mărar
Şi cum se surpă pe mese miresme-n prăpastia unui pahar,
Cu toată fiinţa mea-n praf jubilez.

Şi-ngenunchind fericit lîngă uşă,
Furnicile portocalii eu le trec peste prag, în urechi, dintr-o
cameră-n alta,
Iar către-amurg mă rog blînd şi umil să plutească-n înalta
Sufragerie a casei mari gălbenuşe...

Veranda lui Julien Ospitalierul

Poezia aceasta începe, stîngace şi blîndă,
Cu un melc găsit dimineaţa-ntr-o ceaşcă de teracotă albastră
Pe care îl iei cu sfială – şi mîna atunci ţi-e mai castă –
Şi-l duci către-obraz şi, oh!, îl auzi deodată cum cîntă

O melodie atît de naivă şi tristă,
Încît ţi-aminteşti c-ai iubit undeva, într-un mic orăşel, cu
mulţi ani înainte-o verandă sfîşietor de frumoasă,
Pe treptele-i vechi cu o veşnic pierdută portocalie batistă
Dar, vai!, îţi dai seama că eşti doar tu singur cu melcul în casă.

Şi ca să nu-ţi fie urît, împreună cu dînsul, nostalgic, porneşti
pe stradele
Ferfeniţite de rochii şi-n vreme ce el se lipeşte-ameţit de-o
cişmea
Cu blond robinet şi cu jghiabul prelins virginal din dantele,
Iată, veranda atîrnă din nou lîngă tine, în aerul proaspăt,
răscoaptă şi grea.

Amorurile lui Julien Ospitalierul

Mult timp am iubit o ceşcuţă de ceai chinezească
Pictată cu scene naive din viaţa fîntînilor pe porţelanu-i subţire,
Dar, sufletul meu neştiind îndeajuns s-o uimească,
M-a părăsit, alegîndu-şi dulapul cel sumbru drept mire.

Apoi m-am îndrăgostit de un blînd şifonier.
De-obicei dup-amiaza, cînd hainele dorm, mă duceam lîngă dînsul
Şi, mîngîindu-i furnirul, duios şi stingher,
Îl sărutam şi simţeam că mă-năbuşă plînsul.

Pe urmă-am ţinut pătimaş la o bilă de fildeş lucioasă
Cu pîntece mic, ce-mi sărea uneori pîn' la buze
Stîrnindu-mi spre seară dorinţe ciudate şi gînduri atît de confuze,
Încît mă sfiam să rămîn cu ea singur în casă.

Şi-astfel mi-au trecut anii limpezi şi-acum sfătuiesc răbdător
Melcii prea graşi să postească-n adînci butoiaşe
Şi, vag amintindu-mi de oameni – oare ei mai există? –, pe poliţi cu fragezi canari ciuruind papanaşe,
Apa de ploaie o las, melancolic, să se-ndulcească în vechi stropitori...

Secretul lui Julien Ospitalierul

Voi lua într-o dimineaţă tristă de toamnă, din magazie, suavul burghiu,
Ascunzîndu-l sub haină, şi-abia respirînd de emoţie şi fericire
Îl voi culca pe mătăsuri, în casă, şi cu glaspapir argintiu
Voi mîngîia, spre-a-i reda tinereţea şi patima, trupu-i subţire.

Apoi voi aduce o scîndură moale de plop de la vechile stive de lemn,
Geluită cu melci şi-mbătată de ploi acrişoare,
Şi plin de sfială-o să-nşirui, legat c-o eşarfă albastră la ochi, găuri, nedemn,
Strîngînd rumeguşul curat în casete de fildeş cu balamale din piele de căprioară.

Iar seara, nostalgic, voi parfuma ferestrele mari cu lavandă
Şi-n lampă voi pune fitilul cel brav, de pe cînd mai trăia detectivul Arthur,
Şi-atunci va sosi, ca de-atîtea ori, leneş şi tandru, prin spaţiul obscur,
Îngerul lui cu zulufi de motan siamez ca să facem, plîngînd, contrabandă.

Primele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.
Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujoraţi şi puri, cu pămătuf

De rouă fragă la reverul umed
Şi-n cap cu pălării de fin batist,
Şi cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist,

Cînd după-amiaza face fleaşcă murii
Şi gramofonul cîntă în neştire
A veşnicie tandră: „Luri-Luri,
Vieaţa este vis de fericire...“.

2.
Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici uşiţe şi enorme cahle,
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare, Odin!

Respir uşor să nu stîrnesc cenuşa
Şi graţios bag lemne tropicale
Cu miros delicat şi burta moale,
Luate (căci le doare) cu mănuşa.

Şi piersice prăjesc pe tăvi de-alamă,
Alene-mbolnăvite prin piper,
Sfîrîitoare, adormite-n zeamă,
Cu sîmbur fin, montat la bijutier.

Apoi frec brume roz în castronaşul
De bărbierit şi-nfiorat tresar
Gîndind cum o să-l spulber pe trufaşul
Bob de cafea în rîşniţile mari!

3.
În edificii vechi de cărămidă,
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce.
Oh, pe plafoane sînt serafi cu vergi

Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Şi uneori pe sîni căci au greşit
Cu ei, dezvirginîndu-i, iar pe urmă,
Duioşi, le umplu rănile cu chit

Şi-nlăcrimaţi le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene şi-n aripi le strîng,
În timp ce ele cu delicateţe
Le trag pe frunte nimburile-adînc!

4.
Ţi-am adresat o întrebare: Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.

Şi mi-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Şi-n loc de gură are un izvor

Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lîngă pat;
Şi limba-i se-ndulceşte-ntre petale
Ca într-un bot de miel cîrlionţat.

5.
În fragedul picior al unui scaun
Un peşte auriu pluteşte lin,
În melci bat minutarele de rouă,
În fluturi sînt monezile de in.

În sobă arde-un crin cu pară lungă
Turnînd pios cenuşa prin grătar,
Serafi uituci cu cepe dulci în mînă
În uşi de lapte uluiţi apar.

Şi spre-a luci în sufletele noastre
Din căni adînci miezul de apă-i scos.
Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe moi butuci de unt au carnea roz!

6.
Semeţ ca roua, blînd ca arpacaşul,
Viteaz ca fulgul dalb de porumbel,
Înflăcărat de fluturi, trist şi frel,
Sufletul meu nu şi-a pierdut curajul.

Ci-mbobocind în fragede căpiţe
De pătrunjei celeşti şi crini bufanţi,
Încheie dulce lanţul vechei spiţe
A îngerilor la pantofi cu glanţ.

Şi de aceea c-o sfială sfîntă
Pisicile mă iau de după gît
Şi, ruşinaţi, prepelicarii cîntă
La clavecin să-mi treacă de urît.

7.
Ce gratii mătăsoase am la geamuri,
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag!
Deasupra casei pîlpîie pe flamuri,
Muiat în ceaiuri, auriu posmag

Pe care-o să ţi-l dau în seara clară,
Îmbujorat şi tandru, să-l mănînci,
Cînd flăcările-ncep suav să doară
În plitele şi-n lămpile adînci,

Şi-amurguri fericite-adorm în fluturi,
Şi se topesc în jgheaburi lujeri vechi.
Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi...

8.
Dar cîrlionţii ce-i suspină mielul
Îndrăgostit lulea de fragi spuziţi,
Viţa-nteţită-n franjuri de tot felul
La marile verande, din capriţ.

Şipcile dulci în zori, cînd melcii schimbă
Piper pe rouă şi pilaf pe flori,
Motanii ce îşi pun parfum pe limbă
Şi, chercheliţi, adorm în cimbrişor,

Şi-acele putini mici şi diafane
Iubind burlane pînă la extaz?
Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane
Fierbinţi şi mă sărută pe obraz?

9.
Să luăm surîzători străvechea birjă
Spre-a vizita gentili cişmele dulci
Şi dimineaţa, fără nici o grijă,
Cu sufletele-mpăturite-n fulgi,

Să ne spălăm pe faţă lin cu umbră
Prelinsă de pe-un gri mărgăritar;
Oh, admirînd naivi cum roua umblă,
Am duce-o viaţă moale de mărar,

Vecini cu melcul şi cu leuşteanul,
Topiţi pe veci în flecăreli de-azur
Şi zile-ntregi am mîngîia motanul
Pufos al detectivului Arthur.

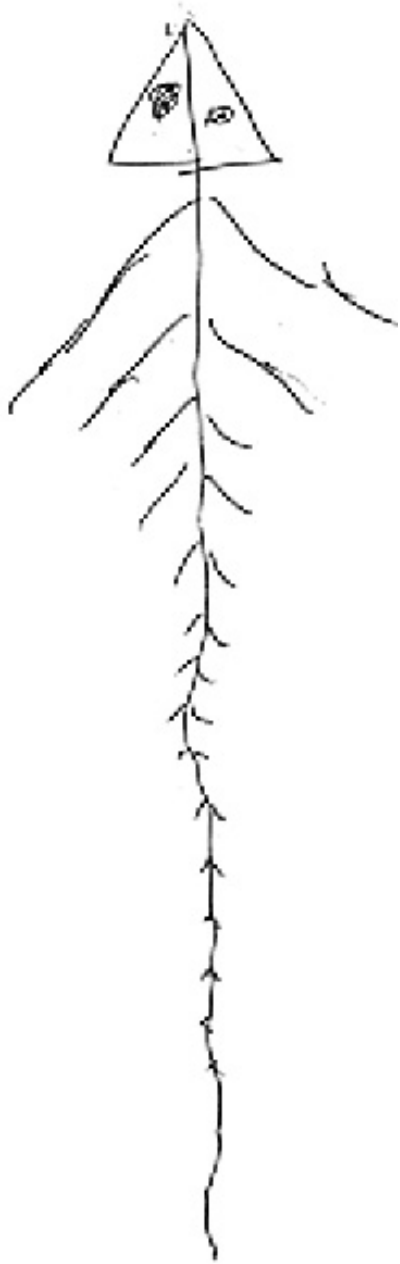

II

Melancolia lui Julien Ospitalierul

Julien Ospitalierul va fi îmbrăcat întotdeauna în surtucul lui
plin de grăsimi vegetale,
Auster şi naiv precum preafericitul Bernard ce supsese din
sînii Fecioarei Maria,
Cînd o să-şi descrie în dosul şopronului vechi, cu un foarfece
galben tăind toporaşii crescuţi în sandale,
MELANCOLIA...

Căci toţi l-au uitat. Însă el, surîzînd sufleteşte-n azur, nu disperă
Ci-n fiece zi, copleşit de viziuni, bate cuie în apă
Şi bea bulion vişiniu, şi priveşte cum trec dirijabile fragede
prin atmosferă,
Rugăciuni murmurînd pentru prietenul său, detectivul
Arthur, lîngă sfintele straturi de ceapă.

Şi nimeni nu ştie că dînsul îngroapă pe-ascuns
În glastre de flori, ca să fie parfumul mai fin, patefoane stricate
Şi seara-şi dictează doctrina la îngeri, plimbîndu-se palid prin
casă cu mîinile-i strînse de-un flutur la spate
Spre-a nu şi le pierde, desprinse extatic, în tainele de nepătruns...

Îmbărbătarea lui Julien Ospitalierul

Tu trebuie veşnic să porţi, printre oameni, un fluture-n spate,
tăcut şi umil,
Şi seara în fundul grădinii să strîngi dovleceii elastici în braţe
plin de ardoare,
Şi-ncet să te-mbibi de arome, prin şanţuri şi magazii diafane,
ca un fitil.
Noi sîntem îngerii tăi grijulii. Am ieşit dintr-un glob de mărar
pentru-ntîia îmbărbătare!

Singur, pe drumuri înguste de ţară, trîntit în lumină, praful
catifelat să-l respiri
Iubindu-l adînc, cum doar roţile şi animalele ştiu şi pe urmă,
fără cruţare,
Să torni peste dînsul căldări cu dulceaţă de trandafiri.
Noi sîntem îngerii tăi serioşi. Am ieşit din fîntîni şi din stîlpi
pentru încă o-mbărbătare.

Şi să-ţi aminteşti: detectivul Arthur împuşca-ndrăgostit portocala
de la o mie de iarzi
Şi-apoi unei Doamne necunoscute, c-un fraged abis între sîni
şi rozalbe picioare
Înmănuşate pios pîn' la coapse, i-o oferea împreună cu
sufletul său; rochia-i galbenă în buline de rouă s-o arzi!!
Noi sîntem îngerii tăi avîntaţi. Am ieşit din căpiţe de crini
pentru ultima îmbărbătare!

Julien Ospitalierul îşi aminteşte de detectivul Arthur

Uneori, către toamnă, cînd dinţii-l dureau atît de melodios,
Încît i-asculta fericit şi naiv ca pe-un cîntec de limpede harfă
Copiind în jurnalul său intim (ţinut într-un blond samovar)
cu cerneală din boabe de boz
Cele mai blînde şi tandre plecări şi sosiri ale lungilor trenuri de marfă,

Sau măsurînd cu un metru subţire şi proaspăt de croitorie,
Plin de emoţie, fire de aţă stinghere,
Desfăşurate încet de pe moi papiote, prin casă, fără ca nimeni să ştie,
Spre-a se iubi în ungherele calde cu îngeri topiţi pe podea de plăcere,

Julien Ospitalierul îşi amintea, cu bătăi delicate de cord,
De detectivul Arthur, prietenul trist şi ciudat, dispărut din prea multă decenţă în urmă c-un an;
Parcă-l vedea şi acum închizînd portiera brodată de-amiază a vechiului Ford
Şi, cu un ultim claxon de adio, pornit graţios pe şoseaua îngustă de munte, etern surîzînd la volan...

Marşul lui Julien Ospitalierul

UN pelerin fericit rătăceşte, cîntînd de plăcere, pe pajişti, c-un strugure dulce în geantă;

DOI îngeri răpesc o clătită umplută cu mentă şi-n fiece seară o dau, pătimaşi, pe traverse de-a dura;

TREI fluturi de angora trec pipăind plictisiţi mari bucăţi de fîntîni mătăsoase pe-aleile-n pantă;

PATRU acari vor să-şi ardă-n cantoane chipiele lor parfumate la fel şi, deodată, de spaimă le tremură gura;

CINCI corijente subţiri înţeapă, plîngînd în spatele şcolii, cu sînii pătaţi de cerneală, vacanţa c-un spin;

ŞASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu spune) sînt destrămate puţin;

ŞAPTE ori şapte fac patruzecişinouă de portocale închise-ntr-un cald muşuroi de furnici, acum şi oricînd;

OPT croitori delicaţi s-au decis, către-amurg, de pe gard căptuşeala de rouă s-o rupă;

NOUĂ suspine a scos trandafirul albastru din supă;

ZECE e cifra la care se moare rîzînd!

Ultimele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.
O, iar zahariseşte crini prin casă
După-amiaza-n aerul divin!
Îngenuncheat pe feţe vechi de masă
Din nou secrete fragede deţin.

Dulapuri toropite-mi cad în braţe,
Nostalgice, cu diafanul gînd
De a-mi gusta extatica dulceaţă
A rugăciunii spuse surîzînd.

Şi-n timp ce-n vînt cuvintele se-mbină
Cu fluturii, iubindu-se frumos,
Mi-e sufletul suflat în lene fină,
În praf de muşeţel şi-n rouă roz.

2.
Să intri în dulapuri vechi de sticle
Ce te iubesc subţiri, ca-ntr-un delir,
Şi-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeţi, uleiuri să respiri,

Oţetele să ţi le torni în suflet,
În ceşti cu-nfrigurare să cobori,
Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr,
Tot mai suav, tot mai ciripitor,

Pîn' ce pierdut prin lămpi, fără nădejde
Împotmolit de-amurg lîng-un fitil,
S-auzi sfîşietor cum te recheamă
Dulci gîngăveli de ceainicel debil,

Şi-ncet, cu-o oboseală graţioasă,
În pelerine moi de bulion
Înfăşurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher şi monoton...

3.
Cugetul mi-e fără nici o pată.
Cu delicateţe şi alene
Am învins celeste damigene,
Falnice cetăţi de vişinată.

Fierb în jur veşminte şi covoare,
Dulci fotolii lin mi se supun,
Aşteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.

Şi-şi frământă-n aer nebuneşte
Flama invincibilul piper.
Dureros oglinzile mă cer:
Trupu-mi absorbit le adînceşte!

4.
Melcul cel mic cu muget lin
Iubea în taină-un serafim
Şi bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.

Şi astfel zilele treceau,
Îngerii blînd doxologeau,
Pe pajişti se lua la trîntă
O portocală cu o sfîntă.

Dar în dulapul nesfîrşit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.

Şi-atunci sosi, tăcut şi pal,
Un flautist provincial
Cerîndu-şi voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafă
Melcului mic, lipit de-o ceapă...

5.
Motanii mei sorb rom pe catifele
Şi-mbătrînesc piftea după piftea.

O, hai să sugem ciucuri de perdele;
Afară plouă, ploaia va-nceta
Şi-o să ieşim blînd uluiţi pe trepte
De strălucirea şanţurilor vechi,
Din streşini picături o să ne-aştepte
Să ne sărute tandre în urechi,
Bălii cu apă leneş îndulcită
De nostalgie, lîng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăşi în ispită
Să-ngenunchem, şi-atunci o să pricepi
De ce-s atît de trist cînd cherestele
Trăiesc şi mor iubite de-o cişmea.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Şi-mbătrînesc piftea după piftea.

6.
Degeaba port cravată aurie
De fîn ca să impun firme de ceai
Şi la manşetă, cu melancolie,
Buton de rouă ţiplă şi corai,

Şi umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre-a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor,

Şi fluturi creţi învăţ cu sîrguinţă
Şi-n crătiţi curăţ mazărea zglobiu;
Vai, mi-s obrajii rumeni de căinţă
Şi cozorocul veşted la chipiu.

7.
Eu trebuia să fiu în soare,
Să nu cunosc nici un cuvînt
Lăsîndu-mi mîna ca pe-o rază-n
Fîntînile de pe pămînt.

Şi bun prieten cu cristalul
În proaspăt m-aş fi-adăpostit,
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greşit.

8.
Mi-e teamă de o portocală!
Ea este-adîncă şi rotundă!!
Mi-am pus costum cu fulgi de gală.
Oh, simt cum trupu-mi se scufundă

Ca într-o balie, alene,
Spre miez, acolo unde-i bine,
Cu fragede genuni în gene
Şi ceafa pe dulceţuri fine,

Să fii pecetluit de-amiază.
Zadarnic cei rămaşi în casă,
Deasupra, de pe-un ţărm de vază,
Mi-aruncă frînghii de mătasă.

9.
Nu am nici un regret ca să mă certe.
Prin simţurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăţi subţiri de soare,
Fărădelegi de vis, dorinţi incerte.

Pe punţi lucioase, printre fenomene,
Ţinîndu-mi liric cumpăna c-un crin,
Înaintez puţin cîte puţin,
Umbrit de somn, catifelat de lene.

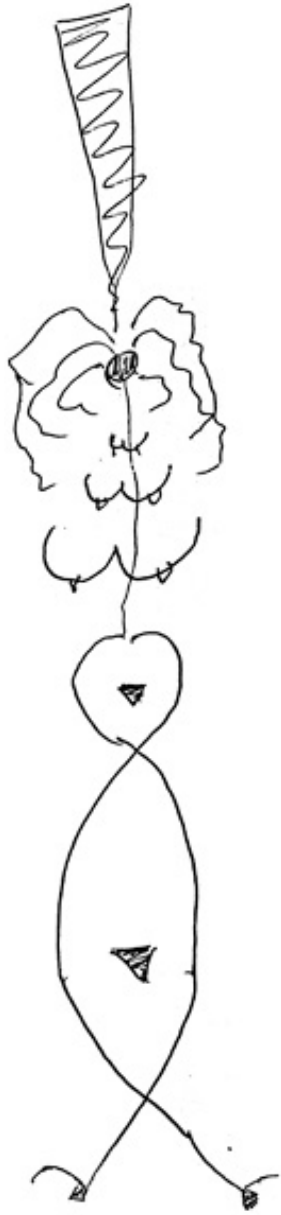

III

Fericirea lui Julien Ospitalierul

Mi se dăduse voie să-l privesc şi un timp am fost fericit. În dimineţile de vară mă trezeam bucuros şi nerăbdător. Mă îmbrăcam repede, mă bărbieream (niciodată nu mi-aş fi permis să mă duc nebărbierit), beam ceaşca de lapte, mă mai uitam o dată în oglindă şi plecam. Era rece şi curat şi scrobit ca un guler de cămaşă de mire. Temelia-i înota, aproape transparentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi parfumat anume pentru mine cu lavandă! După-amiaza, de data asta toamna, cînd soarele cădea aiurit şi alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă se desluşea limpede şi clară, continent zaharisit în aerul moale, pierzîndu-şi greutatea, mai mult plutind decît stînd. Copacul îşi plimba umbra pe dînsul cu precauţie, pipăindu-i orice amănunt, lenevind nepermis de mult pe cîte-o cărămidă mai frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul sfîşiat de mîhnire. Pentru că după cîţiva ani am ajuns şi la asta. Desigur, ştiam că e un zid, ştiam că a fost ridicat de cineva; uneori, după ce ploua, căpăta o culoare atît de ciudată, încît îmi venea să-l muşc, să-i mănînc pofticios cărămizile umede, făinoase, înecăcioase, altădată îl atingeam cu mîinile, cu obrazul şi, ca să mărturisesc totul, pînă la capăt, într-o seară chiar am îngenuncheat copleşit de nemişcarea, de stăruinţa lui maiestuoasă de-a dăinui. Dar, şi aici trebuie să scriu cuvîntul cel mai potrivit, însă şi cel mai dureros, nu-l înţelegeam. Era ca şi cum aş fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu şi blînd pe care-l simţeam încă împrăştiat în mine, neevaporat, irizînd cîteodată orbitor, vis mîndru şi pur ce-mi înlocuise trupul c-o fîntînă, c-un stîlp, sau c-un flutur. Şi fără-ndoială că numai aşa, amintindu-mi-l, aş fi putut pricepe. Şi-atunci, oh, Doamne-Dumnezeule, sînt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

Firefly
Castellini

Fîntîna lui Julien Ospitalierul

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o fîntînă, nu m-a mai interesat nimic altceva decît locul unde o voi face. Doream să fie cît mai aproape, să pot bea apă oricînd, indiferent dacă afară plouă sau e-ntuneric şi mi-e frică de bolovanii cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi fructiferi, cam neîngrijită, era destul de mică. În octombrie plutea un miros fetid de melci fermentaţi, prunele se topeau voluptos, în plimbările de dimineaţă, prin rouă, nuci cu fitil pocneau sub tălpile mele pudrate. La început m-am gîndit s-o fac aici, dar am renunţat curînd. Exista pericolul să fie înfundată de fructe. Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns la concluzia frumoasă şi demnă de mine că cel mai bun lucru ar fi s-o săp chiar în casă. N-are rost să mai enumăr avantajele. Şi-n plus, aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu, parfumat lacom de răsuflarea fîntînii. Bineînţeles, trebuia să-mi iau adio de la cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma urmei, nu-i mai plăcut să-nvîrţi o roată gălbuie, înjghebată din lemn tare, şi s-auzi scîrţîitul dulce al lanţului în propria cameră?

Hotărît deci asupra locului, avînd materialele necesare, nu mi-a rămas decît, mîndru şi plin de ambiţie, să mi-o construiesc singur, cu mîinile mele. Ziua săpam ca un diavol, cu uşa încuiată, iar noaptea, cînd nu riscam să mă vadă nimeni, căram pămîntul c-o roabă. Şi-ntr-o sîmbătă seara – fîntîna avea un ghizd trainic, iar apa pîlpîia în adînc, nobilă şi buclată – m-am îmbrăcat în costumul meu moale şi pufos, croit dintr-o veche stofă moştenită, am pus patefonul pe masă, i-am întors manivela şi, emoţionat, în ritmul unui vals cu clopoţei, am scos prima găleată. Îmi auzeam inima ticăind. Cană după cană, apa feciorelnică şi tandră lunecă pe gît ca o consolare divină, primită de la cineva nesfîrşit de blînd, pentru toate mizeriile vieţii mele de pînă atunci.

Totuşi, bucuria aceea deplină şi licăritoare nu a durat mult. Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai cînd ridicam înmănuşat un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai pot fi mulţumit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare, o vestejire a luciului răcoros, insesizabilă pentru alţii, dar nu şi pentru mine, amant rafinat şi capricios al apei. Găleata şi apoi cana sau paharul, oricît de delicate, îi deflorau aroma de miez crud, o deformau fatal, mi-o dăruiau, chiar

dacă graţios, ca şi cum ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcuşul lichid pînă la gura mea, în calvarul acela interminabil, prin atmosfera prea caldă pentru dînsa, simţeam c-o încearcă o tristeţe de nesuportat. Şi, cedînd cu docilitate găleţii, ştiam că durerea de a-şi rupe trupul fragil în bucăţi albe şi reci e chinuitoare. Drept care, cavaler nedezminţit, m-am decis să cobor eu însumi în fîntînă ori de cîte ori îmi va fi sete.

Au trecut astfel două săptămîni. Coboram şi urcam c-o sprinteneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ţinîndu-mă strîns de pietre, mă aplecam şi-i sorbeam neliniştit şi galant undele subţiri. Uneori stam ceasuri întregi agăţat într-o poziţie destul de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o cu totul altă substanţă, necunoscută înainte. Dorinţa îmi îmbujora faţa. Eram din ce în ce mai nestăpînit. Pînă cînd o sete cumplită, continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv. Şi, cînd am intrat în apă, mi s-a părut că nici nu cad la fund. Şi-ntr-adevăr, o vreme m-am legănat sfîşietor de lin pe superficia verzuie şi calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirînd într-un fel gingaş, nemaiîntîlnit, cum doar plantele ştiu să respire sau poate îngerii – o lungă şi delicioasă desfacere a mirării în Ether...

Postume

Confidenţa lui Julien Ospitalierul

Am vrut adolescenţa să-mi închin
Dulcilor jafuri de fecioare, însă
Numai de rouă nu mi-a fost respinsă
Privirea desfăcută ca un crin.

Sori de amiază asfinţind în piept,
Am ridicat cuvinte luminoase
Să bată-n vînt şi-am început s-aştept
Femeile cu nume de mătase.

Dar n-a venit nici una... Cine-anume
Ca mine de tăcut a mai rămas?
Acul lucind de spaimă-al unui ceas
Mă caută stăruitor prin lume.

Cruzimile lui Julien Ospitalierul

Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil şi anost pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea lungă aşteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi dăruită drept răsplată, am început să exersez timid, apoi tot mai îndrăzneţ, mai necruţător, mai rafinat cruzimea – ultim deliciu al singurătăţii mele. Andrelele purificate-n untdelemn de zarnacadele, luate spre seară cu-o delicateţe infinită în mîini şi petrecute voluptuos prin inima fragedă a unui ceasornic de bucătărie, mă făceau să jubilez. Cu-o bucată strălucitoare de ţiglă – o sfărîmasem pătimaş şi abil! – tăiam, ingenuu, viscere moi de fîntîni, vii încă, palpitînd în găleţi emailate, cu toarte dibaci arcuite peste carnea suavă. Curios, fără nici un scrupul, desăvîrşindu-mi gloria de asasin manierat, sfîşiam cu aşchii proaspete de salcîm aluaturi dospite blînd, plăpumi cusute cu aţă tare în romburi portocalii, vestoane subţiri de vară, micşunele şi mingi. Uneori, exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam euforic perdelele grele şi vechi – de mult spărsesem geamurile, fremătînd – şi le tocam, îmbibîndu-le mai întîi cu oţet, ca să usture, franj cu franj, pe pajiştea din faţa casei. După amiaza (dar asta se întîmpla cîteodată şi puţin înainte de amurg, principalul fiind ca lumina să aibă o lîncezeală de vis izbit în catifea) ţăruşii înfipţi zglobiu în păianjenii din colţurile magaziilor, sub maldăre de zdrenţe – hainele mele de gală ferfeniţite la baluri de binefacere –, îmi îngăduiau să rîd în hohote, pînă la lacrimi. Petreceam zile întregi strivind coropişniţe naive şi monstruoase în ţîţîni de-arpacaş, sfredelind melci devotaţi cu burghiul, flagelînd fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi pocnetul aripilor frînte în dosul latrinelor văruite trandafiriu. Cînd ploua, ca să pot nimici eu însumi cît mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafeţe senzuale şi plane. Nu mai eram prieten cu nici un parfum. Ademeneam aromele în flacoane de sticlă şlefuită şi rece cu-o gentileţe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele care nu cristalizau imediat, renunţînd pe veci la vagabondajul lor virginal, le vărsam în gropi imunde clocotind de luxura duhorilor; şi nările mele se amuzau! De obicei alegeam cărămida cea mai topită-n surîsuri, cea mai umil înverzită de brusturi şi o pisam pe plăci de faianţă, anume pe plăci de faianţă!, spre a-i mări ruşinea. Gardurile-abia închegate, cu leaţuri încă îmbujorate în jurul cuielor, amintind fineţea gleznelor lui Isus, putrezeau armonios în sufletul meu scelerat. Pînă la urmă am spînzurat legume (ce viciu!), am rupt bulioane, am trîntit perne în trenuri la bariere, am scos din răzoare, de pleoape, îngeri cu ţipătul scurt. Nimeni nu-mi cunoştea încîntarea! Prăbuşit în

fotolii uzate, cu fruntea împurpurată de noi şi adînci bucurii, eram *Campion al Cruzimii*!!

Cîntece naive
(1976)

Cîntec naiv

Să fim anonimi ca dovlecii
Şi fleţi şi suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare.
Pe mingi să ne scrim. Iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muiaţi pîn' la piele-n destin.

Poeţi, un surîs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

Mierea lumii

Închisă într-un crin mi-e viaţa,
Mîinile-mi tremură-n parfum,
Luminile îmi taie faţa.
Vai, nu mai ştiu nici cînd, nici cum

M-a prins în ghearele lui calde
Un fluture crepuscular.
Alături mie, copilandre
Torc mierea lumii din mărar,

Funii sfinţite leagă timpul
De păpădii, roua-i ţigaie.
Îngeri gigantici ţin cu schimbul
Deasupra-mi jerbe de văpaie!

Balada poetului de duminică

Eu sînt un poet de duminică.
La haina mea roz am o mînecă

Albastră, cealaltă vernil.
Eu scriu doar în luna april

Şi-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am şi şters.

Îmi plac portocale şi sîni.
Iubita mea are trei sîni!!!

Ea dă samovarelor lustru
Cu dînşii, schimbînd la ceai gustul,

Şi ţine morţiş să-i înveţe
Cititu-n zaharniţe creţe.

Dar cîteodată sînt trist,
Vai, parcă nici nu mai exist.

Sparg mingi cu andreaua şi peşti,
Ucid păpădii cu caleşti,

Cu îngerii roua din şanţ
O beau pîn' la ultimul sfanţ!

Invitaţie la Dolhasca

De ce nu vii să bem din şanţuri apă
Cu mormoloci şi raiuri dulci în ea,
Să ne-mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Şi să ne batem joc de catifea

Rostogolind pe dînsa bile calde
De ied timid şi melancolic miel?
O, dac-ai şti cît de nostalgic arde
În lămpile adînci fitilul frel,

Şi cît de-mpalidat de-amor e cerul
Topind la piept un soare zbuciumat,
Ţi-ai scotoci de rouă şifonierul
Flogistic şi-ai sosi într-aripat!

Mic tratat despre plăcerea
De a bea bostani ca mierea

La capătul unui burlan
Se pune cel mai dens bostan
Şi-n orele de după masă
Se suie răvăşit pe casă
Şi se suspină prin burlan
Tot mai adînc, mai diafan,
Şi-atunci bostanul, din solid,
Devine luminos lichid
Evaporîndu-se prin tub
Într-un incub şi un sucub
Ce te invită, trişti, la dans
Pe ţiglele cu fin balans,
În timp ce iarăşi sub burlan
Se solidific-un bostan.

Viaţa la ţară

Nu trebuie, iubito, să te miri
Că geamurile-s roase de zefiri
Şi nici că din dulapuri, cu răsfrîngeri,
Paharele lovesc geloase-n îngeri.

Iar apa dintr-un crin de-o scoţi cu cana,
Nu te mîhni cînd ţi se-ntoarce geana
Pîrlită de parfum, ci-n timp ce-ţi scriu
Pune la copt dovleac portocaliu.

Apoi, ca să vînez melci de aprile
Şi rîme roz, dă-mi flinta cu fitile.
Şi pantalonul de poet, bufant,
Calcă-l solemnă cu un diamant.

Cîntec naiv

Un peşte mic şi foarte trist
Din heleşteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui

Şi-ntr-o caleaşcă a sosit
Să ceară mîna contelui
Dar refuzat şi-adînc jignit
Muri sub ochii contelui

Atunci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepară cu cimbrişor
Pentru motanul contelui

Povestea cavalerului cu brici

Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,
Gustînd bobiţe din ciorchin,
Tăia şopîrlele cu briciul

Şi-apoi le prepara în sos
De leuştean şi portocale
Şi preasupuşilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.

Şi azi aşa şi mîine-aşa,
Pînă ce-o slujnică fecioară
Rămase din mîncare grea
Şi se-aruncă în scoc la moară.

Iar castelanul nostru-amar
Visă de-atunci întreaga-i viaţă
Şopîrle cu sîni albi şi mari
Strîngînd copile dulci în braţă...

Cîntec naiv

Să ne iubim în pălării de fetru,
În solniţe cu fluturi moi, sub masă
Pe pătrunjei şi ţelini ca finetul,
Lîngă oglinzi cu căptuşeala groasă.

Iar seara, durdulii şi-n pielea goală,
Scăpaţi de haine ca de o tortură,
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.

Scrisoare

Primeşte-mă, iubito, cu simbrie
La sînii albi şi ţi-oi sluji frumos!
Voi face foc alchimic în chilie,
Cu leuştean spăla-voi lin pe jos,

Şi-n măturі galbene cu coada lungă
O să adun paianjenii hoinari
Ce-atît de mult în păr vor să-ţi ajungă
Călătorind îndrăgostiţi pe var,

Şi casa-n garduri proaspete şi fine
Ţi-o voi împrejmui ca să-ţi păzesc
Sufletul blînd şi coapsele haine
De băieţandri cu surîs diavolesc

Ce îţi trimit bezele printre leaţuri
Şi-ţi dau să guşti bomboane cu parfum,
Iar seara voi aduce două braţuri
De biblii moi sub plăpumi să le pun,

Fără păcate dulci să-ţi fie somnul
Şi să visezi doar sfinţi şi izmă creaţă!
Primeşte-mă, iubito, întru Domnul,
La sînii albi, pe-un sfanţ, slugă pe viaţă!

Faun

Crescut de nimfe pîn’ la treisprezece ani
În parfumate scorburi de platani
Şi din ulcior hrănit cu sucul dulce
Ce în Arcadia din vaci se mulge,
Am ajutat un timp melcii la treabă
Cărînd cu sîrg roua şi bruma-n roabă
Şi am umflat pe-ascuns cu ţeava mărul
Fără să afle zeii adevărul.

Jurnal

Azi m-a muşcat un crin de suflet
Cu dinţii calzi şi ascuţiţi

Şi botul pipărat de umed
Ce-n prima clipă nici nu-l simţi.
Dar cît de tare m-au durut
Trupul şi minţile spre seară!

El, în surîsu-i ne-ntrerupt,
Sta moale, cu parfumu-afară,
Pe laba-i dulce, fără umblet,
Şi-n scăfîrlie plin de-arginţi.

Azi m-a muşcat un crin de suflet
Cu dinţii calzi şi ascuţiţi.

Elegie

Copilă dulce, rîma trece,
Drugii de rouă se topesc,
Un fluture cu burta rece
Pluteşte-n ceaiu-mi chinezesc.

În burg din zidurile calde
Picură-ncet cuie de fier,
Şopîrlele înghit smaralde-
Le domnului bijutier.

Şi iarăşi sufletul ni-l pierde,
Pe străzi întortocheate lin,
O balama pictată-n verde
Şi care scîrţîie-a destin.

Idilă

E-atîta linişte şi-atîta nemurire
În pietrele ce nu ştiu să respire.

Boii se-adună galbeni lîngă apă
Şi se gîndesc de unde s-o înceapă.

Măgarii cresc uimiţi şi cruzi din rouă
Să vadă cum ţestoasele se ouă.

Vacile cad trîntite de ugerele lor
Nemulse, şi cu ochii limpezi mor.

Cîntec naiv

În mînă c-o fresie
Îţi scriu o poesie.

Nu-i vorba de-o plîngere,
Iubitule îngere,

Şi nici de-o afacere
Ce-ar fi să ne macere

În zori pîn' la suflete,
Ci numai de-un fluture

Dormind pe o scîndură
Ce-adînc mă îngîndură...

Cîntecel

Floare limpede şi grea,
Cu trupul într-un pahar
Aşezat pe masa mea
Din lemn de ienibahar,

Lasă-mă hain să-ţi smulg
Sufletul cu nările
Şi pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările...

Scrisoare

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii

Tremurînd de infinita
Gingăşie a luminii?
Şi de ce se iau la harţă
Îngerii lîngă cantoane?
De ce are roua scoarţă
Şi amurgul vechi bidoane
De ulei pentru elita
Leuşteanului grădinii?

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii?

Cîntec de faun

Scaieţii se sărută uşor cînd bate vîntul,
E-o sfîşiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Şi Chloe după maluri îşi leapădă veşmîntul.

Ascuns în buruiene n-o să-ţi mai cînt din flaut.
N-o să-ţi mai scriu poeme. Poemele-s cuvinte.
Sînt faun şi e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frîng în iarba înaltă şi fierbinte.

Fluturele capital

Aştept din partea verii
Un flutur capital
Cu aripile-n flăcări
Şi proaspăt iz de cal

Să-mi bată dulce-n ţiglă
La ora anumită!
O, l-aş hrăni din cratiţi
De fragi încinşi pe plită

Şi nu i-aş strînge frîul
Nici şaua, ci-amîndoi
Am sta trîntiţi pe preşuri
Bînd sticle vechi de-oloi...

* * *

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.
Ci ţipă-acolo singuri
Pînă ce morţi de friguri
Sînt îngropaţi sub şine,
Printre traverse line,
Pe unde trec marfare
Cu scînduri răpitoare
Şi-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

Cîntec naiv

Ce corp subţire are clipa!
Eu sînt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Şi mobilele ondulează,
Sînt munţi în cărţi de geografie,
Uimit susţin pe mîini o vază
Şi-o duc plîngînd în dreptul frunţii...

E timpu-nvineţit pe-alocuri,
Pe unde zilele sînt reci.
Cuminţi traverse, linii seci:
Destul! În sufletul meu toate
Iubirile îs deraiate!
O, fluturi, inimi desfrînate!

În bucătărie

Miresme stau pe masă ca nişte spade late,
Legume-şi ţin răcoarea-n catifelate pungi,
Pereţii ne ignoră, purtînd cu dignitate,
Pătrunşi de var, blazonul păianjenilor lungi.

Vai, în bucătărie cui poţi să îi explici
Că ne e foame numai de vis cînd la perdele
Vom ridica în soare ca să privim prin ele
Sticle de-oţet în care s-au înecat furnici.

Dar ce neaşteptată şi nouă întîmplare
Ne-ademeneşte şi ne-nspăimîntă totodată!
Spre trupurile noastre-o caisă se dilată
Cu-o poftă vegetală ca să ne, ah!, omoare.

* * *

Cînd o să vin prin înserarea clară,
Voi flutura în vînt ştergarul pur
Cu patru crini purtaţi de o fecioară
În mînă peste-o pajişte de-azur.

Scoate-mi atunci, iubito, din cămară
Vechi vişinate, brave saramure
Ce cerul gurii dulce-mi alintară
Departe de cetăţile sperjure,

Pune pe flăcări plitele de aur
Şi-n străchini opăreşte cimbrişor,
Şi-mpurpurată ceartă-mă sonor
Căci mi-am riscat iar viaţa c-un balaur.

Bocet de adult

Poate c-ar fi trebuit,
De cît sînt de amărît,

Să-mi dau drumu-n infinit
C-un flutur legat de gît.

Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura

Suflată de oameni răi,
Reparată hăi!

Povestea unuia din îngeri

Eram un înger serios,
Dar m-a vrăjit un diamant
Şi-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curînd amant.

De-atunci toţi îngerii ceilalţi
Mă ocolesc ca pe un iz
Cînd sug bomboane dulci cu malţ
Sub ziduri vechi de cărămizi.

Şi-n magaziile pustii
Păianjenii fac plase-n rîs
Spre-a-mi prinde-aripile de vii
Şi-a mi le unge cu sacîz.

Şi rîme roz, în cîte-un gang,
Ies fragede din caldarîm
Căci vor, mînjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărîm.

Şi înşişi fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,
Îmi toarnă în urechi bîrfeli
Subţiri, ca pe-un albastru praf.

Şi-n jur doar măselariţi cresc
Şi încă asta nu-i destul,
Oh, lucrurile se topesc
Dacă le-ating cu degetul!
.....

Ci eu, cu sufletul bufant
De pofte, ca din rouă scos,

Mă lăfăi cu un diamant
Într-un castel cu crini pe jos!

Cîntec naiv

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin
Îndulcindu-şi chinul
Parfumului lin,

Dacă numai cana
Cere altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni sîntem pe răni,

Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!,
Strivind cu plăcere
Coropişniţi bleu!

Scrisoare

Sînt fericit, arare
Îmi dau un fin balans
Rachiuri de mărare
Topite-n Île-de-France,

Iubesc pe Reparata,
Divina cu trei sîni.
Mi-e sufletul ca pata
De micşunea-n fîntîni

Şi jubilînd, din mîzgă,
Cu-o bucurie-adîncă
Îţi scriu pe-un ou de gîscă
De angora, cald încă!

Elegie

Vino, cuminţi, la ora de tristeţe
Să stăm în bănci. O, cumpără-ţi caiet
Cu pătrăţele. Azi o să ne-nveţe
Severa rouă marele-i secret!

Nu trebuie cu sînii sau cu guma
Dac-ai greşit ceva să ştergi, doar ştii
Că literele ce le face bruma
Sînt sufletele noastre străvezii.

Cînd o să fim curînd chemaţi la tabla
Aceea neagră cu burete roz
Să explicăm (şi-o să-ncercăm degeaba)
Iubirea ca pe-un fluture pletos.

Cîntec naiv

Iubiţii sînt îngeri lăsaţi
În pauză ca să se joace.

Ferindu-se doi cîte doi
De lume, de-o vreme încoace,
Aripile lin îşi desprind
Din bumbi şi cu coapsele pline
Şi ochii aproape închişi
Petrec într-o dulce ruşine.

Povestea fecioarei descurcăreţe

Şi dînsul glăsui aşa
Fecioarei stînd în faţa lui:
„De îţi sînt drag, mă vei urma
La capătul pămîntului“.

Şi-i dărui trei elefanţi
Şi o panteră cu ochi verzi
Ţinută de-un pitic în lanţ
De-argint: „Ai grijă să nu-i pierzi“.

Şi-apoi plecă strîns în veşmînt
De crini cusuţi mărunt, iar ea,
Nepreţuindu-i sfatul blînd,
Bătu piticul c-o nuia,

Şi trompele le răsuci
La elefanţi, şi cu un ac
Înfipt în dreptul inimii
Panterei îi veni de hac.

Pe urmă lanţul de argint
Îl duse-n taină la zaraf
Spre-a se întoarce tîrîind
Un cufăr uriaş prin praf...

Elegie

Ţii minte fluturele-acela trist, din vînt,
Cu două colturi cu mînerele de-argint
Asasinînd grădini şi surîzînd?

Îţi aminteşti de o căpşună mare
Ce se ruga de-un înger s-o omoare
Din dragoste, călcînd-o în picioare?

Dar de cişmeaua care, într-o curte,
Trăia-mpreună cu şopîrle scurte
Şi moi fără să-i pese de insulte?...

* * *

Eu sînt total învins de rouă,
Definitiv trăsnit de crini!
O, Reparata, dă-ne nouă
Lumina celor trei calzi sîni

Şi nu ne duce în ispită
Cu ei, ci poartă-ne sublim
Ca-ntr-o caleaşcă infinită
Spre-un cer ţinut de-un serafim

Unde-o să bem o săptămînă
Dintr-un cristal întors pe dos,
Cu spini încolăciţi la mînă,
Copilăria, dureros...

Balada crinilor care şi-au scris frumos

Trăia într-un oraş din miazăzi
Un crin înzăpezit în datorii
Care primea, scrise pe pluş cu lapte,
Scrisori de la alt crin, din miazănoapte;
Oh, pentru cruda lor corespondenţă
Aveau cea mai naivă diligenţă!
Ei îşi tăiau cu zimţii de la timbre
Miresmele-ntre dînşii să le schimbe,
Poştaşi înflăcăraţi puneau ştampile,
Cîntînd din corn, pe sacii cu pistile,
Plicuri adînci pudra, sculat din zori,
Însuşi directorul caleştilor!
Dar crinul ce trăia în miazăzi,
Fiind înzăpezit în datorii,
Îi răspundea din ce în ce mai rar
Celuilalt crin ce bea pe-ascuns mărar.
Apoi tăcu de tot. O rouă grea
Strivi parfumul amîndurora.
Şi astfel cei doi crini nu şi-au mai scris,
Poştaşii au murit, poşta s-a-nchis,
Doar uneori mai trece monoton
Prin bulion un vechi poştalion...

Elegie

Telali duioşi îţi cîntă-acum prin ganguri
Fustele calde ca pe-o amintire,
Spiţerii mai storc izuri, după ranguri,
Şi-amor din rufăria ta subţire.
Şi-ţi mai aduc în zori poştaşii timbre
Cu nuduri şi ştampile moi îţi pun
Pe pragul casei. Roua vrea să-ţi schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.
Şi-n firme dulci pictaţi-s cu mult soare
Ciupicii veşnici peste o lalea,
Iar eu îţi fierb sutienu-n samovare,
Spiritul sînilor să ţi-l pot bea!

Cîntec naiv

Roua
Se plimbă cu şarpele boa.
Nuiaua
Se plimbă cu catifeaua.
Durerea
Se plimbă cu mierea.
Dar tu,
Cu cine te plimbi psihi-mu?

Balada dispariţiei lui J.O.

E timpul să dispari, bătrîne J.O.!
Degeaba, ca să uiţi, joci domino
Şi pipăi la oglindă, pe mătase,
Spre-a-ţi trece de urît, omizi pletoase.
N-auzi în frîna unui vechi vagon de marfă
Cum cînt-un înger stingerea la harfă?
Nu simţi, pe masă, către-amurg, în cană
Cum apa-ncepe să miroasă-a rană?
Priveşte blînd, te cheamă din azur
Motanul detectivului Arthur
Şi însuşi dînsul, detectivul sfînt
Ce-a fost cîndva îndrăgostit pe-acest pămînt.
Ia-ţi rîma credincioasă. Reparata
Cea cu trei sîni ţi-a pregătit fregata.
Las-o rîzînd prin somn în pielea goală
Pe Leprocika-n Leprozeria Ideală
C-un şarpe mic de angora sub pernă:
Virgină, repetentă şi eternă
Şi fă la toată lumea din batistă
Şoptindu-le că viaţa nu e tristă;
Fiindcă, vezi, ce mai încoace şi-ncoló,
E timpul să dispari, bătrîne J.O.

Bocet de adult

Casa nu mai are sobă,
Nici hainele garderobă.

Fluturi explodaţi în sos
Mi-au întors viaţa pe dos.

Căci nimic nu mă consolă:
Geaba melci umpluţi la rolă,

Geaba îngeri ce-mi prefir
Roua ca pe-un chilipir,

Geaba chiar femeia goală
Şi-n gură cu portocală;

La treizeci şi cinci de ani
Stau şi plîng printre motani.

Elegie

O, magazii de mărfuri!
O, sfecle vechi de zahăr!
Sînt ştampilat de îngeri,
Nu pot să mă mai apăr.
În săli de aşteptare
Cu miros de harbuz
Beau iar dulci decilitri
De-amurg şi fac abuz
Cu timbre dăruite
De factorul poştal,
Şi-ador cîntarul gării
Şi balega de cal,
Şi-ascult traverse calde
Sub linii spunînd: ah!
Şi scriu scrisori naive
Pe benzi de telegraf
Cu chimicul, în gură
Muiat, ca la-nceput.

Mi-e sufletul biletul
Pentr-un marfar pierdut.

Cîntecel

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viaţă deşartă,

Stă o păuniţă moartă,
Amor trist, viaţă deşartă,

Drept în piept de rouă spartă,
Amor trist, viaţă deşartă,

Fluturii să şi-o împartă,
Amor trist, viaţă deşartă...

Ultima elegie

A fost un timp cînd vă spuneam şi vouă
Umila mea părere despre rouă

Şi chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi
Umila mea părere despre fluturi,

Iar uneori v-a speriat puţin
Umila mea părere despre crini

Şi parcă şi acum pluteşte-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

Ultima baladă

Singur, în lumina albă,
Sprijinitu-m-am de-o nalbă

Fericit că pot s-aştept
Fluturii să-mi intre-n piept

Şi am stat pînă-n amurg
Privind îngerii cum curg

Peste un perete blînd,
Lîngă nalbă-ngenunchind.

Iar apoi, cînd s-a-nnoptat,
Am rupt nalba şi-am plecat

Şi nimeni nu mai ştiú
De-atunci de trăiesc sau nu...

Adio, Robinson Crusoe
(1978)

Cîntece naive

Elegie

Bucătării, bucătării de vară,
Creme de zahăr ars strălucitoare,
Mari şervete de-azur, dulapuri-sfinxe,
Dulci utopii din linguri vechi prelinse;
Sînii aici sînt plini, coapsele grele,
Miresmele iau foc de la perdele,
Luminile s-aşază lin pe scaun,
Din cratiţe bea lapte prins un faun,
Nasturii cad subţiri de la cămaşă,
Bucătării încinse, pătimaşe...

Sticle

Sînt sticle cu toracele îngust
Şi umeri transparenţi neluate-n seamă
De cei ce au idei. Ele reclamă
Prezenţa mea. Ştiind c-o să le gust
Se prelungesc anarhice spre mine
Cînd trec pe lîngă rafturi, din instinct.

Doar în alcool exploziile fine
Ale iluziilor se aud distinct.

Cîntec naiv

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Oh, vieţile noastre, din praf,
Tresar uneori surîzînd
Cînd trece pif-paful seral
Alene prin timpul viran.
„Noi nu vrem să fim geniali“,
Ci veşnic să spunem: Miarlam!
Dormind fericiţi sub cearceaf
Şi fără să scriem vreun rînd

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Ecuson

Îţi trimit un ecuson,
Cel mai gingaş şi mai trist.
E barat cu bulion
Şi-n triunghiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ţine pe un corn
Patru fluturi ce-şi beau supa
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lîng-un domn cu portocală,
Două rîme pentru supt
În clipe de plictiseală.

Elegie

Covoarele-şi tulbură-n vagi după-amieze
Grădinile calde cu plante obeze
Şi vechi animale cu suflet de lînă
Vor iar lîngă scaune-n veci să rămînă.
Oh, cănile-şi dau una alteia gura,
Pe mese sînt fructe ce-şi sfarmă armura
Şi-i poate şi-un cîntec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.

Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blînd a ţîşnit din cişmea
Şi fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă
În pod, unde este o bufniţă oarbă.

Apoi nu se-ntîmplă o vreme nimic.

Insecte cu frica închisă în plic
Aşteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaştri, motani de Siam
Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoşii,
Pe domnii ce-şi taie salate de roşii
Cînd ei doresc carne şi carne şi carne
Ce-acum şi de-a pururi în somn să-i răstoarne.

* * *

Cînd aerul cade, prea greu,
La frageda crinilor bază,
Sfinţească-se sufletul tău
În alba lumină de-amiază

Şi fie-ţi, în tîrgul cel orb,
Cu fluturi curgînd monoton,
De-a pururi, icoană, un ciob
Extatic de vînăt sifon.

Jurnal

Mi-s genele cîrlionţate
Şi buzele fin despicate
De dragostea unui heruv
Ce mă distruge şi-l distrug.

Oh, pentru tulburii lui nuri
Am achitat mii de facturi
În fluturi ieftini de cîmpie
Şi-am locuit o coşmelie

Scobită într-un diamant
În anotimpul sufocant!

Elegie

În magazii cu şobolani bătrîni
Unde îţi intră orele-n plămîni
Mă preumblam c-o dulce gravitate
Pe lîngă pompele de flit stricate.
Cutii cu cremă neagră pentru ghete
Sufletul pur ştiau să mi-l desfete
Şi mă-mbătau cu-aroma lor sublimă
Butoaiele adînci de motorină.
Păianjenii muraţi în lămpi cu gaz
Îmi lunecau cu grijă pe obraz,
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-nţelegeau şi mă luau în seamă.
Priveam uimit cum lucrurile-apar
Şi se scufundă-n hăuri de mărar,
Cum ruginesc vechi cercuri de la plită
În maldăre de lînă părăsită,
Cum arcuri frînte mor în canapele
Ce-au clătinat sufragerii pe ele
Şi cum prin colţuri îngeri diafani
Suflau cu-amurg mărgica la curcani.
Şi-atît de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visînd sub celofane
Femei subţiri şi tandre ce-or să vie,
Cînd prafurile cad de-o veşnicie,
O, sticla-n care sufăr s-o desfunde
Spre-a mă turna în cratiţe rotunde...

Cîntec naiv

Spre-a simte timpu-ntr-adevăr
Ţi-ai agăţat ceasuri în păr
Scobite dintr-un miez de măr.

Vechi orologii, limbe dulci
Îţi trec pe faţă cînd te culci
Făcîndu-ţi genele mai lungi.

Rotiţele-n parfumul lor
Năuc şi ademenitor
Ţi-aduc aminte de-un popor

De îngeri care, cronţa-cranţa!,
Duc păpădii cu tărăboanţa
La ghilotinele din Franţa!

Balada trecerii Reparatei

Lîng-un felinar cu-acetilenă
J.O. mănînc-o limbă de balenă.

Este ora zece făr-o dungă,
Reparata trece nibelungă,

Sînii ei sînt prinşi în cureluşe,
Poartă-n mîini căpşune drept mănuşe,

Îngeri cu obiele parfumate
Îi ţin trează rochia la spate.

Însă ea la el nici nu priveşte
Cum mănîncă limba unui peşte,

Ci îl lasă veşnic plin de jenă
Lîng-un felinar cu-acetilenă.

Idilă

În universul nostru dens şi mic
Urşii mănîncă şi nu fac nimic.

Vulpile dau de-a dura printre spini,
Nevinovate,-aricii bruni şi fini,

Sub maluri verzi racii stricaţi şi moi
Deprind pîraiele să curgă înapoi.

Blestem

Sub gratii să trăieşti de dimineaţă
Pîn' la amurguri, schingiuită dulce,
Seara, cînd termini de-nvîrtit dulceaţă,
Un dovlecel cu tine să se culce.

Deasupra să aşezi doar plăpumi pline
Cu lînă sfîntă. Îngerii, din rolă,
Să-mprăştie miresmele sublime
De papanaşi ce-nalţă şi consolă.

Miei orfelini şi trişti, lieduri suave
Să-ţi cînte la trezit. Iar serafimii
Să te îmbrace iute-n haine grave,
Ca nici tu singură să nu-ţi vezi sînii!

Cîntec naiv

Afară plouă laic şi-aş vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lîncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smîntîna (slup-slup!) din farfurie.

Ţi-aş spune-ncet: Dă-mi mîna... şi poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leşină dulci cucoane
Vărsînd pe sîni ceşcuţe de lapte cu cacao.

Ţi-aş da deoparte părul cu gura de pe gît,
Cu gura ţi-aş desface nasturii mici de bluză
Şi ţi-aş şopti-n urechea ta fleaţă şi confuză:
„Afară plouă laic şi-s trist şi mi-i urît...“.

Elegie

Treci, vară. Vom rămîne neputincioşi de-acuma
Să măsurăm grosimea pe care-o pune bruma
Pe ultimele fructe. Docili şi fără grabă
O să răspundem: „Lasă...“ la cei ce ne întreabă
Prin gări cu vechi cîntare şi cherestele acre
Pe unde stau marfare la bariere sacre
Şi-i miros de traversă ce-n păcură se-nmoaie,
De cărămidă dulce sfărmată-ncet în ploaie...

Pe urmă, cînd, spre seară, cişmeaua curge-ntruna,
Tu o să-ţi scoţi ciorapii cei violeţi ca pruna
Şi o să-ţi lepezi fusta cu papagali la poale
Ca-n rumeguşul umed al magaziei goale
Avînd, naiv, sub braţe, preatulburaţi zulufi,
Să ne iubim extatici cu oh, cu ah, cu uh!...

Pretenţii

Vreau să mă iubeşti ca pe un prinţ,
Să te răsuceşti în pielea goală
Pe mătăsuri pînă, scos din minţi,
Voi izbi în tine-o portocală

Poruncind să vină scribii sluţi
Ca să-nsemne-n acte cum te guduri,
Vreau să-mi ştergi de praf şi să-mi săruţi
Mîna pe inelul de cinci puduri.

Ţîţe de crăiţă să-mi arăţi
Şi buric într-însul cu căpşună,
Coapse năvălind din două părţi
Care, eu fiind trist, să mă dispună.

Să-mi şopteşti minciuni şarlataneşti,
Să ai trupul proaspăt, gîndul putred
Şi-o să-ţi dau o mie de caleşti
Să-mi străbaţi regatele din suflet!

Idilă

E-atît de roşu bulionul
Cînd cîntă-n casă gramofonul,

Şi-atît de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina,

Şi-atît de verde leuşteanul;
Oh, lîngă el stă-ntins ligheanul

Pe un pămînt atît de negru,
Pe un pămînt atît de negru...

Elegie

Lui Florin Mugur

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi,
Ţi-ai prinde faţa-n palme,
Plîngînd, să n-o mai vezi.
Şi plini de umilinţă
Şi fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap;
Iar dac-ar trece trenul,
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sîni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i pipăim
Şi conductori nostalgici
Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi şi monotoni;
Şi poate că atuncea
S-ar ridica măreţ,
Cu labele-nflorite
Şi fluturi în musteţi,
Din iarbă, ca să-ţi toarcă,
Motanul meu obez.

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi...

Balada trandafirului cu aburi

Eu ştiu o vampă care ţipă
Cînd sfîşie hîrtie ţiplă,

Şi pe oceane-un vechi pirat,
Balenele pe ceafă-l bat.

Şi într-un port un vameş trist
Păzind bagajele lui Crist;

Oh, pe toţi trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Sînt zile-n care vampa vrea,
C-un decolteu adînc, să bea,

Vameşu-i plînge-n sîni, piratul
Cu golfuri îşi parfumă patul

Unde pe vampă o va duce
În braţe ca pe-o bombă dulce;

Oh, pe toţi trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Vampa de-un ruj îngrozitor
Muri şoptind: amor-amor,

Piratul dispăru-n chip straniu
Pe flamura cu propriu-i craniu,

Iar vameşul, zîmbind candid,
Se agăţă de-un cui pe zid;

Oh, pe toţi trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Cîntec de adolescent

Fluturi monstruoşi se clatin,
Florile împroaşcă sînge,
Rupt nerăbdător cu mîna
Ceru-n falduri mari se strînge.

Şi cu miezuri uriaşe
Putrezesc în aer mure,
Dar din ce în ce un cîntec
Prinde parcă să murmure...

Sfaturi pentru Reparata (VII)

Nu te lăsa cu zăhărelul dusă
De crini piţigăiaţi la hanuri sumbre
Unde pitacii au momeli ascunse,
Pluşul deşală, fluturii fac zîmbre
Şi-ndeosebi nu-nchiria căpşune
Şi nu umbla prin roua rău famată,
C-un dediţel în dinţi, sălbătăciune,
Şi-ntre genuni, pe lobode culcată,
Nu sta în vraişte, fără sutană
De viespi virgine. Ci, spre-a fi mai pură,
O, tu, jnapancă botticelliană,
Din damigene cloş pline cu bură
Bea-mi sufletul şi fierbe-ţi în sparanghel
Cărniţă de piept dulce de arhanghel.

Elegie

Nu mai avem în vestă tabacheră
Ticsită cu amurguri, nici baston
Şi-n semn de stimă nu ne mai oferă
Surîsul lor motanii c-un ron-ron...

De mult n-am mai trecut, răpuşi de lene,
Prin burgurile vagi, purtînd zglobii
Jabou plisat şi magice jobene,
Cu birja plină de bijuterii.

Degeaba bibilici şi portocale
Pe mese stau ucise iscusit.
Nu mai tînjim să le gustăm, ci-agale
Ne umplem dulce rănile cu chit.

Cîntec naiv

Iubita mea nu-i uşă de biserică!
Ea are coapse şui şi ţîţa sferică
Şi se dezbracă de cum se-ntunerică
Într-o căpşună din peninsula Iberică.

Acolo mă aşteaptă şi mă judecă
În timp ce piei de piersică adulmecă
Stînd goală-ntre miresme şi impudică,
Părul curgîndu-i către emisfera sudică.

O, ca să scap de-ademeniri obraznice,
Eu îi citesc din cărţi pasaje groaznice
Cu fluturi orbi înnebunind la praznice
Şi scorpioni cu obiceiuri casnice.

Şi, spre-a nu fi de viu bătut pe-o cruce
De chimion de poftele-i năuce,
Pîrjoale de păianjen promit că-i voi aduce
Şi escalop de scolopendră dulce!!

Invocaţie

Cu clopoţelul necromantic,
Înconjurat de cercuri dulci,
Te chem, iubito, dintre greieri
Să sari şi-n patu-mi să te culci,

Sfioasă, dar mai tandră încă
Decît atunci cînd respirai;
Ci lasă-mă să iau o rîmă
De pe urechea de emai

Şi nu te teme c-o să-ţi sfarme
Îmbrăţişarea trupul fin;
O să aprind doar lumînarea
Să te-ncălzeşti la tălpi puţin

Şi-o să petrecem cu pastrame
De ţap şi filtre de amor
Din utere de turturică
Făcute pulbere-n cuptor

Şi-o să se rupă-n bucăţele
Sub noi saltelele cu fîn,
Iar la plecare o să-mi dărui,
Lin desfăcîndu-ţi-l, un sîn...

Cîntec naiv

Tu zile-ntregi, pe stilul vechi,
Ţii chilote de puf sub şale,
Uleiuri calde în urechi
Ca sunetul s-ajungă moale

Şi-n nări miresme după rang,
Şi-n palme glob de apă clară.
La tine sui trecînd prin gang
Proptit în stîlpi de scorţişoară.

Şi-n urmă porţi cu arc se-nchid
Alene, făr-a-ntinde mîna,
Şi numai sînii tăi decid
Cînd se sfîrşeşte săptămîna.

Elegie

Am înnebunit în casa
Sufletului meu închis!
Bolovanu-i ca mătasa,
Guri cărnoase de plictis

Cască zgripţorii din rouă.
Vreau să pribegesc prin ploaie,
Pentru că afară plouă
Cu stropi mari cît o leţcaie.

Şi-s trist ca plantagenetul
Prăbuşit între patlagini
Ce şi-a cheltuit bugetul
Fluturilor pe paragini.

Cîntec de toamnă

Trec prin ziua de toamnă
Ca printr-o lacrimă mare.
Cîte-un fruct dilatat de parfum
Se scufundă încet la picioare.

Trec prin lumină şi vînt.
N-am ştiut niciodată de ce
Anotimpuri sfîrşite îşi lasă
Ramuri în cei ce mai sînt.

Cîntec naiv

Dacă ai vrea să mă iubeşti
Şi să m-aştepţi numai pe mine,
Ţi-aş face un palat din ceşti
Pline cu miere de albine,

Şi ţi-aş aduce un motan
De dimineaţă ca să-ţi spele
Sînii de optsprezece ani
Şi pletele pîn' la podele,

Şi ţi-aş tocmi un crin la uşi
Să te sărute pe picioare
Şi-un gramofon cu gălbenuş
Pentru de-amor şi de mîncare.

Cîntec naiv

Cînd trecea fecioara lui Brumaru,
Se topea de oftică mărarul
Şi cădea cojit de pe crini varul.

Sînii ei stîrneau pe străzi durere,
Melcii mugeau lin a-njunghiere,
Casele-n burlane cloceau miere.

Şerpii, de sub ziduri vechi de urbe,
Îi ieşeau în drum şi-i făceau curbe
De-ncepea în jur roua să turbe.

Liote de îngeri scurşi prin leică
O încolăceau ca pe-o suveică
Dornici să le fie teleleică.

Ci, mai pură decît e cleştarul,
Prinzînd dulce fluturi cu paharul,
Ea era fecioara lui Brumaru!

Poveste fără sfîrşit

Prieten la toartă c-un crin
Umblam prin bogate ţinuturi;
Pitacii în pungă puţini,
Dar inima plină de fluturi!

La cîte un han mai adînc
Ne-opream: el să beie o rază
Spirtoasă de după amiază,
Eu roua din blid s-o mănînc.

Apoi o porneam iar la drum
Cu vîntul roşindu-ne faţa
Şi adesea nici nu ştiam cum
Pe cîmp ne-apuca dimineaţa

Mergînd şi mergînd în pas lin
Şi-abia respirînd, oh, abia,
Ci de la o vreme-acel crin
În urmă mereu rămînea...

Cîntecel

O, canarii şi buldogii
De la cîrciuma Pirat!
Bat în suflet orologii
Vechi cu sunetul stricat

Şi-i atîta fir de nalbă,
Şi-s atîţia fluturi creţi;
Doamne, ce lumină albă
Cade toamna pe pereţi...

Elegie

Slujbaş la trandafir am fost.
Sculat de dis-de-dimineaţă,
Cîntînd şi măturînd pe jos
Intram în catedrala-i creaţă.

Pe urmă m-a tocmit un melc
Din şapte săptămîni în şapte
Blînd pragul casei să i-l şterg
C-un borangic muiat în lapte.

Apoi, la cîte o cişmea,
Prin curţi interioare, crinii
I-am slugărit, căci trebuia
Să sprijin razele luminii.

Şi astfel zilele-mi se scurg
Şi uneori, ca printr-o sită,
Mai sînt zărit cărînd spre-amurg
Mari saci cu praf de cărămidă.

Între anotimpuri

Intrăm în vară. Fructele îşi leagă
În carnea crudă miezurile bune.
Viperi fierbinţi se răsucesc. Dospesc căpşune.
Ziua îşi stoarce sucul şi-i întreagă.

De undeva copilăria ne mai cheamă.
Solii timide: melci şi buburuze.
Zîmbim ciudat. Ni-s mîinile confuze,
De-atîta frăgezime ne e teamă.

Ne-ndepărtăm. Intrăm în vara lungă.
Sînt seri cînd umbra cumpenelor de fîntînă
Neliniştită-ncearcă să ne-ajungă.
Cine din noi, înduioşat, o să rămînă?

Catalog de nimfe

* * *

Sosisem dintr-o obositoare călătorie
făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de
comerţ. Tangajul îndurat eroic aproape trei
ani de zile îmi pricinuise o boală subtilă
şi incurabilă, un fel de balansare leneşă,
plină de suferinţe şi delicii, a ideilor.
Barba crescută violent (rezultat al vînturilor
capricioase) o purtam cu destulă neglijenţă,
în buzunarul de jos al vestei ticăia
cristalin un ceas cu carapace de teracotă
vernil. Fumam ţigarete prelungi cu pocnitori
parfumate din centimetru în centimetru
pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste
tot numai lucruri ameninţătoare: scaune
abia înăbuşindu-şi revolta în lemn, sticle
dorind să-mi toarne-n palme licori caustice,
paltoane cu cîrlige ascuţite în mîneci. Încetul
cu încetul încercam să mă reobişnuiesc
cu uscatul.

* * *

Azi-dimineaţă am ridicat de jos un măr
purpuriu. Ţinîndu-l în lumina albă a zilei,
între degetul mare şi cel mijlociu al mîinii
drepte, l-am privit îndelung, copleşit de tristeţea
de-a face parte din alt regn, mai gălăgios,
mai impur. Cînd l-am lăsat din nou în
iarbă, devenise transparent.

* * *

Părîndu-mi-se o absurditate faptul
că sînt obligat să ies şi să intru în
propria-mi casă pe uşă, sătul pînă-n gît
de umilinţele unei vieţi mizerabile, m-am
decis. De altfel ajunsesem la o vîrstă cînd
se cuvenea, era chiar de datoria mea să
iau o hotărîre capitală! A face o gaură-n
zid şi a-ţi strecura trupul prin ea devine
de la o vreme nu numai nedelicat, ci
şi înjositor. Calculele mele, executate cu
instrumente fragile (dar precise!), mi-au arătat
că, alipindu-mă tandru de unul din
pereţii camerei, indiferent de care, şi avînd
răbdare, îi putem străbate, graţie
unor fenomene gingaşe şi austere, într-un
timp aproximativ acceptabil. În felul acesta,
vă daţi seama, îmi salvam onoarea!

* * *

Ieri, după contemplarea trecerii personalului
de patru şi douăzeci, m-am simţit
atît de pur, încît o uşoară răbufnire de miresme
răcoroase, ieşite prin răsuflătoarea
beciului, m-a înălţat cu cîţiva centimetri
de la sol într-un zbor lin, neobservat de nimeni,
asemănător alunecării pe-un parchet de
aer ceruit prea tare. În timpul acestei levitaţii
întîmplătoare, ce-a avut loc în spaţiul
trist şi pustiu din spatele casei mele,
mi-a fost frică să nu fiu răpit de îngeri.

* * *

Pentru a nu provoca o suferinţă inutilă,
ocoleam întotdeauna cu vîrful peniţei
porii hîrtiei pe care scriam lungi şi tînguitoare
scrisori unui prieten necunoscut
şi drag. Mesagiile mele deveneau astfel graţios
ilizibile sau, şi mai tulburător, derutante
prin confuziile ce le pricinuiau. Dar
asta nu avea nici o importanţă. Coala continua
să respire fericită, indiferent de semnificaţia
cuvintelor! Mai mult, neputînd suporta
ţipătul de durere al filei îndoite cu
brutalitate, întrebuinţam plicuri moi, odihnitoare,
generoase, de obicei galben-pai, sau
bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de
molift sau cu albuş de ou proaspăt, încă păstrînd
aroma viscerelor de şopîrlă. Reuşisem
chiar să conving factorul să nu mai folosească
ştampila lui de fier, ci una de cristal,
dăruită de mine, muiată-n tuşierele îmbibate
cu ulei, care mîngîia afectuos timbrele
cu zimţii piliţi dumnezeieşte de dirigintele
poştei.

* * *

Acum cîteva săptămîni mă uitam nemişcat
şi-abia respirînd, ca să nu le trezesc,
la cele două bile adormite pe masă:
una galbenă de fildeş, cealaltă albă, de
marmoră. Deodată, exact în clipa în care
lumina a căzut prin geamul din faţa mea
în oglinda din spate, învăpăind-o, am fost
ispitit de diavol să le pipăi! O rouă de
după-amiază, fină şi senzuală, îmi îmbrobonase
fruntea, la gît jugulara se zbătea
delicios. Printr-un efort supraomenesc am
făcut doi paşi înapoi, băgîndu-mi mîinile
într-o lădiţă cu cenuşă rece.

* * *

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola
fragedă a trotuarului o bilă tristă şi cenuşie,
de mărimea unei cireşe amare, nu am avut
impresia că mi se întîmplă un lucru extraordinar.
Mă obişnuisem să descopăr mereu cîte
ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază,
de obicei obiecte fără importanţă
pe care le luam totuşi, înduioşat de singurătatea
lor, de abandonul acela sfîşietor în mijlocul
unui oraş probabil necunoscut pentru ele.
Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu
un surîs indulgent şi, pipăindu-i cu arătătorul
o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi
răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus
al hainei, lîngă batista înfocată, convins că
fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins
însă cînd, a doua zi, aproximativ în acelaşi loc,
am zărit o altă bilă, tot cenuşie, dar de o nuanţă
mai deschisă, puţin mai grasă ca prima şi
parcă mai vioaie. Am salvat-o şi pe aceasta
c-o imperceptibilă mirare a sprîncenelor, păstrîndu-mi,
calm şi protector, eleganţa înnăscută
şi atît de apreciată în almanahul Gotha.
Am trăit apoi cîteva luni de adevărată încîntare.
Întîlneam din ce în ce mai multe bile, de
dimensiuni variate, irizînd culori tandre, avînd
în preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai
dulce decît cel pe care-l respiram normal, închizînd
muzici laice şi limpezi, declanşate la
cea mai uşoară atingere, în sferele vesele, îmbujorîndu-mi
obrajii cu rotunjimea lor juvenilă.
Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le
pe scînduri vajnice de brad, geluite pînă la
catifelare, evitînd cu graţie ciocnirile ilicite
sau scufundîndu-le, aproape leşinate de plăcere,
în găleţi pline cu şampanii calde şi aurii.
Iniţiindu-mă în arta delicată (dar virilă!)
a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător
de adînci spre-a crea, pentru o clipă
măcar, iluzia că-şi vor săruta propriul

contur, însîngerîndu-şi-l nostalgic. Suit pe
casă, răvăşit de lumină şi orgoliu, organizam
fermecătoare tablouri vivante, executate
cu voluptate pe marginea subţire a streşinilor
de şindrilă, înfăţişînd scene de ură
şi amor din viaţa învăpăiată a fluturilor
vaganţi; iar dedesubt, pe pajişti: platbande
de crini, tapajul mieilor cruciferi!
Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă,
le înţepeneam, din capriciu, în faldurile unor
melodii severe, cîntate cu un singur deget
la orga hidraulică a familiei, ca după
aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deşucheate
traiectorii printre vaze cu buze
groase şi răsfrînte, pe stofe şi pluşuri
pubere, în spaţii rău famate. În sfîrşit, nemaiputînd
să le suport, sîcîit de rouă, le
dam pradă, numărîndu-le în prealabil cu abacul,
ca să nu se piardă în tufele proaspete
de năsturel, motanilor mei opiomani.
Pînă ce, pe neaşteptate, într-un amurg de
ţipirig am înţeles totul. Tocmai mă chinuiam
să cuprind o bilă copilăros de timidă,
aparent părăsită pe lespezile unei curţi
pustii, în realitate înconjurată cu dragoste
de remize parfumate discret cu tabac, reuşisem
chiar s-o iau în braţe – îi simţeam
apăsarea dureroasă de piept – cînd,
într-o fracţiune aprigă de secundă, am priceput
o dată pentru totdeauna, înfiorat de
calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte,
că nu, nu eu le adunam îndatoritor şi naiv
în caleşti închiriate anume (adio, adolescenţa
mea amanetată la muntele de pietate!),
ci ele, oh, da, ele mă căutau cu nelinişte, cu
patimă, cu trufie, pretutindeni. Eram, pur şi
simplu, urmărit pas cu pas de bile!

* * *

Trebuia să dispar. Bineînţeles, fără
ca nimeni să observe. Mă gîndeam la o ardere
bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă
construită cu delicateţe în jurul meu,
pe grătarul căreia să nu rămînă nici un
pic de cenuşă, ci doar aerul încăperii să
se dilate uşor, presînd îndurerat pereţii,
ferestrele, uşa... O altă posibilitate ar
fi fost să mă dizolv încet, silenţios, într-un
mare creuzet de sticlă de Murano ascuns în
pivniţa gazdei, comentîndu-mi în şoaptă,
cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea
în substanţe din ce în ce mai inocente.
Oricum, eram hotărît, într-un fel sau
altul, să iau melcul de coarne!

Roua lecturii

Insula misterioasă

Vine o vreme cînd sîntem părăsiţi, nu
de oameni, ci de personajele cărţilor citite-n
copilărie. Nu mai plutim cinci săptămîni
în balon, nu mai călătorim spre centrul Pămîntului.
Adio, doi ani de vacanţă! Un ultim
salut şi căpitanul Nemo se scufundă încet,
dar pentru totdeauna, cu vajnicul său *Nautilus*,
sub mări. Umblăm mai tăcuţi şi mai trişti,
noi, cei rămaşi pe un ţărm.
Şi ne-am da toate bilele şi toţi nasturii
şi cioburile de sticlă colorată şi zmeiele
şi sîrmele şi cretele şi mosorelele, ca să mai
fim lăsaţi o dată să văruim, într-o dimineaţă
strălucitoare de duminică, gardul lui Tom Sawyer.
„En garde!“; unde e D’Artagnan?
„En garde!“; unde, unde sînt Athos şi Porthos şi-Aramis?
„En garde!“; vicontele de Bragelonne?
Veşminte subţiri de mătase, spade fine
şi-alunecoase ca untdelemnul, marchize topite
de-amor în caleşti cu vizitii îmbrăcaţi jumătate
în alb, jumătate în negru: încă o clipă şi nu-s.
O mie şi una de după-amiezi, hoinărind pe
străzile-nguste şi-n pantă ale unui orăşel cu
nenumărate cişmele, prizînd cu deliciu, în umbra
zidurilor portocalii, cel mai nostalgic praf
de cărămidă, întrezărind tot mai aproape, tot mai
departe, tot mai aproape:
INSULA MISTERIOASĂ...

Nemaipomenitul roman

Capitolul I În care se arată mirarea,
dispreţul şi chiar indignarea unor
persoane grave, întrebate fiind dacă mai
citesc din cînd în cînd cîte o carte de
Jules Verne.

Capitolul II În care se vădeşte că
totuşi, deasupra noastră, a tuturor, printre
crengile unui arbore veşnic, stăruie încă
surîsul Pisicii de Cheshire.

Capitolul III Peste care nu se poate
trece decît cu ajutorul unui covor fermecat.

Capitolul IV În care, odată ajunşi,
ne apucăm cu mic, cu mare să căutăm comori
ascunse-n locuri pustii, dar nu găsim nimic.
Cît de trişti sîntem după aceea. Cum ne consolează
Contele de Monte-Cristo.

Capitolul V În care autorul, cu braţul
drept zdrobit de-o archebuză, îşi continuă
cu şi mai multă înflăcărare Opera. O pară
magnifică.

Capitolul VI În care: „Hm, miroase a spiriduşi!“.

Capitolul VII Pe care nu-l putem citi,
fiind invizibil. Dezastruoasa renunţare la lectură.
Hobbitul Bilbo se opune.

Capitolul VIII În care fraţii Grimm
beau hidromel cu Fraţii Barbarossa. Puţină
Zmeurologie.

Capitolul IX În care soseşte cu-aeroplanul
însuşi domnul Antoine de Saint-Exupéry
mustrîndu-i din carlingă cu degetul pe cei
ce au uitat de Micul Prinţ.

Capitolul X În care autorul, luîndu-şi rămas-bun de la fiecare, încheie Nemaipomenitul roman şi porneşte, plin de îndrăzneală, pe-un galion pictat în ocru, spre noi şi întortocheate aventuri. „Piticul cît trăieşte speră...“

Însemnări despre detectivul Arthur

Detectivul Arthur venise anume. Ce enigmă
brumată! Un strugure mort putrezea între sînii
Eleonorii! Şi-n jur doar brînduşe şi genţiane
şi, oh, trei fecule de înger mărite cu lupa lui
blîndă. Şi-o nucă de cocos ciudată! Şi dulci, uleioase
toxine-n pantofii de iuft. Doamnă, a spus,
v-a trădat lenjeria, sînteţi asasină!!

Detectivul Arthur avea pipa plină de rochii!
Pe cea albă, legumă pudrată-ntr-un jgheab
de cişmea, o fuma visător numai seara. Pe cea
verde-o-nălţa spre tavan cu sfială. (Dantela ei
arsă-n dulapuri de-amiază!) Ultima, portocalie,
cu fructe blajine crescute sub mîneci şi
nasturi uzaţi de tarhon, n-o aprindea niciodată.

Gumilastic duios îi ţinea jambiera lucioasă
de pulpe. Avansa-n magazii cu prudenţă.
Ce crime frumoase-n borcanele-albastre de-osînză!
Şi-n bălii ce spaimă şi ce rumeguşuri,
Arhanghele Umed! Ce sceptre de molii, o, tu desfătatule
veşnic de negrele creme de ghete!
Şi-alături un primus imens de alamă...

Detectivul Arthur era prinţ al piperului
putred! Un heruv de chişleac (ameţit de destin)
îl păzea lîngă uşa cămării, morcovi cu arcuri
săltau sub picioarele sale de-azur. Limpede,
limpede curge oţetul...
Cîrpe moi de aromă strîngînd de pe jos,
detectivul Arthur cugeta: „Cepele scoase din
îngeri sînt dulci, transparenţi tăieţeii din
sufletul meu de adult. Gutuia dansează în jurul
dulapului galben şi-o bilă găsită pe pajişti
creşte, oh, creşte strivindu-mă tandră“.

Detectivul Arthur nu mai poate iubi decît piersice mari întîlnite prin poduri. Stă în jilţ satinat toată ziua şi-aşteaptă mesagiul cifrat de iepuri! Dimineaţă (c-o tiflă!) un lift îl aduce tăcut printre oameni, iar seara el pleacă din nou pe vaporul cu aburi...

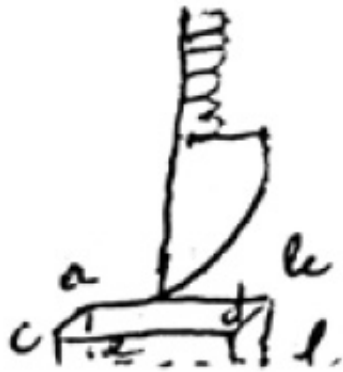

Scufiţe (I)

A lui Perrault este, indiscutabil,
„cea mai frumoasă“. A fraţilor Grimm doar
„drăgălaşă“.
Amîndouă sînt trimise, într-o bună zi,
la bunicuţele lor, bolnave în ultimul timp,
prima cu o plăcintă şi-o ulcică plină cu
unt, a doua cu un cozonac şi-un kilogram de
vin. Dacă Scufiţa lui Perrault nu primeşte
nici un sfat de la maică-sa (ceea ce i-ar
scuza oarecum greşeala din pădure), celeilalte
i se atrage atenţia în mod expres să nu se
abată din drum, să nu alerge (ca să nu spargă
sticla), să spună „bună dimineaţa“ cînd
ajunge.
Intrate în pădure, şi una, şi alta dau
de Lup, dar nu se sperie fiindcă, zice Perrault,
fetiţa „habar n-are cît e de primejdios să
te opreşti şi să asculţi un lup“, iar fraţii
Grimm adaugă: „Scufiţa Roşie nu ştia ce lighioană
rea e lupul...“.
Lupii, după ce află, în urma unui interogatoriu
condus cu multă fineţe, unde stau
bunicuţele, ajung la ele înaintea scufiţelor
respective, le-nghit fulgerător şi-aşteaptă-n
travesti, lungiţi pe paturi, sosirea întîrziatelor.
Şi astfel, punînd capăt unei discuţii în
care ele se miră naiv („Şi ce dinţi lungi
ai, bunicuţo!“), iar ei răspund cu cinism („Ca
să te mănînc!“), sînt înfulecate şi dînsele.
(*Va urma*)

Cîntec de pirat

Lui Şerban Foarţă

Piraţii de apă sălcie
Aveau un cadavru la bord.
Piraţii de apă sălcie
Pluteau cu cadavrul spre nord
Deşi nu erau toţi de-acord,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Piraţii de apă sălcie
Aveau trei butoaie cu rom.
Piraţii de apă sălcie
Ziceau: „O să bem pînă vom
Vorbi un ciudat idiom“.
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Piraţii de apă sălcie
Aveau cel mai straşnic tutun.
Piraţii de apă sălcie,
Privind poze vechi în album,
Scoteau gînditori pe nări fum,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Piraţii de apă sălcie
Aveau şi-o femeie cu ei.
Piraţii de apă sălcie
Plîngeau cînd trecea, cu sîni grei,
Cadavrul frumoasei femei,
Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Scufiţe (II)

Pînă la înghiţirea bunicuţelor ambii lupi
s-au comportat destul de inteligent.
După aceea însă, lupul fraţilor Grimm dă dovadă
de-o imprudenţă inacceptabilă. Dacă nu cumva autorii
n-au forţat în vederea unui deznodămînt fericit.
Pentru că altfel lupul, trebuie s-o spunem
pe şleau, nu poate fi considerat decît nătărău!
Prima greşeală. Uitînd uşa deschisă, creează Scufiţei
senzaţia unui pericol iminent: „Vai, Doamne, ce-o
fi azi cu mine, de mi-e aşa de frică?...“ şi riscă
deci să-şi piardă prada. A doua greşeală (fatală).
Odată săturat, nu găseşte altceva de făcut decît
să se culce din nou şi s-adoarmă cu uşa, presupunem,
tot deschisă, sforăind „de se cutremurau pereţii“.
Profitînd de gafa enormă, e la îndemîna
fraţilor Grimm să trimită un vînător ce extrage
printr-o laparatomie executată c-un foarfece
Scufiţa şi bunicuţa din abdomenul lupului şi-apoi
să i-l umple (toţi cinci!) cu bolovani, fără ca acesta,
datorită profunzimii somnului, să simtă ceva.
Bineînţeles că, trezindu-se (în sfîrşit!) şi vrînd
să fugă, pietroaiele îl vor trînti la pămînt şi
lupul va da, vorba fraţilor, „ortu’ popii“.
Finalurile basmelor diferă complet.
Fraţii Grimm omoară lupul, scot la lumină bunicuţa
şi Scufiţa, totul terminîndu-se cu angajamentul
acesteia: „De-acum înainte n-o să mă mai
abat niciodată din drum...“.
Perrault, modern şi crud, lasă personagiile-n
burta întunecoasă a fiarei vii într-un final deschis
oricărei interpretări, indiferent de morala lipită,
pare-se, din complezenţă:
„Vedem aicea cum copiii, deseori,
Şi mai cu seamă tinerele fete
Frumoase, graţioase şi cochete,
Fac rău dacă ascultă de orice trecători,
Şi n-are rost să fim măcar miraţi
Atuncea cînd de Lup ei sînt mîncaţi“.
Preferăm Scufiţa lui Perrault şi pentru că

ni se dă posibilitatea de-a o salva chiar noi!

Însemnări despre Julien Ospitalierul

Fermecătorul nimb de jenă pe care-l
căpătă J.O., surprizîndu-şi motanul de angora
sărutînd (pe întuneric!) laptele. Umilinţa
cu care apoi, ceasuri întregi, aşezat pe
un trepied vînătoresc în faţa oglinzii,
căuta să şi-l smulgă folosind o pensetă
pentru sprîncene de damă.

Principalul era să nu fie lăsat singur.
Altfel, ca să dizloce din terasamentul căii
ferate departamentale o traversă crăpată
extatic, mustind de păcură, prinsă drăceşte în
buloane de diamant, J.O. dansa înflăcărat zile
în şir; sau, ca să rupă din propria-i cameră
un perete anume văruit pentru asta, cu
tencuiala matlasată şi geamurile – omagiu
subtil! – înzăpezite în aer, şi să-l dăruiască,
surîdea pînă la delir.

Flaconul acela subţire, plin cu bale
curate de măgăruş, ţinut noaptea în geluituri
fragede de crin, prin care J.O. privea
zilnic, susţinînd că întrezăreşte undeva,
foarte departe, parcă dincolo de orizont,
nişte fiinţe nesfîrşit de blînde
făcîndu-i din mînă gesturi consolatoare sau
(dacă era-n amurg) fluturînd deasupra lor,
a despărţire: batiste, verande...
Boala spirituală a lui J.O. accentuîndu-se,
hulubăriile i se păreau din ce
în ce mai mici. În timpul îndelungatei sale
agonii, de cîte ori i se aduceau, dimineaţa,
pentru a-şi face lectura, buchete de volbură,
constata neputincios că roua a devenit cubică.
Nu mai înţelegea nici un cuvînt, avînd urechile
înfundate cu parfumuri compacte...

Adio, Robinson Crusoe

Nimeni nu ştie că împreună cu Robinson
Crusoe am stat şi noi: eu, Ada, Cecina şi
ceilalţi. Eram cu toţii, v-o jur, într-o haltă
înconjurată de salcîmi pe insula aceea
căreia nu-i cunoşteam prea bine numele. Şeful
hălţii era chiar tatăl meu, avea uniformă
şi chipiu şi da drumul la marfare (ce mîndru
şi zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia
noastră nu treceau decît marfare. Iar Robinson
Crusoe nu avea nimic împotrivă.

Dimineaţa desfăceam pe peron toate benzile
de telegraf şi făceam pe ele, cu creionul
chimic, linii şi puncte. Apoi le strîngeam la
loc şi mă duceam în dosul magaziei de cereale
ca să scobesc zidul între cărămizi c-un
cuţit vechi şi tocit de bucătărie. Acolo am
întîlnit-o pe Ada. De la început mi-a spus
că Robinson Crusoe i-a dat voie şi ei. Am furat
imediat nasturii aurii de la uniforma lui
taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată
cu aripioare de vultur, la care ţinea atît de
mult, încît îşi cususe două rînduri: unul pentru
cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu
putea să se supere. Ştia că-i vom da, pentru
că ne lasă pe insulă, lui Robinson Crusoe.

Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază,
Cecina. Era mai mare ca noi, terminase
poate liceul şi ne-am mirat că a fost admisă
pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit
de Robinson Crusoe, iar mai tîrziu,
cînd a venit vorba despre el, s-a eschivat
pur şi simplu. Purta o rochie de stambă vişinie,
bombată ciudat la piept şi la început,
cred că vă daţi şi singuri seama, n-am
crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat

să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins:
avea sîni!, deşi probabil că era vreo scamatorie
la mijloc. Totuşi, lucrurile continuau
ca mai înainte. Spre seară, cînd marfarele
trecuseră de mult, şi-abia a doua zi trebuiau
să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată),
ne adunam lîngă grămezile de cherestea
din faţa hălţii şi împreună cu servitoarea
plecam pe linie ca să rupem
volbură pentru iepuri. Noi rămîneam în urmă,
prindeam cărăbuşi şi-i îngropam în pămînt
acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta
încet-încet şi, dincolo de semafor, dispărea
după canton. Se întîlnea, fără discuţie,
cu servitorul lui Robinson Crusoe.

Cu Robinson Crusoe, desigur, vorbeam numai
eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane
stricat, aflat pe linia moartă, de obicei
după-masă, cînd lumina e albă şi toţi acarii
dorm sau sînt plecaţi. Puteam fi sigur c-o
să-l găsesc acolo. Intram în primul compartiment,
mă întindeam pe burtă pe banca lucioasă
şi galbenă şi-i spuneam ce-am mai făcut.
Prin geamul spart se vedeau în grădină
pătlăgelele mari, orbitoare, ne oglindeam în
ele. Mirosea a păcură-ncinsă şi-a pătrunjel
copt. Uneori îi cîntam din muzicuţă; despre Cecina
nu-i pomeneam însă.
Şi deodată, într-o zi, s-a întîmplat ceva
nemaipomenit. Mai întîi Ada, tam-nisam, în timp
ce mă coboram în fîntînă ca să-i
arăt cine sînt, a strigat, aplecîndu-se tare
peste marginea de piatră, că ea poate face
asta şi fără ajutorul lui Robinson Crusoe.
Eram cît pe ce să cad! Apoi Cecina, mai
subţire parcă şi mai frumoasă, a dat a înţelege,
rîzînd, că ea stă pe insulă fără să-şi
fi cerut voie de la nimeni, chiar aşa a zis:
„de la nimeni“. Şi, culmea, servitoarea noastră
a început să se plîngă că Vineri, da, Vineri
i-e urît de moarte. Asta mi s-a părut
de necrezut! Mi-am pus în gînd să-l văd neapărat

pe Robinson Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă vagonul
părea pustiu. M-am prins de bara ruginită
şi, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav.
Pe culoar un iepure c-o taşcă
verde după gît m-a privit uluit. Am intrat
în compartiment. Era cald, se auzeau viespile
ce-şi agăţaseră fagurii în plasele de bagaje
rupte şi parfumate. De pe insulă nu venea
nici un zgomot. M-am aşezat pe burtă şi-am
aşteptat aşa pînă seara. Pe urmă m-am dat jos,
m-am scotocit prin buzunare, am scos creta
şi-am scris cu litere mari, de la un capăt
la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte,
ca să se vadă bine:
A D I O, R O B I N S O N C R U S O E

Dulapul îndrăgostit
(1980)

Cîntec

În carnea noastră fragedă doar vîntul
Îşi pune gura moale ca un crin
Şi străvezii doar sufletele vin
Şi roua să ne mîngîie veşmîntul.

Păşim uimiţi alăturea de cerbii
Catifelaţi, cu gîndurile crude
Şi pasul nostru umed îl aude
Numai urechea florilor şi-a ierbii.

Dar uneori tristeţea ne încearcă
Primejdios, cum miezul unor nuferi
Lopata de pe-o margine de barcă.
O, prospeţimea de-a putea să suferi!

Gramofon stricat între două dulapuri

Superstiţios, asemeni vechilor almanahuri, sufletul meu se pierdea în presupuneri tot mai fistichii. Aşteptam ziua şi ora menite de zodiace cînd înneguratul dulap, ieşindu-şi din calmul lemnului său nobil, va înşfăca definitiv trupul de carne trandafirie al Reparatei şi-l va închide, pentru torturi delicioase, în încăperile lui speciale. Acolo ea va plînge deznădăjduită, îşi va frînge mîinile şi boiul pînă ce eu, ca un alchimic făt-frumos din athanor, o voi scoate la lumină şi-i voi acoperi sînii magici cu sărutări.

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Intram în dulap ca-ntr-un imperiu. Graniţele lui, abia trecute, mi se păreau de mult lăsate-n urmă, atît de nou, de înspăimîntător şi totodată de naiv se desfăşura peisajul. Pe pajiştile necuprinse ale unui sertar greoi (cu mîner încolăcit nesăţios de pofta viperii ce-şi înghiţea coada solzoasă de argint), rătăceam zile întregi, beat de mireasma nostalgiilor secrete, scăldat în lumina verzuie, din ce în ce mai densă, mai fierbinte, mai haină a destinului. O rouă clandestină, uşor lăptoasă-n miezu-i alterat, îmi umezea, pe furiş, gleznele subţiri. Întîlneam insecte fascinante prin monstruozitatea lor fragilă, sensibilă la ţipătul meu ascuţit ce le încremenea, străvezii, într-o catalepsie fosforescentă. Nebănuit de pur, îmi simţeam trupul dispersat în particule tandre, polen umil şi brun purtat de vînt spre ovarul mătăsos al acelei uriaşe flori angiosperme pe care trebuia s-o fecundez în cel mai tainic spaţiu al dulapului cu preţul vieţii.

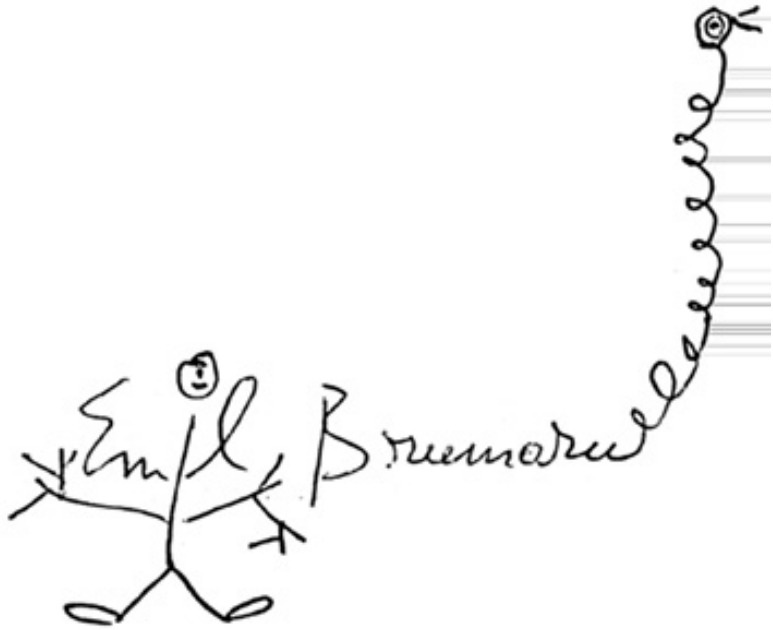
Emil Bruemaru

* * *

Să azvîrlim poemele în troace
De bulion cu franjurile moi
Şi-n dup-amiezi cu muşte columbace,
Printre gigante bule de oloi,
Să mursecăm femeilor dulci ţîţa
Cea prinsă,-n sus să stea, de sfîrc cu aţă,
Cu nara dilatată de tărîţa
Mărarelor tocate pentru raţe!
Să preţuim în perne şolduri dalbe!
Obraji mai proaspeţi are Dumnezeu?
Au roua sau smîntîna sînt mai albe?
Au rostogolul sferei e mai greu?
Şi să cîntăm, cît ne mai ţine firea,
La orga hidraulică iubirea!

Marş

Tăia-vom rîma cu toporul
De groasă-i ce-i.
Naivi, audia-vom corul
Graşilor miei.

Vom ajuta melcii la treabă.
Roua din prag
O vom căra, subtili, în roabă
Din lemn de fag.

Şi pentru a-i mări misterul,
Cînd cade jos,
O să umflăm cu ţeava mărul
Cel unsuros.

Apoi vom scărpina copacii
Să crească blînd.
Preapofticioşi, ugerul vacii
Vom lua mulgînd.

Şi astfel, spre-a ne trece veacul,
Din tată-n fiu
Vom coace-n role vechi dovleacul
Portocaliu.

Hermaphroditus

Apoi am fost lăsat să plec în lume
Printre izvoare ce au prund şi spume
Şi printre fluturi orbi izbind în mine
Aripile lor mari cu ţigle fine.

Şi într-un lac, către sfîrşitul zilei,
S-alunec vrînd în undele ce fac
Bulboane moi de lapte şi vanilii,
M-a îndrăgit nimfa acelui lac.

Şi ne-am iubit priviţi suav de-o turmă
De june junci, dar am fugit pe urmă
Căci mîngîierea-i mă făcea să sufăr
Ca nufărul de globul altui nufăr.

Atunci ea s-a rugat cu vorbe crude,
Miresmele făcîndu-le s-asude
În izuri iuţi şi melcii să pocnească,
De-a pururi trupurile să ni se unească!

Şi ce mi s-a-ntîmplat nu pot a spune
Nici celor mai nefericite pagini.
Sălbătăciune am rămas, sălbătăciune,
Surîs al fumuriilor paragini.

Elegie

Degeaba-mi stau pe clanţa de la uşă
Şi-mi cîntă porumbeii: ugul-ugul,
Vreau sînilor tăi albi să le simt jugul,
Prinde-mi cu părul viaţa-n dulci cătuşe
Şi lasă-mă să-ţi scriu umil pe rochii
Şi fructe mari să umplu cu lumină
Liturgică. Nu mă izbi cu ochii,
Fii ca-n dulapuri calde o diftină
Pe care, trist, în orele de-amiază
Un înger cu melon o vizitează.

Elogiul Reparatei (I)

Eşti proaspătă în dimineaţa asta
Ca fructele cu pijama de brumă
Pe care melci spumoşi îşi lasă pasta.
Făptura ta aluaturi moi însumă
Crescute bine-n untdelemnuri sfinte
Şi-n locuri ruşinoase cu smochine.
Sînt sluga blîndă de acum-nainte
A celei mai gingaşe şi mai fine.
Ţi-e inema ca inema de ceapă
(Şi sînt şi cepe ce au două inemi!),
Usturătoare celor ce-o dezbracă,
Dar c-o dulceaţă ce n-o ştie nimeni.
Priveşte farfuriile cu borş,
Mi-e sufletul ca sfecla asta: roş!

Bulionul

Închis în pieptul sticlelor largi zac.
Ermetic dopuri josnice mă strîng.
Mă ocărăsc sigilii după plac.
Sînt inima ce bate-n raftul stîng
Al unui grosolan bufet nătîng
Plin cu scrumbii. Vă par vulgar şi-opac.
Injurii fără nici o socoteală.
De-ajuns mi-i un bulbuc mai colorat.
Sînt sufletul tomatelor! Mă scoală
Orgoliul lor din limpedele-mi pat.

Elegie

Îngăduie-mi să-ţi spun ciupicii lucii
Plini de zambila gleznelor, ucis,
Jartiera cum înconjură năucii
Ciorapi purtaţi de tine ca-ntr-un vis.
Oh, fusta ta (piu-piu!) scoate-o cu totul!
Dă-mi linguriţe lungi ca să mănînc
Cu graţie şi-ndurerat compotul
Din peştera castronului adînc.
Şi lasă-mi trupul moale să se culce
Alături de al tău. De ce nu vrei
Să mi-l destrami ca pe o cîrpă dulce
De borangic muiată în ulei?

Bagatela

Diavoli subţiri, din pură încîntare,
Degeneraţi la suflet şi copită,
Suflau, spre a ne duce în ispită,
Prin mosorele globuri verzi pe care,

Înfăşurate-n lungile lor gene,
Cu sîrme-n sfîrc şi coapsele umflate
În moi butuci de umbră, sub lăcate,
Fecioarele pluteau trîntite-alene...

Elogiul Reparatei (II)

Ţi-s unghiile moi ca pătrunjelul
Crescut la umbră. Florile-n urechi
Îţi toarnă praf. Cînd treci, sfărmi cu pudelul
Protoierii de rouă-n ţelini vechi.
Asemeni unui domn fanariot
Pe care-n ţara asta l-au pus turcii
Într-un amurg surpat ca moţul curcii
Vreau să te pup amarnic peste tot
Ce mă-nspăimîntă şi îmi este drag
Că pînă şi Allah de poftă rage.
Cît de frumos te-apleci între vîzdoage
Cu fustele-nălţate ca un steag!
Şi cît de inocenţi la toate cele
Ţi-s ochii precum unei iepi fidele.

Elegie

Mai ştii dup-amiaza să-ţi bagi
Sub pompe picioarele dragi
Şi mîinile albe să-ţi culci
Pe burta borcanelor dulci?

Şi spune-mi, oh, spune-mi, mai ai
Esenţa aceea de ceai
Din care-ţi plăcea să serveşti
Motanii sosiţi în caleşti?

Şi-acel bulion legendar
Ce viaţa-mi umplea de fiori,
Clocind lîngă ziduri de var:
Beţii, strălucire, amor?

Elogiul Reparatei (III)

Ţi-i rotunjimea ţîţei geluită
Şi la mijloc cu cafeniu buton,
Şi coapsa ta cu fierbinţeli de plită
L-ar fierbe pînă şi pe Solomon
Pe cercurile ei ca pe-un ibric
Cu lungul său ţurlui cuprins în aburi.
Ţi-i murdăria strînsă în buric
Mai dulce decît mierea cea din faguri.
Şi corpul tău didactic ce ne-nvaţă
Să-i preţuim savantele delicii
Are plăceri într-însul pîn' la greaţă.
Îndrumă-ne, o, dă-ne vagi indicii
Cum să-ţi iubim mai bine carnea plină
De zmieură murată în răşină.

Poveste

Lîng-un şarpe de mătase
S-a oprit o floare verde
Fericită să-i dezmierde
Liniştea primejdioasă.

Dar pufoşi de spaimă cerbii
L-au strivit şi-ntre izvoare
Singur-a rămas o floare
Peste frăgezimea ierbii.

Reparata şi Pirata

Reparata şi Pirata
Cea chioară de-un sîn fac plata
Ieşind din restaurant
Şi-angajeaz-un diamant
Să le plimbe prin oraş
În amurgul pătimaş.

Pirata chioară de-un sîn
Vede-un fluture bătrîn
Bînd absint într-o tavernă
Cu-aripa-nfundată-n pernă
Şi şopteşte: „Reparata,
Tu eşti gata? Eu sînt gata!“.

Şi-atunci amîndouă intră
În tavernă să cuprindă
Fluturele trist în braţe
Pentru-ntreaga lor vieaţă
Căci, oh, totul, totul, totul
E-un zuluf făcut cu drotul!

Johnny Răducanu
Mîngîind pianu-n
Şaluri cu motanul
Do-Do

Cum zace icra veche de ştiucă-n blid umbros
Sau găinaţul gîştei de angora în praf,
Sufletul meu netrebnic trîntit cu faţa-n jos
E-n pernele topite de-amor ca-ntr-un pilaf.

Căci nu mai pot. Tristeţea cu îngerii ei hîzi
Trage pe roată roua, toceşte colţul murei;
Oh, unde sînt candoarea mea dată cu sacîz,
Războaiele naive şi tragice cu Burii,

Montgolfierii palizi urcînd un cald balon
Din straturi de zambilă în atmosfera sacră,
Butelia de Leyda şi chiar de Bulion
Şi-acele hălci de carne sălcii de-omidă macră?

Defăimarea Reparatei (I)

De mîini şi de picioare ţi-am prins cu frînghii groase
Trupul viclean şi trîndav de patru straşnici fluturi
Ca să ţi-l rupă-n calde bucăţi. Stînd pe mătase,
La geam, cu talpa-n lapte şi buzele-n vermuturi,
Voi admira mari flenduri din fusta ta de stambă,
Canari pletoşi cîntîndu-mi cu tril de marmeladă,
Şi mestecînd crenguţe voi arunca în ladă
Melci gîtuiţi zburdalnic c-un vechi fitil de lampă!
Iar către seară, tandru, voi aduna din iarbă
Sînii tăi zmulşi şi capul cu părul lung de-un metru
Şi coapsele voioase, ştergîndu-le de barbă,
Spre-a le păstra-n borcane cu căptuşeli de fetru,
Dovezi pecetluite în saramure fine
Că mi-ai iubit motanul mai mult decît pe mine!

Bocet de adult

În van mă-ndeamnă la păcate
Crini cu petale suflecate
De li se vede tot parfumul,
Mi-e tot mai leneş, frate, drumul,
În lămpi fitilul nu mai are pîlp,
Fluturii mei sînt arşi de vii la stîlp.
Mă trezesc de dimineaţă
Înger condamnat la viaţă
Şi mă seacă, frate, seacă
Tot ce trece şi-o să treacă:
Dulcele tren de persoane
Cu coconi şi cu cocoane
Mirosind la geamuri zarea
Pîn-i-apucă disperarea.
Şi mă doare, frate, doare
Tot ce stă pe policioare:
Praful cu grumaz de rază,
Roua de după amiază,
Aerul din sticlă, moale,
Amintirea dumitale...

Defăimarea Reparatei (II)

Chivernisită ţaţă, dacă-ţi pup
Laba piciorului sau laba mîinii,
Nu te-nşela. Au nu ştii că stăpînii
Din mult plictis din cinste se-ntrerup
Şi milogind îşi terfelesc ei crinul
Ce pe blazon mereu stăruie pur?
Cum crezi că unui Domn tu poţi Destinul
Să i-l înghiţi cu lacomii tăi nuri,
Căţuie dătătoare de miasme,
Tu, care faci şi dintr-un fruct bordel
Şi născoceşti iubiri tot mai altfel
Pîn' ce plămînii ţi se-neacă-n astme?
La tine vin ca la un Antihrist
Şi-apoi promulg bule de aur, trist!

Elegie

Risipit îmi e destinul,
Luat de vînt ca fluturii,
Lacom îşi apasă crinul
Gura lui pe-a ciuturei.

Nici un înger nu-mi mai ţine
În spinare sufletul.
Duce-m-aş pe cărări line,
Dar mi-e pieptul nesătul,

În lumina dureroasă,
De-un perete alb de casă;
Să-i mîngîi şi să-i răsfăţ,

Ca o pacinică omidă,
Varul, pîn' la cărămidă,
Oh, cu carnea mea de preţ!

Cîntec de toamnă

Trebuie bine-nţeles anotimpul:
Miresmele sînt pentru morţi.
Trebuie bine-nţeles anotimpul
Prin care nările,
Ca pe un suflet ucis,
Ţi le porţi.

Dulapul îndrăgostit

Mult timp Julien Ospitalierul (pe atunci logodit în taină cu ştampila Adelfina) şi-a ţinut hainele, o cămaşă şi un pantalon de doc, pentru a le păstra prospeţimea şi sfinţenia galantă a răcorii în ţesuturi, într-o fîntînă din fundul grădinii sale sferice. (Nu-şi construise încă fîntîna din sufragerie, în care s-a şi coborît definitiv apoi.) De la o vreme, obosindu-l trambalarea rituală a veşmintelor, în fiecare dimineaţă şi seară, cu ajutorul ciuturei, şi incomodîndu-l faptul că toţi ştiau cînd se dezbracă (îngerii îşi luaseră obiceiul de-a vesti, prin sfîşietoare tangouri cu figuri, executate în verandă, momentul în care J.O. desfăcea din cheutoarea mîhnită a gulerului cămăşii primul nasture, cel capital!), de la o vreme deci, se gîndi să-şi cumpere un dulap. Şi l-a adus în casă într-o după-amiază incertă de aprilie, cu cerul plisat fin şi burlanele înfundate de melancolie, victorios, dar istovit de efortul încărcării şi descărcării din caleaşca pusă la dispoziţie de prietenul său, detectivul Arthur, aceeaşi caleaşcă în care, peste cîţiva ani, proprietarul ei tandru şi trist şi-a plimbat iubita ideală pe coclauri, iar peste alt şir de ani, J.O. (detectivul Arthur nu mai era) a transformat-o în poştalion de bulion. Zgîrieturile cîrlionţate în formă de R, scrise de dulap pe panourile pudrate ale caleştii, au vădit în mod briliant clarviziunea lui erotică; ştia deja cum se va numi tulburătoarea femeie, cea cu trei sîni mistici şi două suspine laice: Reparata! Băgîndu-l în casă, aşezîndu-l tainic într-un colţ ferit de debandada lentă a melcilor, măgulindu-l cu mănunchiuri de piedecuţe şi bile rostogolite printre labele-i cafenii, grija majoră a lui J.O. a fost să-şi domine dulapul îmblînzindu-l. Fiindcă, de ce n-am mărturisit-o de la bun început: din lemn tare, aspru, sălbatic, cu fibre vijelioase şi noduri hipnotice, dulapul era de-o bestialitate zvăpăiată. Murseca hainele îmbătat de foşnete, rupea curelele ca pe şopîrle, în căutarea unui sînge rece şi vîscos, sfărma nasturii cu plăcerea diabolică, mereu crescîndă, a desfiinţării sidefului. Broaştele uşilor scoteau răgete minuscule, dar feroce; la apropierea mîinilor ţîţînile visau, fremătînd, să zdrobească pătimaş, ca într-un delir osteologic: falange, falangete, falanguţe!; muchii ascuţite tînjeau după fruntea lui bombată. J.O. îşi dădu imediat seama că numai biciuindu-l în fiece zi, cîteva ore, sistematic, pe dinafară şi pe dinăuntru, ar reuşi să-l supună, să-l facă să simtă umilinţa (sau bucuria) capitulării, intimitatea generoasă a hainelor umane. Dar, în marea lui blîndeţe, nu putea proceda astfel. Îşi consultă prietenul. Detectivul Arthur – tocmai punea la punct schiţele unei uriaşe portocale cu zbaturi – sugeră întîi o metodă perfidă de

moleşire şi viciere a incarnatului vînjos prin înlocuirea cuielor de oţel cu cuişoare, lucru dovedit practic imposibil datorită timidităţii lui J.O., el însuşi vulnerabil la mirodenii; pe urmă îl sfătui să se autoflageleze, îngenunchind în faţa mobilei neînduplecate şi monstruoase şi cravaşîndu-şi umerii goi, către amurg, cu parfumuri dezgustătoare. După şase luni de chinuri (nările lui J.O. se dilataseră enorm din cauza penitenţei pestilenţiale, iar pielea-i înflorise corole crude, pline c-un lichid verzui, al disperării), dulapul, impresionat de suferinţa ce i se prezenta zilnic (cel puţin aşa au crezut ei), s-a hotărît să accepte cămaşa şi pantalonul de doc în interiorul sumbru cîndva, acum parcă îmbujorat de-o rouă îmbietoare. Cam tot atunci a apărut şi Reparata: cei trei sîni mistici răspîndeau o lumină de dinainte de Potop, suspinele ei laice lichefiau cristale! Însă nici J.O., nici prietenul său, detectivul Arthur, n-au bănuit adevăratul motiv al domesticirii. J.O., fericit că-şi menţine îmbrăcămintea intactă, nemaifiind obligat să poarte mănuşi de şmirghel contra ţîţînilor ce deveniseră moi şi muzicale, nici nimbul greoi, prea călduros, ce-i protejase fruntea de muchii, trăind din ce în ce mai absorbit în studiul dureros al balanţelor melifere, n-a aflat niciodată nimic. Detectivul Arthur a auzit, dar mult mai tîrziu, abia după ce dispăruse în vechiul său Ford pe întinsele domenii ale rezervaţiei naturale de îngeri, din chiar lira îngerului Emil Brumaru, despre pasiunea adîncă şi mistuitoare pe care dulapul a făcut-o pentru Reparata din clipa bleu-jandarm în care dînsa, fără să-i pese de consecinţe, şi-a agăţat indiferentă, de un mîner de-al lui, calzi încă, transpiraţi uşor de-o fugă graţioasă prin ierburile lungi ale deziluziei, ciorapii de mătase ţiuitoare. Au urmat, povestea îngerul Emil Brumaru celui care nu mai era decît o fermecătoare amintire vesperală a lui J.O., au urmat, spunea el surîzînd lilial, într-o veşnică irizare a sufletului, au urmat, repetă iar, incantatoriu: levitaţii dezordonate, mînjirea celor trei sîni mistici cu dulceaţă, dezbrăcarea înduioşată a Reparatei, prăbuşirea ireversibilă a dulapului din regnul vegetal în cel animal...

Ruina unui samovar
(1983)

Cîntec naiv

Îţi dau un strugur galben să mănînci.
Acopere-l cu palma. El transpare
Prin degetele cu falange clare,
Prin carnea lor cu unghii mari şi-adînci.

Ci vorbele izbite în oglindă
Se vor întoarce, ele înseşi strugur,
Ciorchine clătinat, rouă timidă
Pe care ţi-o arunc. Şi-o să mă bucur

Că pot sclipi pe-alămi mai inspirate
Ca aurul, căci le-au atins lin rochii
Cu papagali feerici şi palate
La poalele-n dantele ce-mi iau ochii.

* * *

Mi-e sufletul împins de rouă
În groapa unui crin adînc.
Mă ţin cu mîinile-amîndouă
De marginile lui şi plîng.

Nu vreau miresmele să-mi umple
Gura cu fluturi, nici lumini
Să mă îmbrace-n raze scumpe
Cu nasturi ticălos de fini.

Ci îmi doresc o portocală
Mare şi grea (oh, pe-ntuneric!)
Ca să mă joc în pielea goală
Cu trupu-i copilin şi sferic.

Elegie

Vai, nu mai porţi corespondenţă cu scaieţii,
Vrafuri întregi de flori stau nedeschise,
Începi să rupi naive recipise,
Mari fluturi iscăliţi ai dimineţii.

De-atîta vreme n-ai mai înnoit
Abonamentul tău pentru PATLAGINI,
Săptămînale moi la pipăit
Cu roua tipărită-adînc în pagini.

N-ai mai citit miresme-mpăturite
Şi-nnobilate de parafa fină
A micilor melci principi de grădină:
„Turnirul are loc între răchite“.

Nu mai cunoşti emoţiile rare,
Fragranţa ţiplei, ţipătu-i subţire
Cînd sfîşiai în coarda suplei lire
Pachete străvezii pline cu soare.

Rugăciune

Dă-mi rană grea şi dulce-n piept
Şi-n aşternut femeie-amară,
Poate c-aşa o să-mi deştept,
Blînd, cîntecul de-odinioară
Spre care-n zori de zi mă-ndrept,
Ci nu-l găsesc în nici o seară.

Şi-apropie-mi cu mîna ta,
Prinsă-n lumina de amiază,
Un crin curgînd ca o cişmea,
Pune-mi, viclean şi crud, de pază
Îngeri frumoşi ce pe saltea
Fac dragoste c-o lină groază.

Şi lasă-mă să jinduiesc,
Să-mi umplu inima cu-afaceri
Murdare-n rouă, nefiresc,
În moi închideri şi desfaceri.
Căci nimănui nu-i trebuiesc
Cuvintele ce mi le maceri.

Bocet de adult

În gară la Merişani
Cad castane din castani
Şi am patruzeci de ani.

Şi-aş mai sta şi n-aş mai sta
Să beau apă la cişmea
C-un acar alăturea.

C-am crezut, la început,
Cît marfarele-au trecut,
Că nici nu mai sînt adult.

Ci-n gară la Merişani
Cad castane din castani
Şi am patruzeci de ani.

Chiuitură

Leliţă,
Paraleliţă,
Astăzi o să-mi pun la punct
Archebuza cu rotiţă
Şi-o să-ţi scriu defunct.

Căci cred c-a sosit momentul
Dulcei dup-amieze
Să-ţi tai părul cu patentul
Ca să nu mă curenteze.

Şi să-ţi pup
Cu gura tenul
Şi cu sufletul sutienul
Pe care-o să-l rup!

Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci

elefantul
dă
din
trompă
strada
gării
dă
din
pompă
avionul
dă
din
bombă
însă
nimeni
nu
sucombă

De-aş avea o sumă fabuloasă

De-aş avea o sumă fabuloasă,
Mi-aş lua o mie de caleşti
Înhămînd, la fiecare, şase
Dragi femei cu sîni dumnezeieşti

Şi-aş porni bezmetic la plimbare
Hăţuind voios coapsele mari
Şfichiuite, ca din întîmplare,
Cu biciuşca-mi fină de mărar.

Şi-aş umbla prin burguri mai tot anul
Ca să-mi vadă lumea echipajul,
Iar pe capră,-n spate, blond, motanul
Mi-ar păzi onoarea şi bagajul

C-un rubin în dinţi şi trei pistoale
Doldora de gloanţe la centură.
Şi, cînd, înspumate, albe, goale,
Ele, mestecînd zăbala-n gură,

Ar izbi nervoase cu piciorul,
Lin oprit alături de fîntînă
Eu le-aş adăpa cu binişorul
Şi le-aş da să pape melci din mînă,

Şi le-aş pune oje moi pe unghii
Şi în coame tragic centrifuge
Izuri iuţi ce-ar răscoli rărunchii
Gloatei dezmăţate care muge.

Şi-aş pleca din nou cu spiţa roasă
De zefiri prin vechile poveşti.
De-aş avea o sumă fabuloasă,
Mi-aş lua o mie de caleşti!

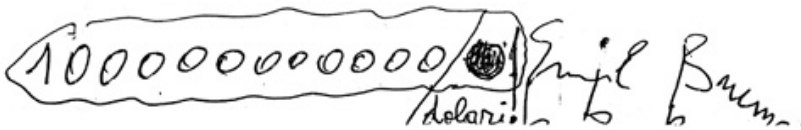
1000000000000
dolari

Dragoste nemărturisită

Eu miercuri iar am fost la farmacie.
Era o farmacistă
Sensibilă, pedantă, tristă.
Şi m-am rugat timid să-mi facă bon.
Ea l-a făcut cu chimic şi-a oftat,
Ea a oftat aşa, nemotivat;
Şi doar făcea cu chimicul un bon!
Şi am tuşit încet şi-am zis pardon...

Eu miercuri iar mă duc la farmacie.

Sonet

Ţi-am pus piper pisat în aşternuturi
Ca să tresari uimită cînd te culci
Din pat şi pijamalele să-ţi scuturi
Cu patimă, dorind doar lucruri dulci!

Atunci o să-ţi aduc din vechi ţinuturi
Mari cozonaci pe care-o să te urci
Gălăgioasă, nuci de zece puduri,
Aluaturi franţuzeşti, faimoase bulci.

Compoturi limpezi o să-ţi torn în ceaşcă,
Creme de zahăr ars o să despic
Subtil, lîngă caise-aproape fleaşcă,

Pîn' ce sătui de liricul picnic
O s-alungăm motanii din verandă
Ca să dansăm cea mai naivă allemandă...

Cîntec naiv

Nu crini, ci viperi porţi în gură!
Pletele-ţi zbîrnîie în vînt
A raiuri smulse din scriptură
Şi-a iederă ucisă blînd,

Nepotolita mea puştoaică,
Tu, ce mă chemi să te sărut,
Nebună ca o balalaică-n
Permisia unui recrut,

Pe sînii îndopaţi în silă
Cu zahăr. Ca pe poze-n bîlci
De ne vom giugiuli, ai milă
De un bătrîn motan cu gîlci!

Sfat

Nu mai bate cu degetu-n arbori.
Cine ştie ce duh te aude.
Scufundată-n tulpina lui caldă,
Te-ar cuprinde cu braţele-i crude.
M-ai uita. N-aş putea nici măcar
Pumnul mic ca pe-un fruct să ţi-l muşc
Pofticios dintre frunzele vii.
Fii cuminte. E-n tine un suflet
Jucăuş ca în mingi şi copii.

Scrisoare

Lui Florin Mugur

Nu-mi scrii, nu-mi scrii şi vara trece:
Un camion cu cai bolnavi.
De ce nu vrei prin roua rece
Să fim zburdalnici şi nababi,
Poeţi în corn de vînătoare
Sunînd, cu pantalon bufant;
Îndrăgostiţi pîn' la-mbătare
De Turturica-Diamant,
Să strîngem bale de la vacă
În păhărele de lichior;
Mi-e sufletu-n amurg o troacă
În care foi de varză mor
Şi vin motani să beie apă
Şi-s fluturi putreziţi pe fund;
O, ce n-aş da din nou să-nceapă
În noi copilăria, blînd,
Ca-n fructe moi să ni se-nece
Tristeţea şi s-ajungem bravi.

Nu-mi scrii, nu-mi scrii şi vara trece:
Un camion cu cai bolnavi...

Bocet de adult

Surioară, surioară,
Face-m-aş o birjă clară
De surîsuri dulci de fante,
Cu perdelele bufante,
Trasă-n praf pe două mure
Să te port tot în murmure
Pe la chioşcuri şi cişmele,
Trîntită pe canapele
Ca să-ţi speli trupul de jele.

Şi mai face-m-aş garoafă
De pus noaptea-n şip cu apă
Ca să n-ai vise de scroafă.

Şi placă de bulion
Să-mi asculţi la patefon
Sufletul ca pe-un boston,
De din zori şi pînă-n seară,
Surioară, surioară...

Baladă

Eram la mare, tebecişti,
Atît de graşi, atît de trişti
Şi stam la bar, nebînd, fumînd,
În pielea albă tatuînd
Durerile şi-apoi plîngînd:
De ce exist, de ce exişti?

Femeile cu şoldul gol
Şi sufleţelul de nămol
Treceau încet, zîmbeau adînc,
Aveau poşetă de oblînc
Şi-n fiecare mîn-un ţînc
Făcut după un blînd viol.

Tocuri ojate la pantofi,
Sîni mari ce-ar fi plăcut la grofi,
Talii bătute lin de vînt
Priveam, oftam făr-un cuvînt.
Cît de ciudat că eşti, că sînt
În piept cu-acelaşi rumen of.

Şi tot mai tragic surîdeam
Şi stam la bar, nu beam, fumam
Ţigări străine, lungi, subţiri.
O, preventorii, amintiri!
De ce mă mir, de ce te miri
Că fluturii trag roua-n ham?

Chiuitură

Cînd treci prin oraş ca
Zînele prin ceaţă –
Pupa-ţi-aş caleaşca
Pe roata din faţă –,

Sufletul din mine
Iese-n straie fine
Şi-o ia după tine
Pe uliţe pline,

Cu ochii cît ceaşca
Şi fluturi pe coate –
Pupa-ţi-aş caleaşca
Pe roata din spate.

Cîntec naiv

Iubita mea îmi poartă scrisorile-ntre sîni
Şi e nebună de legat cu funii groase
Şi de adus pe-ascuns la mine-acasă
Şi de ţinut în şir cinci săptămîni.

Zic unii că-i prea mică şi nu ştie
Cum face roua fluturii să moară,
Cît puf există într-o păpădie,
De unde-şi iau motanii scorţişoară.

Dar asta n-are nici o importanţă!
Oh, ea nu conteneşte să mă cheme,
Netrebnică, în fiece vacanţă,
Cu chica spumegînd de dulci blesteme!

Şi îmi trimite-un milion de poze
Lascive şi dilii pîn' la ruină
De-mi vine să sparg melci şi să rup roze
Căci – Doamne-Dumnezeule! – i virgină.

Cîntec de pirat

Piratul ce n-avea o mînă
Iubea în taină o balenă,
Dar delicat şi plin de jenă
Bea whisky cu cealaltă mînă.

Atunci o vampă făr-un sîn,
Fiindu-i foarte veche-amică
Şi pe balene purtînd pică,
Îi arătă, dur, cel'lalt sîn.

Şi-astfel piratul făr-o mînă,
Oh, vampei ce n-avea un sîn,
Îi prinse cu cealaltă mînă,
Sub vela trincă, cel'lalt sîn.

Cîntec naiv

Bătut de whisky şi de vînt
Ieri am umblat prin tîrg desculţ.
Era-n amurg şi îngeri mulţi
M-au răsfăţat ca pe un sfînt.

Zefirul este odios
Pe lîngă pasul tău velin,
Mi-a spus din ei cel mai frumos,
Tu-acuma crezi că mergi pe jos,
Însă pluteşti precum Hristos
Tras de o lebădă şi-un crin.

Un fluture-ţi atîrnă greu
Şi fraged ca un bolovan.
C-o frînghioară unsă-n seu,
De glezna ta legat, mereu
Îl vei purta, bine sau rău,
Zbătîndu-se în praful van.

Folia rochiilor subţiri
Să nu te sperie nicicînd.
Există-n floarea ce-o respiri
Parfum mai plin de presimţiri
Decît un şold pentru iubiri
Făcut de ceruri pe pămînt?

Bătut de whisky şi de vînt
Am străbătut ieri străzi întregi
Desculţ, şi-oricît ai vrea s-o dregi,
Iubito,-n văzul lumii-ntregi
Am început, naiv, să cînt.

Baladă

Am studiat jurisprudenţa şi cadastrul,
Dar luminozitatea mea de june astru

Fu repede întunecată de femei
Într-un oraş pierdut în nordul Angliei.

Şi de atunci străbat oceane-n spume
Bînd catifele, mestecînd lungi gume

Şi trimeţînd, senin, din naufragii
Îngeri cifraţi în sticle drept mesagii.

Iar uneori, cînd valul bate-alene,
Rad cu cuţitul solzii la sirene

Într-un lighean, spre-a fi mai pătimaşe,
Şi-apoi le bag, plîngînd, în butoiaşe.

Bocet de adult

Călină, Călină,
Pomuşoară fragă,
La mine-n grădină
Tristeţea-i pribeagă.
Melcul nu mai are
Coarne
Să răstoarne
Crinul din picioare
Lîng-un şold de carne.
Roua nu mai ştie,
Călină, Călină,
Să-mi stea-n farfurie
Doldora şi fină.
Şi-mi dă ghes urîtul;
Cine-o să-mi desprindă
Din funie gîtul
Atîrnat de-o grindă?

Cîntec naiv

Te-ai răsturnat în clime dulci
Pe cărţile de geografie
În atmosferă-s nori naivi,
Din soluri soarele învie

Şi, ca să se reverse-n tine,
Cruzi afluenţi te urmăresc.
Cînd vin, ascunzi rîzînd la spate
Sub rochii globul pămîntesc.

Chiuitură

Vino, Tami,-umflată-n blugi,
Pe suflet să mi te culci!

Căci mi-e sufletul divan
Din cele cu arcuri fine,
De-abia-ţi ţine
Trupul dulce şi avan:
Coapsele
Întoarsele,
De-ţi pocnesc lin capsele
Şi se rup fermoarele
Cînd ţi-ndoi picioarele,
Şi sînii
Dînd ca hapsînii
Buzna-n toiul săptămînii
Peste mine,
Din bluziţă.

Vino, c-o să-ţi fie bine
Ca-ntr-o miere de albine,
Leliţă...

Epigramă

O, melancolia
Acelor zile:
Palidul scaun Vasile
Iubea pe masa Maria!

Şi-n ce bulion
Îşi îneca infidela
Strecurătoare Angela
Amorul ei pentru ligheanul Napoleon!

Iar sticla Dumitru
Satisfăcea
Tristeţea-i de-un litru
C-o patimă grea.

Astfel, întrucît,
Îşi băga către seară
O sforicică pe gît
Nemaiscoţînd-o-n-afară...

Cîntec naiv

Iubito, hai să mîncăm cretă,
Să bem sticluţe cu cerneală,
Să fim din nou elevii leneşi
Din catalogul de la şcoală.

Ne-am face temele pe mîine
Şi hărţile la geografie
Cu sufletele-n munţi şi-n ape
Fără ca nimeni să ne ştie.

Iar la sfîrşitul săptămînii,
Neascultaţi, uitînd de toate,
Mi-ai arăta, oh, Doamne, sînii
În magazii dărăpănate!

Elegie

Caleaşca-mi produce vertij,
În ceşti de cafea văd ruine,
Paingii cu ghearele fine
Pe care-i purtam drept rubine
La deget acuma-i neglij.

Cu fluturii pînă tîrziu
Alaltăieri tîmplă la tîmplă
Mai stam. Azi mi-e inima tîmpă
Şi, iată!, chiar iapa cea scumpă
În şolduri mi-o dau pe-un rachiu.

Să-mi iau un motan psihopomp
Ce-alene lingîndu-şi lin nimbul,
Nu eu în zgărduţa lui plimbu-l,
Ci el să mă treacă în schimbul
Pîrjoalelor, ca să sucomb?

Niet! Sigur că iar o să port
La-ngustul rever gură arsă
De nimfă, din coapse întoarsă
Spre-a-mi rîde în faţă. Oh, dar să
Strivim sînii ei ca pe-un tort!

Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci

orişice
se
poate
bea
am
băut
ieri
o
perdea
vişinie
şi-o
traversă
tolănită
pe
sub
trenuri
tandră
moale
şi
perversă

Cîntec naiv

Noi sîntem motanii cei graşi
Cu vechi magazii în lulea

Şi sufletul plin de rîntaş.
Femeile, ele, oh, da!,
Ne-arată pe cerul sublim
Un mult mai eroic destin.
Noi însă, prea leneşi, iubim
Adînc doar picioare de scrin
Şi-apoi ne culcăm în talaş
De crini geluiţi spre-a visa.

Noi sîntem motanii cei graşi
Cu vechi magazii în lulea.

Lampă

Lampă cu picioru-nalt,
Cin-te-a aşezat pe-asfalt
Ziua în amiaza mare
Şi-a aprins
C-un chibrit lins
Roua fitilaşului
De te vezi pînă-n cel'lalt
Capăt al oraşului?

Lua-te-aş lua la mine-acasă
Să te sui zveltă pe masă,
Nu culcată, ci-n picioare,
Ca să nu se verse gazul,
Să-ţi pup glezna şi obrazul
Luminos,
Din sticlă tare,
Pînă-n şold flacăra-ţi moare
Cu miros...

Viaţa, mărirea şi decăderea Bul-Bukului Dantelat

În roua unui blond havuz
Trăia un peşte mult ursuz
Şi păduchios şi slab de-auz
Ce-şi număra mia de scuzi
Din punga pînă la refuz
În roua blondului havuz.

Ci într-o zi, la crepuscul,
Sosi o morsă ca un sul,
La cărţi doar chintă şi doar ful,
Ea inventase-un mare Bul-
Buk Dantelat pe care nu-l
Ceda decît la crepuscul.

Dar, precum scrie şi-n Balzac:
„Vai de picioare cînd nu-i mac“.
Căci peştişorul cel posac
Bul-Bukul Dantelat c-un ac
Îl mîngîie şi-acesta: „Pac!“
(După cum scrie şi-n Balzac).

De-atunci prin lume, morsa tristă,
Cu lungi mănuşi, plînge-n batistă
Trecuta-i viaţă de artistă
Ştergînd cu ojă de pe listă
Bul-Bukul ce nu mai există,
Îndantelat, prin lumea tristă...

Cîntec naiv

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stăm trîntiţi în pat
Ca într-un rai adînc şi afînat.

Veşmintele pe trupul tău boghet
Nu ţi le pui, ci numai în sipet
Le ţii, pe şolduri mîngîiată-ncet.

Papucii de-i încalţi, cu chiu, cu vai,
Faci doar un pas şi te opreşte-un pai
Căci iar te-aşezi, sufletu-n ceşti să-mi dai...

Sonet

E ora cînd ciorapu-i mai întins,
Mai leneş, mai ucis de jartieră,
Cînd, indulgentă cu-acel straniu ins
Ce-n vechi veston de catifea disperă,

Îl laşi, scoţîndu-ţi rochia-nadins,
Să te privească trist din şifonieră
Pînă ce-l simţi de crize mov cuprins
Şi-atunci îl chemi, calină şi lejeră,

La marele dineu, cu coapse goale,
Spre a-i servi rîzînd pricomigdale,
Salături de-ananas şi moi languste.

Iar el, avînd lavaliera-n sosuri
Şi cu un tirbuşon trăgînd din osuri
Măduva roz, sînii va vrea să-ţi guste!

Cîntec naiv

Degeaba scrisori cu reproşuri
Îţi scriu pentru suflet şi trup
Cînd fustele tale în cloşuri
Au trîntori fugiţi de la stup

Şi cînd doar serafii-s de vină
Că sînii ţi-i umflă c-un pai,
Iubito topită-n lumină
Precum o biserică-n ceai.

Elogiu

De dimineaţă pînă seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Cel greu şi alb ca un nămete,
Scos de sub rochii pe-ndelete
Şi tăvălit pe largi divane
Ca-n basmele aliotmane.

De dimineaţă pînă seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Cum să-i gust tainica dulceaţă,
Cînd o să-l iau, pios, în braţe,
Iluminat, ca pe-o icoană,
Spre-a-mi mîntui vieaţa-mi vană.

De dimineaţă pînă seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Lin răsfoind şi monoton:
Baudelaire, Verlaine, Lautréamont,
Rimbaud, Nouveau, Apollinaire;
Ei n-au văzut ce tu-mi oferi!

De dimineaţă pînă seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
În casa noastră de chirpice
Din balige de pitulice
Blînd frămîntate-n brume groase
De-un serafim cu-aripi stufoase.

De dimineaţă pînă seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Cărînd senin găleţi cu apă
Din care căni adînci se-adapă,
Băgînd surcele sfinte-n plită
Linse de flăcări ce excită.

De dimineaţă pînă seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Precum elevul profesoara
Şi-o-nchipuie-n vacanţe, vara,
De dimineaţă pînă seara...

Scrisoare

Lui Nichita Stănescu

Oh, Nichita, oh, Nichita,
Mă apucă Infinita
Cu o mînă lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Cotcodac de prună rece,
Emil stă, Femeie trece
Fleaşcă prin bufetul Zimbrul.
(I-aş lipi acestei moapse
Pupăcioase, ca pe-un timbru,
Sufletul meu cald pe coapse!)

Doamne, ce duioase turţuri!
Mi se face mintea ţurţuri
De lumină ţiuită,
Turţuri-Ţari topiţi pe plită...

Oh, Nichita, oh, Nichita,
Mă apucă Infinita
Cu o mînă lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Policier

Plantă mică şi păroasă,
Am în mine o angoasă
De parc-aş fi urmărit
De un ucigaş plătit
Să mă-mpuşte
(După-masă, pe la şase,
Cînd tipi deghizaţi în pluş te
Duc spre, lin,
Zăcătorile de crin)
C-un glonţ, în plin univers,
El venind din sens invers
În trenci bleu şi ochelari
Stacojii,
Pe o ploaie foarte fină
Şi-un pistol d-ăl cu surdină
Ce trage prin buzunar
De cazi lat pe trotuar
Şi cred toţi că „dom'le-i beat“,
„Hai să ne-adunăm, copii!“,
Tu fiind decedat...

Sonet

Azi vom pleca spre fericire
Cu diligenţa de Lyon!
Vom lua cu noi cinci elixire
De-amor, motanul din blazon
Şi un prosop ca să ne ştergem
De-amurguri faţa cînd ne-oprim.
Oh, şi-o să mergem, şi-o să mergem
Pe drumuri vechi cu praf intim,
Rupţi de-amintiri, spuziţi de rouă,
Roţile-n spume, caii-n unt,
La bor c-o pană de struţ nouă
Şi-n suflet nimiciţi mărunt,
Purtînd iubirii roz esenţa,
Pîn' la Lyon cu diligenţa.

Cîntec naiv

Tu eşti o iapă efemeră,
Eu sînt un crin umflat de vînt,
Parfumul meu prelung disperă
Peste această calmă sferă
Din rouă, aer şi pămînt.

Petala-i cărămidă veche
De grajduri tandre şi pustii.
Cu nări adînci şi-ntr-o ureche
Sub coama ta fără pereche
Vai, niciodată n-o să vii.

Ci voi rămîne veşnic moale
În spatele unei amiezi
Cînd melcii fac bule papale.
Pe tine, de la bot la şale,
Fluturii sta-vor în grămezi...

Baladă

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit cu zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cad, şase-nouă, între sînii
Ce-i ţin pios în palma mîinii
Şi le sărut ţuguiul sfînt.

Nu-i fluture să îmi despoaie
De rouă sufletul, nici ploaie,
Pungi pline cu parfum solid
Să îmi dizolve, în ibrice
Electrice şi inamice,
Iubirea ce în ele-o-nchid.

Pieptarul tăbăcit cu ambră
Mă apără de viaţa tandră.
Citesc, spre-a nu muri, Villon.
Căpşuna-mi lecuieşte guta
Şi te ador în absoluta
Pîlnie grea de gramofon,

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit cu zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cînd, şase-nouă, între sînii
Ce-i ţin pios în palma mîinii,
Cad şi le pup ţuguiul sfînt.

Chiuitură

Mi-am pus rouă la rever,
Pantaloni de ofiţer
Cu vipuşcă
Bleu ce muşcă
Sufletul de muieruşcă,
Şi şapca
De fluturi dulci
Luaţi cu hapca
De pe blugi
Cu prispă, de văduvă
Curentată-n măduvă
Lîngă putina de varză,
Arz-o visu-n somn s-o arză!,
Şi ciorapii din pieliţă
De uger de bivoliţă:
Purtătoru-i gingaş-criţă.

Căci eu sînt serafu-n care
Tristeţea a prins lin floare,
Cine o miroase-o dată
Moare
Crăcănată!

Scrisoare

Lui Radu Petrescu

În fundul acelei provincii
jucam pînă-n zori biliard
cu marele-artist Leonard
o da Vinci.

Pe urmă, tablouri vivante
făceam, printre fluturi, lejer,
cu palidul Alighier
i Dante.

Şi-n ceşti distilam sîni mai rari ca
IDEEA (ce risc îngeresc!)
alături de tristul Francesc
o Petrarca.

Balada Piratului Negru

Îmi era la haină gaica
De argint şi beam vîrtos
Numai romuri de Jamaica
Din sticle cu gîtul gros.

Căci eram Piratul Negru,
Făr-un ochi şi făr-o mînă,
Dar cu sufletul integru,
Necotrobăit de rîmă.

Cel vestit de orologii
Prin bătăi adînci de pleoape,
De cădeau din bărci toţi dogii
La Veneţia, pe ape.

Precum Kidd, setos de sînge
Şi comori, pe mări în spume,
C-o ghiulea putînd înfrînge
Orşice ambarcaţiune.

Şi ne-nvins decît de sînii
Mamei Vampe de pe-un bric,
Rozbombaţi deasupra cîrmii,
În Oceanul Pacific!

Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci

fluturele
de
dulap
cu
parfum
de
crin
în
cap
zboară
peste
o
femeie
ce
capotul
şi-l
descheie
ca
să
i
se
vadă
ţîţa
cu
ochi
mari
se
uită
mîţa

Corespondenţă

Ne vom trimite plicuri din ce în ce mai mari,
La început cît numai o petală,
Apoi cît frunza crudului arţar,
Pe urmă, oh, cît tine-n pielea goală!

Poştaşii vor înnebuni pe rînd
De ce li se întîmplă seara-n tolbe,
Cînd timbrele-s în flăcări şi cîntînd
Scrisorile-şi spun dulci-ni-le vorbe.

Dar nici c-o să ne pese, ci mereu
O să ne scriem alintat şi proaspăt
Pînă ce-n mila-i, bunul Dumnezeu
Se va-ndura, iubito, să-ţi fiu oaspăt!

Cîntec naiv

De sub o fragedă batistă
Un mosorel cu aţă tristă
A murmurat fragil şi bleau:
„Ce mai încoace şi-ncoló,
Vieaţa este dată s-o
Trăim ca-n parcuri de Watteau!“.

Sonet

C-un dediţel în vîrful ghetei şi
Cravata-namorată de-o şopîrlă,
Prin bura dimineţii voi veni
Sînii naivi să ţi-i trezesc c-o sfîrlă

Din chichineaţa lor de organdi
Ca-n viaţă plini de zel să se azvîrlă
Şi să-i apăs cu degetul: bi-bi!!,
În timp ce printre ei, oh, Doamne, gîrlă

Vor curge sărutările în jos
Făcînd bulboane lii lîngă buric;
Şi-atunci, deodată palid şi sfios,

Voi scoate-un flutur cald din buzunar
Şi-acolo unde el va sta un pic
Vom trage linioară de hotar...

Cîntec naiv

Noi bem plictisiţi vitrion
Şi crude infuzii de ceai

Şi-avem la manşete buton
Obraznic de rouă corai
Şi mari pălării cu aripi
Plutind ba pe flori, ba pe cap.
Noi sîntem nostalgicii tipi
Tînjind lîngă porţi de dulap
De unde ne-aşteaptă-n balcon
Moi cărnuri frumoase, dar, vai!,

Noi bem plictisiţi vitrion
Şi crude infuzii de ceai.

Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci

nimfa
şi
cu
faunul
vor
să-ţi
fure
scaunul
faunul
şi
nimfa
vor
să-ţi
sugă
limfa
bum
bum
şi-o
sticluţă
cu
parfum

Bocet de adult

Duce-m-aş, tot duce-m-aş
Să pasc troscot pe imaş
Cu boii şi vacile
Că-mi pierdui noroacele
Şi nu pot să-mi mai mîngîi,
C-un flutur la căpătîi,
Sufletul dintîi.

Nici mai am motan la scară
În livrea gri de nucşoară,
Nici găleată la fîntînă
Ce prindea în zori smîntînă
De rouă, la îndemînă,
Nici gard proaspăt, nici portiţă
Să-mi facă din clanţă fiţe
Fel de fel
Cu clinchet de clopoţel.

De aceea plîng şi-ţi spun
(Căţăra-m-aş în căpşun!):
Copilă cu blugişori,
Vino-n drum
Să te sugrum

De talie ca pe flori
Şi dă-mi gura
Şi dă-mi totul
Ca faimoasa Nastasie,
Precum scrie
Dostoievski-n *Idiotul*!

Cîntec naiv

Pe sînii tăi înalţi aeru-i tare.
Mult mai profund respir în preajma lor
Şi totuşi, vreau, iubito, să cobor,
Becisnicul de mine, la picioare!
Oh, şoldul tău de carne, adormit,
Gol ca un crin, împurpurîndu-mi nimbul,
Cum să m-abţin să nu-l sărut în schimbul
Sînilor albi cu fruntea-n infinit?!

Dintr-o scorbură de morcov
(1998)

Deodată

Deodată-n aer se înalţă un pahar
Şi nici o mînă de femeie nu-i să-l ţină,
Şi-atunci paharul de cristal se-nclină
Şi-ncet dintr-însul se prelinge-o mînă
Cu degetele retezate...

Tamaretă

Dacă lui Lou vaginu-i cînta Apollinaire,
Tamáriuşka, eu ţie ce aş putea să-ţi cînt?
Piersica-nchisă-n flăcări de rouă şi piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd?

Trifoi-frăguţ cu patru petale de amor
Pluşate de-o femeie nostalgică şi şuie?
O, lasă-mă să-ţi mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde piciorul geamăn suie.

Şi apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist şi viaţa-mi topită-n dulci păcate.
Şi dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog,
Curul bîrfit zburdalnic de coapsele-ţi surate.

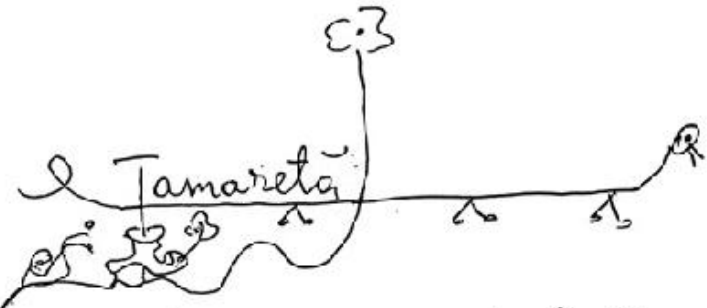

Dacă lui Lou vagina-i cînta Apollinaire,
Tamariuska, eu tie ce aș putea să-ți cînt ?
Piersică-nchisă-n flăcări de roșu și piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd ?

Trifoi - frîngut cu patru petale de amor
Plutește de-o femeie nostalgică și șuie ?
O, lasă-mă să-ți mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde picioru-l gelamăn suie.

Și apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist și viața topită-n dulci păcate
Și dă-mi ca pe-o icoană cărnească, să mă rog,
Curul bîrfit și murdalnic de ceapsele-ți sucite.

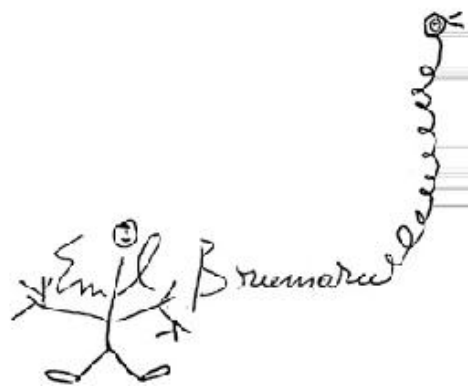

Jurnal

O sută de ani de război
Amarnic începe-ntre noi.
Voi fi invizibil şi trist.
Vei crede că nici nu exist.
Ci eu, din strategi cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi sîni
Cu ghearele-aripei înfipte în sfîrcuri
Voi suge dulceaţa din smîrcuri
Încît o să cazi lată-n pat
Şi chiar o să mugi
Cu fermoarul stricat
La blugi!

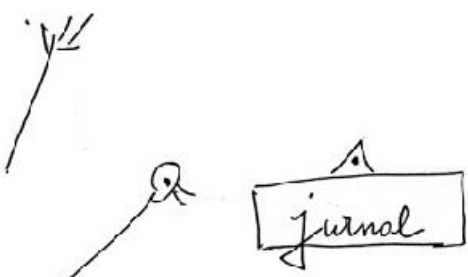

O sută de ani de răzlețe
Amarnic începe-ntre noi.
Vei fi inițiatul și tristul.
Vei crede că inimi nu există.
Ci eu, din strategi cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi ștreanini
Cu gheare le-aripei înfipte în stâncări
Voi suge dulceața din smârcuri
Încât o să cazi lată-n pat
Și chiar o să mugi
Cu femeiasca stricată
La tulburi!

Descîntec

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate ţîţe boiereşti
Şi umblă pîn' mă-ntîlneşti
Să bem votci ruseşti.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate craci
De zahár,
Să-i desfaci
Pe nişte saci
Într-un tren regimentar
Unde eu sînt albgardist,
Ofiţer
Din gubernii de piper
Ce joacă sub gloanţe whist.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate limbă
Şi ţi-o plimbă
Milostivă,
Mov, liturgică, perlată
De salivă,
Pe vieaţa mea stricată
O dată ca niciodată.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate sufletul din tine
Şi mi-l dă fără ruşine,
Cu mult foc,
Ca-n „La Belle Époque"!

Descîntec

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate tîte' lăieresti
Si umblă' pin' mă-itîlnesti
Să bem votci rusesti

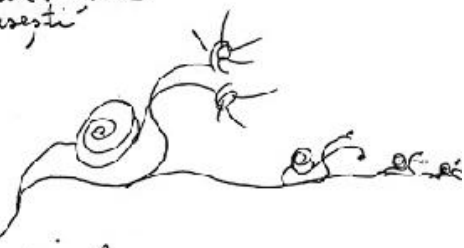

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate vraci
De zahăr,
Să-i desfaci.
Pe niste suci
Într-un tren regimentar
Unde eu sînt ofiţer gărzist,
Ofiţer
Din gubernii de piper
Ce joacă sub glocuţe whist.

Melcă, melcă
Codobelcă,
Scoate limba
Dintre lunze
Si ti-o plimbă
Mîlostivă,
Mov, liturgică, perlată
De sudoare,
Pe viata mea sticlată
O dată ca niciodată.

Melcă, melcă
Codobelcă,
Scoate sufletul din tine
Si mi-e dă fără rusine,
Cu muet foc,
Ca-n „La Belle Epoque"!

G. Bp. Brumariu

Dare de seamă
Scrisă c-o clamă,
Către Yvonne de Burgundia,
Uimit pe la sîni ce rotundă-i ea

Motto: *Ca să scrii bine poezie trebuie să fii asistat...*

(H.-R. Patapievici)

Poetul ţine lin pe suflet
Podul aprins şi beciul umed,

Roua cumplită, focul blînd,
El stoarce fluturii din vînt,

Prinde cişmele cu miez roz
Asupra faptului apos

Şi lîngă gropi adînci de var
Las-un semeţ mărgăritar.

Sufletul lui se-nchină-ncet
La Sfînta Sîrmă Violet,

La coropişniţele dragi
Din sticle-n care paiu-ţi bagi,

La crăpăturile ce-n zid
Nesăţioase uşi deschid,

La vechile, recile plite
Sub lacrimi calde prăbuşite;

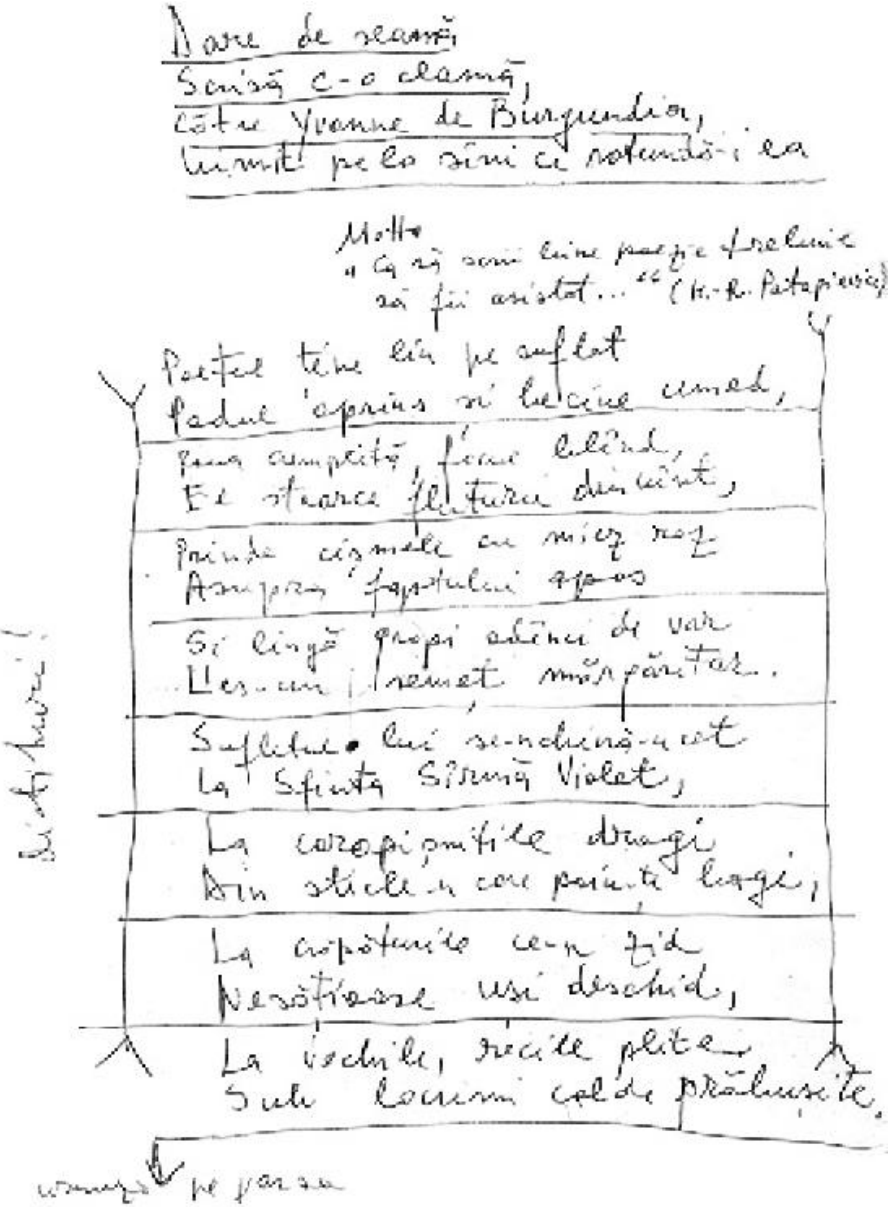
Dor de vară
Sonată c-o clavă
Către Yvonne de Burgundia
Urmată pe o zână ce rotundă-i ea
Motto
„Ca să vezi cum cine pierde frumusețe
să fii artistă..." (H.-R. Petapiesa)
Poetul tău l-a pe umflat
Pudic 'oprins ni lacrimă amară,
Pana umplută, floare albină,
El stearce fluturii din cânt,
Printre cismele cu miez roz
Asupra fagotului apos
Și lingă propi adânci de var
Lesnicios, neauzit mă pârtat.
Suflete • cui se-nchină-n vot
La Sfânta Sirmă Violet,
La corăpimile dragi
Din stâlpi cu care pământ lungi,
La copotnice ce-n zid
Nevăzute uși deschid,
La iezuiți, reci ca plite
Sub locuri calde prăbușite,
Dînsul se-mbracă-n flenduri moi
Cu largi revere de oloi,
Pe cap își pune, pălării,
Verandele portocalii,

Şi se încalţă în parfume
Umblînd pe străzi cu gîndu-n spume

Spre a se pierde-apoi, de viu,
În ceaţa unui nimb trandafiriu...

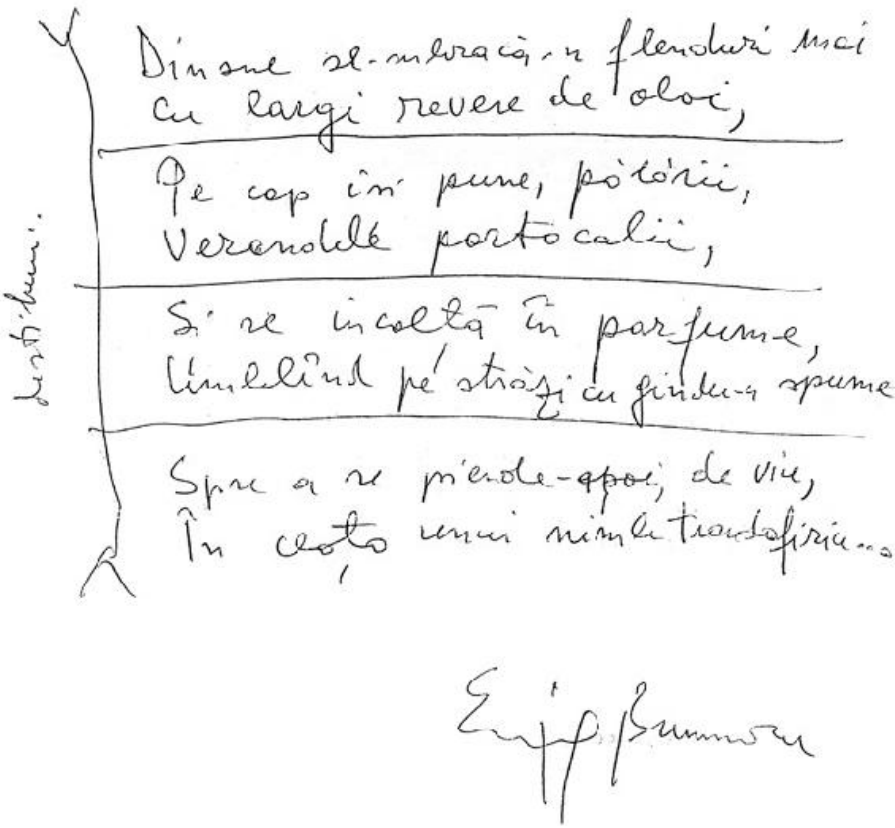
Dimine se-mbracă-n flenduri noi
cu largi revere de oloi,
Pe cap îi pune, pălării,
Verenodele portocalii,
Şi se încalţă în parfume,
Umblînd pe străzi cu gîndu-n spume
Spre a se pierde-apoi, de viu,
În ceaţa unui nimb trandafiriu...

Cîntec naiv

Pe sînii tăi dau o para de aur,
Pe şoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în lăcăţele
Mi-aş da şi calul meu cu tot cu şea.

Ţi-aş pune pe buric coroană caldă
De buze moi răsfrînte a desfrîu,
În carnea ta cu maluri parfumate
M-aş revărsa zglobiu ca un pîrîu!

Pe sînii tăi dau o para de aur,
Pe şoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în lăcăţele
Mi-aş da şi calul meu cu tot cu şea.

Ţi-aş pune pe buric coroană caldă
De buze moi răsfrînte a desfrîu,
În carnea ta cu maluri parfumate
M-aş revărsa zglobiu ca un pîrîu!

Brumaru Emil

De-aş avea o sumă fabuloasă

De-aş avea o sumă fabuloasă
I-aş lua iubitei blugi feerici,
De-ar ieşi toţi popii din biserici,
Lăsînd nunţi, botezuri, parastase,

Ca s-o vadă-alene cum se plimbă-n
Ţinte şi tigheluri, suflecată.
Ci atunci, pocnind blazat din limbă,
Eu i-aş cere blugii să şi-i scoată,

De-ar cădea trăsniţi pe loc toţi popii
Şi-ar ţîşni buluc din ziduri sfinţii
Bîjbîindu-i trupul ca miopii,
Oh, pînă la pierderile minţii!

De-aș avea o sumă fabuloasă!

De-aș avea o sumă fabuloasă
Și-aș lua Tulnici lângă feerici,
De-ar ieși toți popii din biserici,
Lăsând mănăstiri, hoteluri, parastase,

Ca [illegible] s-o vadă-alene cum se plimbă
Tinte și tighelnițe, rușfecate.
Ci atunci, pocnind bilaș de limbă,
Eu i-aș face lângă să-i ascată,

De-ar coborî trâmbițe loc toți popii
Și-ar ieși lumea din fiduț sfinții
Bâlgăindu-i trupul ca mieții,
Oh, până la pierderea minții!

10000000000 Emil Brumaru

Confesiunile unui băutor de ceai (I)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceainicul alb, ceaiul prea negru
Pe care facu-mi-l şi dregu-l
Cristalizează-n ceşti, integru
Încît în loc să-l beau, ca blegul
Încep să scriu cum îngeri cresc

Şi între aripi duc un fruct
Prin aerul nerăbdător
De a-mi sări în ajutor
Cu geana să-l despic uşor
Şi cu lumina ochilor
Miezul să-i pipăi ne-ntrerupt.

Şi dintr-o dată simt c-orbesc!
Oh, lîng-un sîmbur, pe mătasă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Nelegiuit trup de mireasmă
Cu şolduri ce-mi îngăduiesc...

Confesiunile unui hoțor de cai

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceainicul alb, ceașca prea neagră
Pe care facu-mi-le să obrăznicesc
Cristalizează-n ceață întregul
Încât în loc să-l leagăn, ca leagul
Încep să scriu cum îngeri oresc

Și între aripi duc un fruct
Prin aerul neruginător.
De a-mi sări în ajutor
Cu grabă să-l despic ușor
Și cu lumina ochilor
Miezul să-l pipăi ne-ntrerupt.

Și dinți-o dată simt cărbune!
Oh, ling-un simbure, pe mătăsă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Nelegiuit trup de mireasmă
Cu șoluri ce-mi înșăduiesc...

Emil Brumaru

Foaie neagră

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să ne-nfundăm pe Nevski
Prospekt într-o crîşmă veche,
Să-ţi torn lacrimi în ureche
Şi să fim prieteni scumpi
Şi să ne pupăm pe bumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urît şi mi-e Cehov.
Tu exişti, eu nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă...

Simt că-ncepe iar deruta,
Eu îmi beau prin baruri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,
Fă, crăpa-ţi-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi şi orfelini...

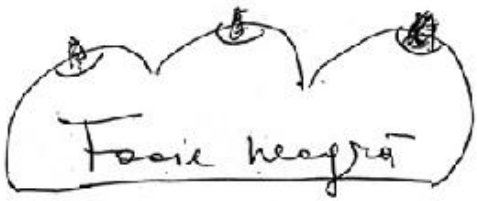

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să re-nfundăm pe Nevski—
Prospekt într-o cârciumă veche,
Să-ți torn lacrimi în ureche
Și să fim prieteni scumpi
Și să ne pupăm pe bumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urât ni mi-e Cehov.
Tu exiști, dă nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dinspre vină
Cu locomotivă...

Sînt cocoșe ion deruta,
Eu îmi beau prin bazuri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,
Fă, crăpa-ți-ar pergamuta
Din buiKimi
În craci lungi și orfelini...

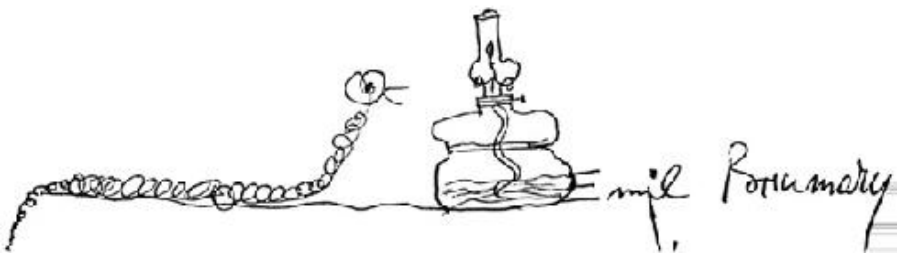

mîl Rosemary

Un distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Apollinaire mi-a spus: „Cînd Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!“.

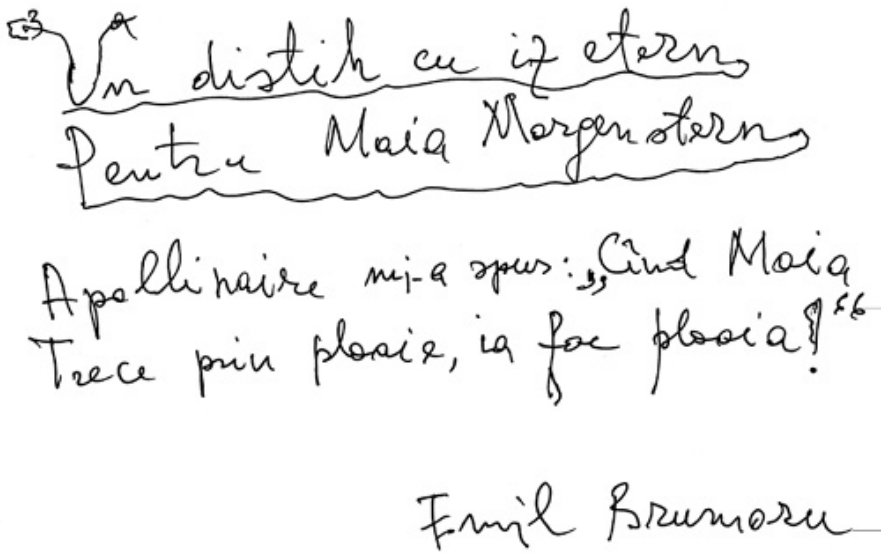
Un distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern
Apollinaire mi-a spus: „Cînd Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!“
Emil Brumaru

Chiuitură

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n garda personală
Să te apăr, trist, cu flinta
Pe unde-i mai creaţă minta
Şi onoarea, cu cosorul,
Pe unde-i mai roş bujorul.

De din deal şi pînă-n vale
Voi purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să nu le pişte
Nişte
Mangafale.

De din vale pînă-n deal,
Te-oi sui, mîndro, pe cal,
Drept în faţa mea,
În şea,
Cu picioarele aşa.
Kitsch!
Lua-le-aş la toţi mucii-n bici!

Iar lîngă Mitropolie
Te-oi da jos cu gingăşie
Să mă-nchin, lin, şi să plîng
În buricul tău adînc...

Chimitură

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n faroa personală
Să te spăr, tirst, cu feinta
Pe unde-i mai ciotă minta
Și ensarea, cu cosorul,
Pe unde-i mai roș lujorul.

De din deal și pînă-n vale
Vei purta două pistoale
Pentru ferele matale
Ca să mi le pișie
Niște
Manjoșale

De din vale pînă-n deal,
Te-oi sui, mîndro, pe cal,
Drept în fața mea,
În șea,
Cu piciorele așa:
Kitsch!
Luă-le-aș cotoi mucii-n hîci!

Iar lîngă Mitropolie
Te-oi duce jos cu gingășie
Să mi-ndrăgești, lin, și să plîng
În limbul tău adînc ...

Ramona

Bocet de adult

Pentru cracii tăi de mirt
De trei zile beau în birt
Numai spirt
Şi-aştept să-i scobori din rai,
Delicaţi şi ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Potcovioară la pantof,
Cine-i vede-o dată piere,
Of!

Să-i aduci
Şi să mă-njugi
La dînşii pînă-mi distrugi
Sufletul meu blînd ca boul
Care-ţi rumegă furoul,
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ţi ia-n coarne sutienul,
Sufletu-mi crud ca coioţii
Care-ţi clănţăne chiloţii
Gingaşi, de sub malacof,
Of!

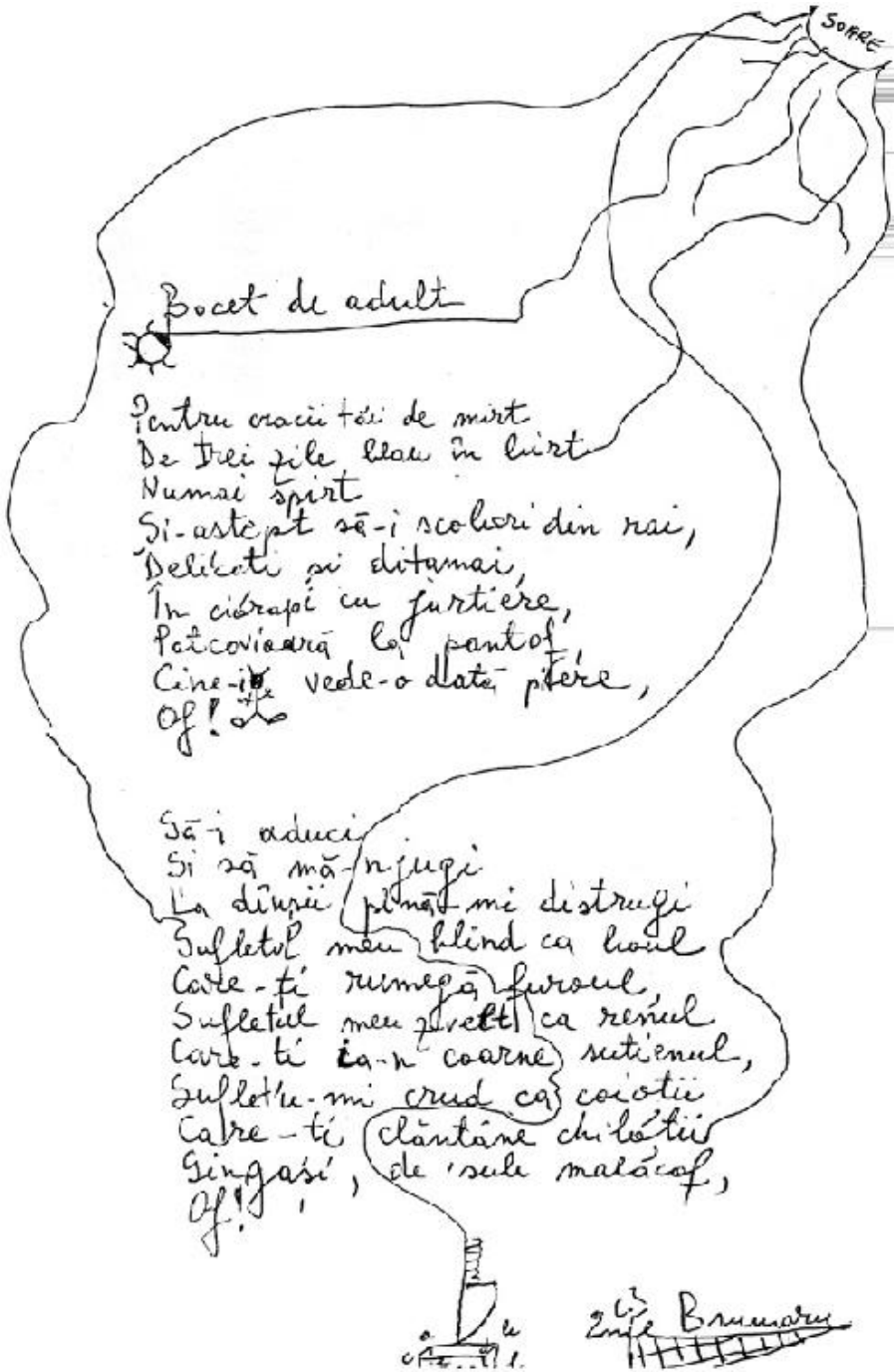
Sofrec
Bocet de adult
Pentru oracii tăi de mirt
De trei zile lleau în lirt
Numai spirt
Si-astept să-i scolori din rai,
Delicati si ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Patcovioară la pantof
Cine-i vede-o dată pieire,
Of!
Să-i aduci
Si să mă-nfrigi
La dinții plnăt mi distrugi
Sufletul meu blînd ca lioul
Carte-ți rumegă furoul,
Sufletul meu fiorat ca reșeul
Carte-ți în coarne sutienul,
Sufletu-mi crud ca coiotii
Carte-ți clăntăne chiloții
Gingași, de 'sule malacof,
Of!
Emile Brumaru

Dintr-o scorbură de morcov (I)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Ţi-e atît de flămînd duhul
Parfumat din carne,
De ţi-a mers în lume buhul
Că aştepţi
Cu sînii drepţi
Şi coapsele curbe-n
Urbe
Dumnezeu să te răstoarne
Pe-o foiţă de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actoriţă!

Dintr-o scrisoare de mare V. (I)

(Pentru fratele meu Robinson Crusoe)

Ți-e atât de flămând duhul
Parfumat din carne,
De ți-o mers în lume lutul
Că aștepți
Cu sânii drepți
Și capsele curbe-n
Urbe
Dumnezeu să te restaureze
Pe-o foaie de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actorițo!

Emil Brumaru

Cînticel

(Interpretează Maia Morgenstern)

Spune-mi drept, ce chiloţi ai,
Bleu-jandarm sau galben-pai,
Cînd treci gingaşă-n tramvai
Pe la margine de rai?

C-am înnebunit cu toţii
Să-ţi vedem un pic chiloţii,
Stînd de-o săptămînă-n stăţii
Cu gîtul pe şina roţii!

Pe lume!

Spune-mi frate, ce chilot ai,
Bleu - jandarm sau galben-pai,
Când treci gingaș-n tramvai
Pe la margine de trai?

C-am înelumit cu toții
Să-ți vedem cu pic chilotii
Stând de-o săptămână-n stații
Cu fețe pe sina roții!

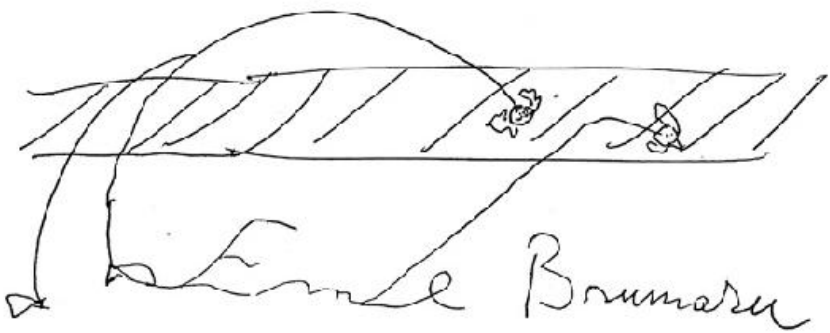

Bocet de adult

Îmi tot trece, îmi tot trece
Prin faţă un flutur rece
Şi cînd număr am iar zece
Degete la mîni
Şi iar şapte
Zile-n săptămîni
Deşarte...

Bocet, da' bocet de adult!

Îmi tot tace, îmi tot tace
Prin față un fluture rece
Și când număr am ca să fac
Degete la mâini
Și ca șapte
Zile-n săptămâni
Departe ...

Emie, da' Emie Bruma!

Scrisoare

(Arhivele detectivului Arthur)

Cu trei cafele mari şi-o votcă mică
Ce aş putea să-ţi scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în clipa scurtă
Cînd toţi halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireşică“?

Privesc pierdut cum saltă vrăbiuţa
Umflată pe cimentul gri şi-s huţa
Nostalgic huţa dus de-un country dulce
Şoptit de-un cow-boy ce şi el se duce
Pierzîndu-i-se-n praful copt căruţa,

În timp ce-ntr-un saloon vechi decăzuta
Prinţesă bielorusă stă ca muta
Şi-aşteaptă şi îşi scuipă lin plămînii
Deşi la fel de albgardişti i-s sînii
Şi-n cracii infiniţi la fel reduta.

Căci dînsul va găsi precis comoara!
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crîncenul Crac-De-Furnică.
O, Leonid Dimov, m-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireşică“
Şi-ncepe-ncet-ncet, să-mi fie frică...

Cu frei cafele mari și-o vatică mică
Ce aș putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în dispoziția scurtă
Când toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireșică"?

Privesc pierdut cum sala vrăjită
Umflată pe cimentul gri și-l bucată
Nostalgic dus de un 'country dulce
Șoptit de-un cow-boy ce și el se duce
Pierzîndu-se-n prafuri copt' căruță.

În timp ce-ați-un saloon vechi
Prințesă fiicloroasă stă ca mută
Și-așteaptă să i-o scuipă lîngă pălmării
Șepci le fel di alpardisti i-s sînii
Și-n cracii infinuți la fel ~~dentata~~ redută.

Căci dinsul vă jură pe cuvînt
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crîncenul Crac-De-Furnică.
O, Leonid Dimov, mi-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireșică"
Și-n ceață-acel-înțat, să-mi fie frică...

Emil Brumaru

Bocet de adult

Azi-i luni, mîine e marţi,
De lacrimi ochii mi-s sparţi
Şi de-abia mai pot umbla
Cu gîndul sub fusta ta
Cea neagră, de catifea,
Care mă distruge lent
Şi dulce ca-n Orient.

Azi-i marţi, mîine e miercuri,
Să-ţi simt trupul cum ţi-l strecuri
Ca prin ciur, în pat, ţi-aş da
Mărgele, motani, halva,
Calul meu cu tot cu şea,
Şi viaţa, şi opera
Subţirico!

Azi-i miercuri, mîine-i joi,
Fă-mă, Doamne, kil de-oloi
Să mă toarne-ntr-o salată
Fragedă, cu frunza lată,
Oana Pellea,
Înmuia-i-aş toate celea.

Azi-i joi, mîine e vineri,
Lasă-mă, fără reţineri,
Să-ţi scot izmănuţele,
Sărutu-ţi mînuţele,
Ca să-ţi văd iar soarele,
Sărutu-ţi picioarele
Cu razele-n cîrlionţi
Şi-apoi să mă-mpuşc c-un glonţ:
Piuuuuuuuu.....
Pe lume să nu mai fiu...

Bocet de adult

Azi-i luni, mâine e marți,
Bă lacrimi ~~[illegible]~~ spărți
Și de-aleia mai pot umblă
Cu firul sub fusta ta
Ca neogră, de catifea,
Care mă distinge lent
Și dulce ca-n orient.

Azi-i marți, mâine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum fi-e străcuri
Ca 'prin ciur, în pat, și tu-ți da
Mărgele, mătănii, halva',
Calul meu cu tot cu șea,
Și viața, și opera,
'Șuțiț'rico!

Azi-i miercuri, mâine-i joi,
Fă-mă, Doamne, bici de-oloi
Să mă 'toarne-ntr-o salată
Frageda, cu frunza lată,
Lelea,
Înmuia-i-aș toate celea.

Azi-i joi, mâine e vineri,
Lasă-mă, fără reținere,
Să-ți sect și mănuțele,
Sărute-ți mănuțele
Ca să-ți văd cât soarele,
Sărute-ți picioarele
Cu rujale-n culoarea
Și-apoi să mă-mpușc c-un flaut:
Pi.....
Pe lume să nu mai fiu...

Emil Brumaru

Ravagiile alcoolismului
(dezintoxicările lui Julien Ospitalierul)

Către Ilie Constantin

O nimfă frumoasă coz
Iubea tristă-un chiparos.

Însă chiparosul, trist,
Iubea dulce-un ametist.

Însă ametistul, dulce,
Iubea leneş trei lăptuce.

Însă lăptucile, leneş
Iubeau pe Curcanul Peneş.

Însă, vai, Peneş Curcanul
Îşi iubea numai motanul.

Şi-astfel toţi cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz:
Blues!!!

Ravagiile alcoolismului

Cătă Ilie Constantin

O nimfă frumoasă este
Iubea-n Hoia-un chiparos.
Însă chiparosul, ~~lenes~~ trist,
Iubea dulce-un ametist.

Însă ametistul, dulce,
Iubea lenes trei lăpuşce.

Însă lăpuşcile, lenes,
Iubeau pe Curcanul Penes.

Însă, vai, Penes Curcanul
Şi iubea numai matanul.

Şi-astfel toţi cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz.
Blues !!!

(Însă) Emil Brumaru
Iubeau doar ieşitul,
şi deştarul, şi mătrarul...

Viaţa şi moartea Reparatei

(Piesă-n părţi)

Regia: Alexandru Dabija

1. *Apariţia Reparatei*
Bucătăria părea infinită...
Melci răscopţi pluteau în rîntaşuri brodate pe plită,
Se auzeau gemete dulci în piuliţele vechi de piper
Şi-nvins, într-un colţ, aproape de geam, valsa un cuier
Somnoros.
Nimeni nu bănuia ce o să-nceapă.
Căci deodată, lîngă bulbul acela de ceapă,
A apărut în caleaşcă de sos,
Cu buzele groase şi buricul adînc,
C-o poşetă de muşama la oblînc
Şi trei sîni cît găleata,
Ronţăind sévigné şocolata,
Reparata!

2. *Dulapul îndrăgostit*
Într-o zi, aproape de seară,
Reparata a văzut un dulap prin aer cum zboară.
Ceşcuţele lui cădeau transparente şi tandre,
Luminînd ca nişte moi policandre.
Apoi s-a făcut întuneric. Tocmai luase un borcan de dulceaţă
Să şi-l toarne pe sînii scoşi din capot,
Cînd dulapul i-a zis cu o voce aleasă:
„Te iubesc, nu mai pot,
Vreau să te ung cu budincă
De mere pe carne“. Fiindcă
I s-a făcut frică, Reparata s-a dezbrăcat.
Dulapul n-a mai zburat.

3. *Portocala de după amiază*
Într-o altă după amiază, fără să-i pese,
Cu un steguleţ verde-pal înfipt între dalbele-i fese,
Reparata stătea plină de graţie şi melancolie
Întinsă pe-o masă din sufragerie.

Era cald. Afară gîndacii se îmbătau cu sirop de urină
Străvezie de iapă. Părînd că suspină
Lumina trecea prin butelii de-oloi şi oţet.
Orologiul bătu ora patru încet...
Atunci, cu baston cu măciulie de surîs,
Cu mănuşi de antilopă şi cravată de batist,
A ieşit din garderobă un domn trist
Şi loial.
S-a apropiat de masă cu o nesfîrşită sfială
Şi, rostogolind pe pielea ei goală
O portocală rotundă,
Ea a simţit cum dragostea, acest sentiment minunat, o inundă!!

4. *O crimă perfectă*
În camera plină de fluturi în care se joacă popice
Reparata lăsase veşmintele albe să-i pice
Pe jos, unde dorm sub podele vampirii bătrîni,
Şi, rămasă doar c-o dantelă albastră-ntre primii doi sîni,
Frivolă şi imobilă,
Aştepta să fie lovită de bilă.
O, am luat bila cea mai frumoasă, de diamant,
Şi-am zvîrlit-o, visător şi galant,
Spre trupul ei cald.
Bila a fost un timp de parfum, apoi de smarald,
De regret, şi la urmă, moale şi grea ca un fruct,
În coapsa ei dansul naiv şi-a-ntrerupt.
Reparata murise... Mi-am şters fericit
Amprentele de pe bilă, acum de amurg, şi-am fugit...
Cortina

Paisprezece versuri macre

E-o toacă sfîntă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi oblojeşte rana.
Cînd pîn' l-asfalt ţi-ajunge, laic, geana,
Îmi cresc în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pătrunzi cu sînii aeru-ntre raze,
Le dai deoparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amarnic
Cu şoldurile. Sfîrcuri sparg parfume:
Ziduri căzînd în franj de păpădie.
Orice mişcare face-n juru-ţi spume.
Să te pupăm deja e-o datorie-n
Pios pelerinaj spre roua părţii
Dulce de carne-n care tu ne hărţui.

Poi spre zece versuri macre

E-o foaică sfîntă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi dislocește rana.
Cînd pin'l-asfalt ți-ajunge, laic, geana,
Îmi crește în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pădurnițe în sînii arși-ntre raze,
Le dai desparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amarnic
Cu șoldurile. Sfîrcuri sparg parfume:
Tîlhuri căzînd în franjă de pipărdie.
Orice mișcare face-n jurul tău spume.
Să te prepăm deja e-o datorie-n
Pios pelerinaj spre zona părții
Dulce de carne-n care tu ne hărții

Emil Brumaru

Scrisu-am, fiind mahmur,
Fără bec la abajur

(Boceşte fratele lui Robinson Crusoe)

Mladă Madă,
Vin' şi adă,
Trupul tău precum o spadă,
Cu sînii mari şi de pluş
De o parte şi de alta
De tăiuş.
Şi mai adă,
Mladă Madă,
Ceea ce-i şi stuf şi baltă
Dulce
Între craci lungi, de m-aş duce
Ca pe-un drum, pe ei, o viaţă
Să ajung, spre dimineaţă
Cînd mi-e frig,
La rozvînătul cîrlig,
Sufletul să mi-l atîrn:
Zbîrrrn!!!

Sonisu-am, fiind mahmur,
Fără lucă la altafur

(Bocește fratele lui Romeo Cusca)

Mladă Madă,
Vin' și adă
Trupul tău precum o spadă,
Cu dinți mari și de plug
De o parte și de alta
De furaj.
Și mai adă,
Mladă Madă,
Ceea ce-i și stuf și baltă
Dulce!
Între craci lungi, de mi-as duce
Ca pe-un drum, pe-o viață
Să ajung, spre dimineață
Când mi-e frig,
La rostvinătul cârlig,
Sufletul să mi-l atârn:
Hurrrrr!!! Emil Brumaru

Sonetul cavalerului distrus
Fiindc-a mîncat harbuz după harbuz

Degeaba înhami melcii la caleaşcă
Şi crinul, vizitiu, îl sui pe capră
Iar eu mă-nfund în perini, fraged-fleaşcă
De lenea ce-o dospesc. Iubita-mi aspră
Nu mă primeşte în crivat. Zăvozii-s
Lăsaţi să-mi hămăiască-n văzul lumii
Ruşinea. La tichie, ca nerozii,
Port clopoţei şi mintea,-n fine funii
De zăpăceală, clipoceşte-n crieri.
Par vază de cristal plină de huşte.
Rămîn să-i fac doar hărţi şi lungi descrieri
De buze, sîni şi şold. Apoi în cuşte
De-a binelea voi fi închis, nebunul
Ce nu i-a mirosit măcar săpunul
Ce-i linguşea faimoasele picioare.
Şi-n fine-o să mor, bleg, de-o bubă mare!!

Sonetul cavalerului distrus.
Fiindcă mi-ai hărțuit după Charles

Degeaba ținteam mereu la colegă
Și crimă, vizită, îl sui pe copârșeu
Iar eu mă-nfund în plete, profesor-fluier
De Elena ce-o despoi. Iubirea mi-aspiră
Nu mă primește în cuvânt. Înnoată-i
Libelă zău-mi hărmălaie-n vârful lunii
Rusească. La fichie, ca nerozii,
Port clopotei și minte,-n fine fumi
De zăpăceală, chipocește-n cioburi.
Far vaiță de cristal plină cu fluste.
Rămân zău-i joc doar hârtii și lungi
De luare, zimi n'zalot. Apoi în cuște
De-a lunelea vai fân chiș, pelinul
Ce mi-a mirosit mucor zăpezii
Ce-i lingușesc formoasele picioare
Și-n fine,-o zău mor, lulea, de-a
lungu mare!
Emil Brumaru

* * *

Lîngă dalbul tău picior,
Unde se îngeamănă
Fărdelege cu cel'lalt
Şi-s strînşi fluturii ciopor
Coborîţi lin din înalt,
Surioară, cheamă-mă.

Căci de cînd nu ne-am văzut,
De genele ochilor uzi
Mi-atîrn lacrimi de doi puzi,
C-au trecut şi-au tot trecut
Printre flori mari de bostan
Căruţe grele cu ani
Şi-mi simt sufletul în mine
Ca maţul de becaţine
De subţire.

Pupa-ţi-aş în amintire,
Într-un antresol,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mîntui viaţa nătîngă,
Coapsa stîngă,
Şi să-mi fac mintea-nţeleaptă,
Coapsa dreaptă...

X
X X

Lîngă dalbul tău picior,
Unde se înșiră
Fîndelege cu colțișt
Și-o stîncă fluturii ciopor
Colorîți lîn duri înalt,
Sunicoară, cheamă-mă.

Căci de cînd nu ne-am văzut,
De genele ochilor ugi
Mi-atîrnă lacrimi de doi pumni,
C-au trecut și-au tot trecut
Printre flăcări mari de lostoan
Cîmpii grele cu arini
Și-mi sînt sufletul în mine
Ca matul de hecatine
De zăbrelire.

Pupă-ți-aș în amintire,
Înțe-mîn întreaga,
Sub copot, pe trupul gol,
Să-mi mîntuie viața hățînga,
Carpaga stîngă,
Și să-mi fac mintea-înțeleaptă
Carpaga dreaptă ...

Emil Brumaru

Balada tristului marchiz
Scrisă cu rîme pe oglinzi

Marchizul va intra la ora cinci
Şi cu nojiţele de la opinci,
Muiate în parfum de-opoponax,
O să te gîtuie.
Căci viaţa-i vax
Pentru o zgîtie.

De clanţă
Va agăţa cea mai nostalgică balanţă
Pe-un talger o s-aşeze sînul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe cel'lalt crinul
Alb ca Antarctica.

Şi-n orice parte-o să se-ncline
Va rîde sacru:
Buzele negre, limba verde, dinţi cu creste fine
Şi în fiacru
O să plece murmurîndu-şi „în zadar o rogi: «Consacră-mi
Creştetul cu-ale lui gînduri...»", pe cînd ea-i cu cracii-n lacrimi!

Balada tristului marchiz
Scrisă cu rimă pe oglinzi

Marchizul va intra la ora cinci
Și cu mănușile de la opinci,
Mirosind în parfum de-oporohax,
O roză gălbuie.
Căci viața-i vax
Pentru 'o zi-glție.

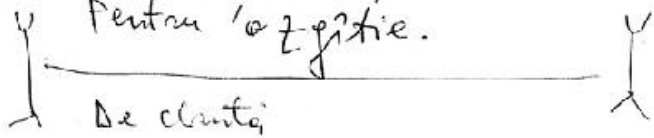

De cânta
Va ascăta cea mai nostalgică balanță.
Pe-un talger o așează rămul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe celălalt crucea
Albă de Antarctica

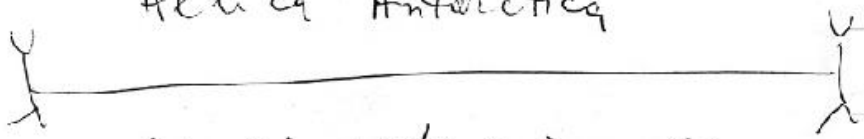

Și-n orice parte-o să se-ncline
Va râde sacru:
Bucăți negre, linia verde, dinți cu creste fine
Și-un fiacru

J. Ferry și rondă

O zi plicu murmurindu-mi, „în jodar e rogi:
« Consacră-mi
Crăciunul cu-ale lui gînduri” pe cînd eu-i
cu cruci și lacrimi!

Emil Brumaru

Despre ce mai ştiu motanii (I)

(La torcofon, etern, Peştilă)

Noi ştim că există fîntîni
Cu buze umflate şi moi

Şi-n perii păianjeni bătrîni,
Şi-un hău nesfîrşit în butoi
Şi bile de apă ce vor
Pe-ascuns să ne intre-n urechi,
Mereu ne-aţin calea, în zori,
Melci putrezi şi rîme străvechi,
Şi-n uşi ne aşteaptă ţîţîni
Şi sticle-ascuţite-n gunoi.

Noi ştim că există fîntîni
Cu buze umflate şi moi.

Despre ce mai știu morții (I)

La telefon, etern, pestilă

Noi știm că există ființe
cu linie umflate și moi

Și-n perii pământeni liniștiți,
și-un hău nesfârșit în lințoi,
și lilieci de apă ce vor
pe-ascuns să ne cânte-n urechi,
Merlu ne-știm calea, în zări,
Melci puturoși și rime străvechi,
Și-n ușă ne așteaptă tifoni
Și sticlă-ascuțită-n bărbați gunoi.

Noi știm că există ființe
cu linie umflate și moi

Emil Brumaru

* * *

Ochii care nu se văd
Se uită unii la alţii
Făr'a şti, ca printr-un văl
Coborît lin din înalţii
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste...

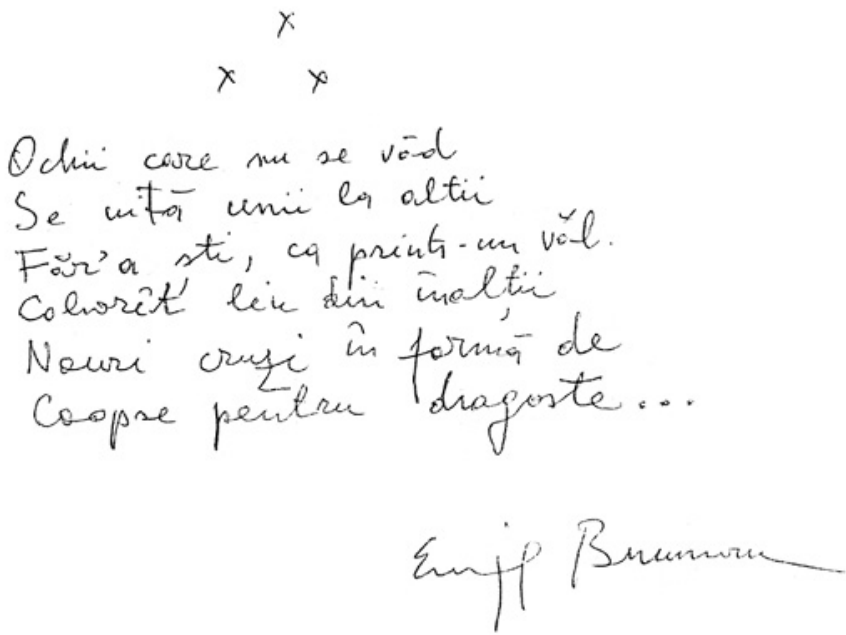
Ochii care nu se văd
Se uită unii la alţii
Făr'a şti, ca printr-un văl.
Coborît lin din înalţii
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste...
Emil Brumaru

Tamaretă

Aveai gene-atît de lungi
Că puteai,
Cînd te-aplecai
Peste margini de fîntînă,
Ca să-mi fie la-ndemînă,
Cu ele apa s-ajungi,
Zînă!

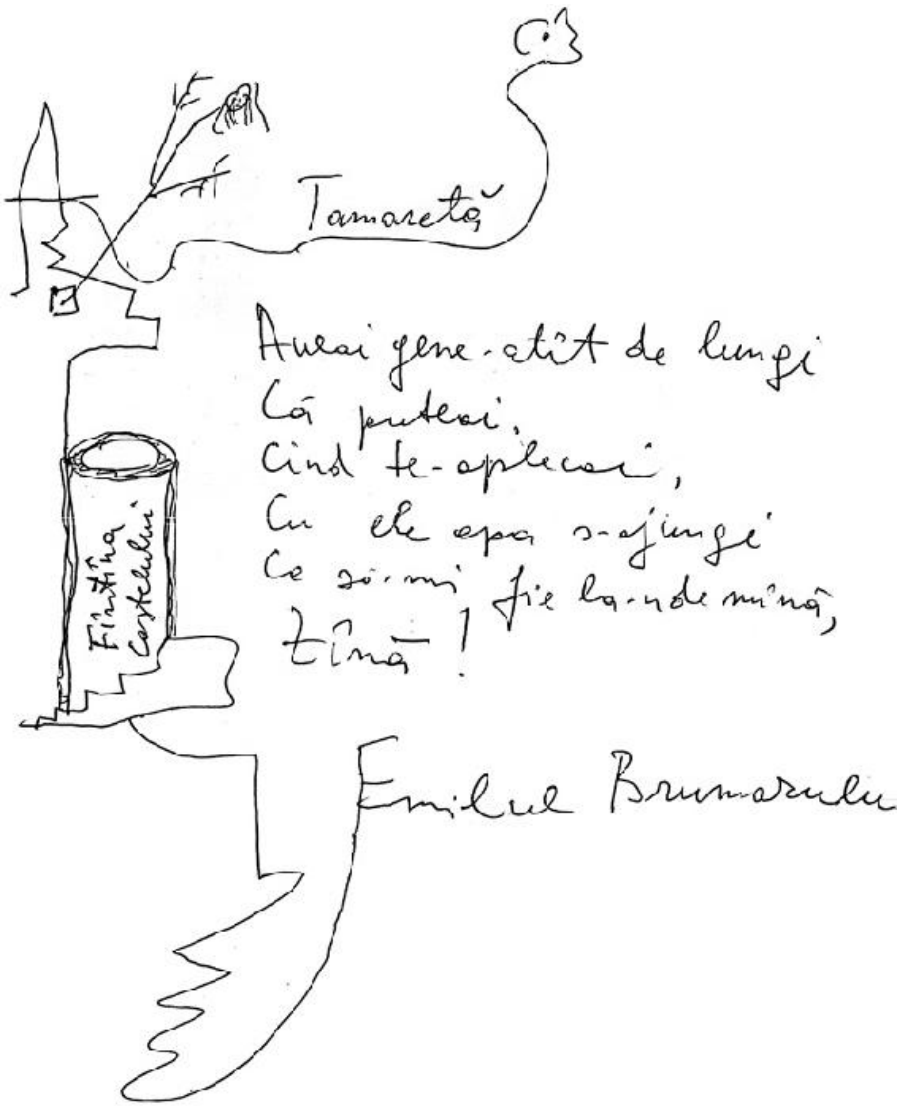

Bocet de adult

Doamne, de-aş putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lîng-o uşă
Mov, c-o clanţă cu mănuşă,
Şi-mi surîde şi m-aşteaptă
Cu jobenu-n mîna dreaptă
Şi-un crin rău în mîna stîngă,
Crin ce nu ştie să plîngă,
Ci doar să miroase tare
Şi lacom a depărtare...

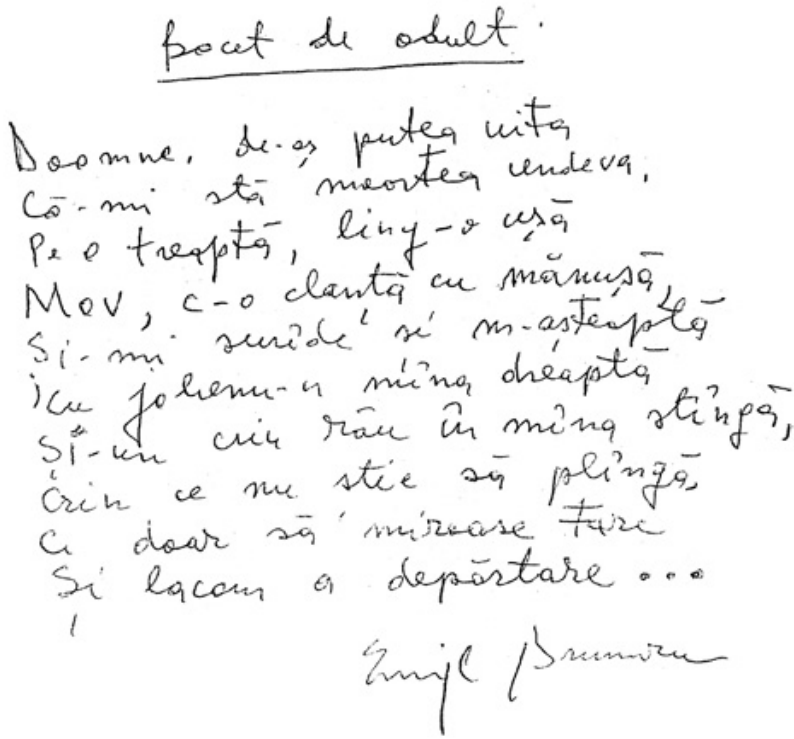
Bocet de adult.
Doamne, de-aș putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lîng-o ușă
Mov, c-o clanță cu mănușă,
Și-mi surîde și m-așteaptă
Cu jobenu-n mîna dreaptă
Și-un crin rău în mîna stîngă,
Crin ce nu știe să plîngă,
Ci doar să miroase tare
Și lacom a depărtare...

Epistolă reîntregită

(Arhivele detectivului Arthur)

O, Leonid Dimov, e seară
Şi trec femei cu trupuri lungi
Ca nişte viespii uriaşe
Pe care nu poţi să le-alungi
Cu mîna leneşă din minte,
Femei cu sîni licenţioşi,
Umflaţi cu pompa lui Dumitru
Pîn' la absurd în pluşuri roş,
Femei ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim,
Fără mîncare, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym,
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiaşele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară
Şi eu beau singur într-un birt,
Lovit în piept de minutare,
Şi vreau să fiu din nou copil
Ce-n după-amiezi adînci complotă
Să sfarme fluturi cu trotil,
Şi mîngîie-n bucătărie,
Cu sufletul, un primus vechi,
Terorizat de urechelniţi
Ce-i intră noaptea în urechi,
Şi se ascunde-n dosul casei
Spre-a suge-n voie rîme roz;
O, Leonid Dimov, e seară
Şi nu mai ştiu să scriu frumos...

Epistolă neîntreagă

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femei cu trupuri lungi
În mistic vierspii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mâna lenevă, din minte,
Femei cu sâni licențioși,
Umflați cu pompa lui Bernitzer
Pâinea odihnind în plusuri roș,
Femei ce ne-ar lăsa-n lumină,
Plutind pe pântec, să murim,
Fără mâncare, fără apă,
Cum pe coroliții Gordon Pym,
Halucinând vechi etichete
Pe luminoasele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară,
Și eu trăiesc singur într-un birt,
Lovit în piept de minuțare,
Și vreau să fie din nou copilă
Ce-n după-amiezi adânci complotă
Să sfarme fluturi cu fratrie,
Și mânjită-n lumânări,
În suflete, cu prisme vechi,
Terorizată de urechelnițe
Ce-i intră noaptea în urechi,
Și se ascunde-n dosul casei
Spre-a suge-n voie rime roz;
O, Leonid Dimov, e seară
Și nu mai știu să scriu frumos...

Emil Brumaru

Confesiunile unui băutor de ceai (II)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Mi-ai dăruit un ceainic cu lănţişor de-argint
Şi-acum stau lîngă plită şi nu-ndrăznesc să-l pun
Pe flăcări. Ceaiul negru din care-o să-mi adun
Cuvintele... Năuce vor iriza-n minciuni,
Dar eu nu pot de astăzi să mint nici cît-un crin.

Ci dacă-mpingi cu sînii pe pagini de talmud
Arome sfătuite să-mi mîngîie păcatul,
Că-n loc să fierb esenţe aştern în pripă patul
Şi pernele le nărui obraznic şi de-a latul
Spre-a ne foi-n mătăsuri ca viermii-n foi de dud,

Nu mă certa, femeia mea blînd nelegiuită,
Cu ochii. Uite, Shakespeare topeşte-n largi coperţi
Un anotimp sfielnic. Şi coapsele să-ţi ierţi
Cînd în amurguri pline de mari castani inerţi
Strecoară lin prin ele vieaţa-mi ca prin sită...

Confesiunile unui hoț de cai (5)

Mi-ai dăruit un cerneț cu țăndări de-argint
Și-acum stau lîngă pîrtă și pînă-ntr-o zi-mi pun
Pe flăcări. Caii negri din case-o să-mi aducă
Cuvintele; nămeții vor înfige-n mîncărimi.
Dar eu nu pot de astîmpăr să mint mă-ncăpățînez cu ei

Ci dacă-mpingi cu semne pe pagini de talmeș
Aromele sfătuite să-mi mîngîie păcatul
Că-n loc să ficle esențe eștern împrăștiat
Și pernele le pătrund otrăvuri ți-de-a lor
Spre-a ne face-n mătăsuri că viermii-n foi de dud

Nu mă certa, femeia mea blîndă nelegiuită,
Cu ochii-ți Shakespeare țesuți-n largi covoare
Un anotimp sfielnic. Și coapsele să-mi ceară
Cînd în amurguri pline de mari castane cherți
Stăpîn din pîntecele ei viața-mi cu prinzătoare...

Emil Brumaru

Cîntec naiv

M-ai înşelat c-o portocală!

Şi tu şi ea, în pielea goală,
Eraţi în camera impură
Cînd v-am surprins gură în gură,
Deasupra dînsa şi alături
Veşmintele-i, coji printre pături,
Mai transpirau dorinţi din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul şi alaiul.

Apoi m-ai înşelat cu ceaiul!

Cîntec nou.

M-ai iubelat c-o portocală!

Și fu și ea, în piața goală,
Frați' în camera ingustă
Cînt' v-am surprins gură în gură,
Deasupra lîngă și alături
Vesmintele-i, cojă printre pături,
Mâi transpirau dorinți din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul și alaiul

Apoi m-ai iubelat cu ceaiul!

Emil Brumaru

Alt distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Şade Maia pe răzor
Şi citeşte Kirkegaard!

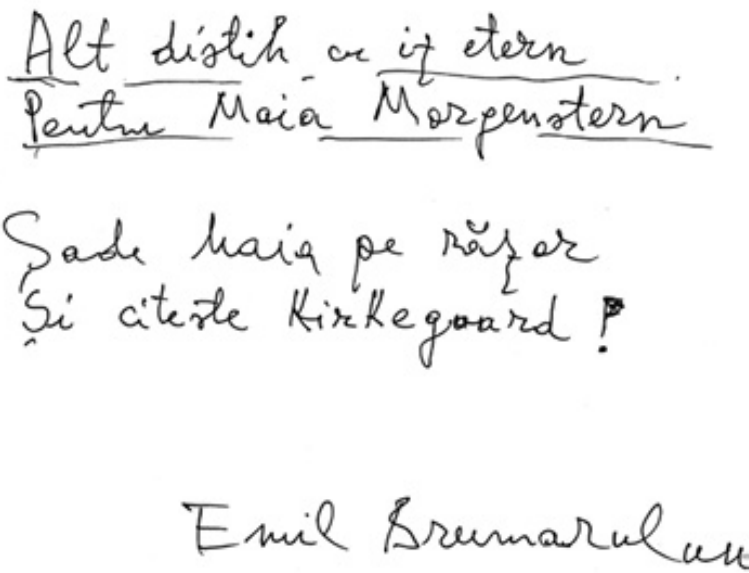

Despre ce mai ştiu motanii (II)

(La torcofon, etern, Peştilă)

Noi ştim într-o carte un burg
Cu îngeri dedaţi la posmagi

Prin care fiacrele curg
Purtîndu-i ca-n flaute largi,
Feriţi de amiezele tari,
Şi-n suflet suavi purtători
De fluturi şi lapte de var,
Şi-alături de dînşii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încît sînt mereu tot mai vagi.

Noi ştim, într-o carte, un burg
Cu îngeri dedaţi la posmagi.

Despre ce mi se întâmplă (II)

La torcător, etern, pestriț

Noi stăm într-o carte cu lung
Cu îngeri dedați la poșmagi

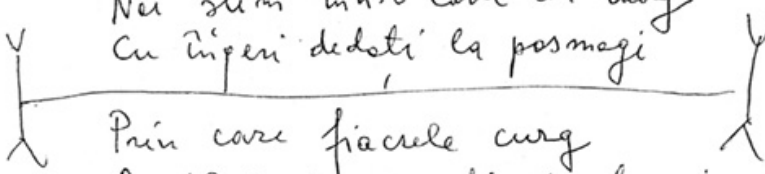

Prin care fiarele curg
Purtându-și cu-n fluier largi,
Feriți de amiezile teri,
Și-n suflet sunet puitoteri
De fluturi și lopște de var,
Și-albăstrii de dânșii cu flori
Ce-i sug, pofticiaose-n amurg
Încât sânt mereu ~~tot~~ mai vagi

Noi stăm, într-o carte, cu lung
Cu îngeri dedați la poșmagi

Emil Brumaru

Sonetul de pe insulă

(Recită, fără reţineri,

Canibalul Vineri)

Ce coif viclean de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ţi faţa. Vreau să-ţi văd un pic
Ochii prelinşi. Amurgurile-n ham ne
Poartă-n oraşu-n formă de ibric.
Ne-om risipi pe străzi cu firme calde
De-amiază coborîtă pîn' la glezne.
Ajută-mă, cişmea! Aici e-un mal de
Pansele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca boul, cip-cirip să rag
Alături de doi craci lungi de mătase
Cînd rochia ta fragedă miroase
A pătrunjel fiert dulce. C-un briceag
Voi scrie-n ganguri laice pereţii-n
Poveşti moi tăvălite-n *Patul Vieţii*!

Sonetul de pe insulă

Recită, fără reținere,
Cenușăreasa Vineri

Ce coif vicleam de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ți fața. Vreau să te văd cu pic
Al chiei prelinși. Amurgurile-n haine
Poartă-n ființa-n formă de clipe.
Ne-om risipi pe sfoară cu firme calde
De-amiază culoarea pânzei gleznă.
Ajută-mă, cismea! Aici e-un mal de
Pânzele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca focul, cip-cirip să rag
Alcătuiri de doi cracă lungi de mătase,
Când rochia ta cu frageda mireasă
A pătrunjel fiert dulce. C-un luceafăr
Voi scrie-n ganguri laice peretii-n
Poveștii mei tovălite-n Patul Vieții

Emil Brumaru

Bocet terminat în blestem

(Interpretează Horaţiu Mălăele)

Iartă-mă că într-o zi
Oi muri şi n-oi mai scri
C-un deget muiat în ţuică,
Pentru sufletul tău, puică,
Pe-o tejghea
La expresul Jijia.

O să-ţi pară ţie rău,
Copila lui Dumnezeu?

O să chemi taxiul
Şi-o să pui şoferul
Să mă sune cu bi-bi-ul
Cît mai abitir,
Pîn' ce-o să se-ndure cerul,
Subsuoară cu sicriul,
Să mă-ntorc din cimitir?

Dacă da,
Nu uita:
Îngerii fac apa grea,
Cărămida-i catifea,
Eu te pup pe dumneata
Într-un loc
Cu iz şi foc:
Ţoc,
Ţoc!

Dacă nu;
Du-te, paşte şi fă muuuuu
De-a lungul Bahluiulu',
Fleac ce eşti;
Fi-ţi-ar curu-n dulci caleşti
Tras
De pe-acu'

La parastas...

Pierrot răutăcios

Sînt mare băutor de ceai.
Viaţa-mi ticsită de esenţe
Nu mai suportă nici un rai
Unde nu-s sîni şi indecenţe
Mov precum florile de scai.

Zmeura albă o strivesc,
Dispreţuind-o, între buze
Anume pentru c-o doresc
Ceilalţi. Pictez scene obtuze
Pe paravanul chinezesc.

Şi-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevăru-mi face greaţă.
Cînd coapsele lin îşi desfac
Fecioarele spre dimineaţă,
Boţesc cu tocul roua-n prag.

Şi-apoi în văzul lumii port
Masca de fleţ direct pe faţă.
Oh, dragostea e un efort!
Şi-s şi frumos şi-s şi scîrbos
Ca fluturele Cap-de-Mort
Căzut în veşnicul tău sos...

Pierrot răcătoios

Sînt mare hîcitor de ceară.
Viața-mi ticsită de eșecuri
Nu mai suportă nici un rău
Unde mă-ș simți nu indecent
Mor precum florile de seară.

Amurgu albăș o strivește,
Disprețuind-o, între brațe
Amurgă pentru c-o dorește
Ceilalți. Pictez scene obscene
Pe pânzăturile chinezești

Și-atunci mincinoș-mi pare-un fleac
Iar eșecu mi face prestanță.
Când cocoșele lin îmi desfac
Fecioarele spre dimineață,
Bolerul cu focul roșu-n prag.

Și-apoi în vâjâie lumii sport
Marca de fleț direct pe față.
Oh, drogurile e un efort!
Și-s nu strugure și-s nu sticlă
Cu fleșturele cap-de-Mort

Emil Brumaru Cocoșat în vezicule de sos...

Yvonne de Bourgogne

(Irmos cu folos)

Mi-e dor de-un fluture molîu,
Să treacă puntea peste rîu,
Fără zăbală, fără frîu,
Să-ţi intre-n bluză pîn' la brîu,
Unde-l opreşte cingătoarea,
Şi, beat de sînii în sudoarea
Lor picurată-n sfîrc, s-adoarmă
Ne-nvins de-a şoldurilor larmă
În după-amiaza ce ne sfarmă
C-un zid de cărămidă calmă,
Lin, vieţile-ntr-un brustur viu...
Mi-e dor de-un fluture molîu.

Yvonne de Bourgogne

(Irmos cu folos)

Motto:

„... mă las cunoscută în plata soartei."

(Montaigne)

Mi-e dor de-un fluture molatic,
Să trecă pumnul peste rău,
Foșnă tăcută, foșnă frică
Să-ți intre-n lumină până la lună,
Unde-i oprește cinzătorul,
Și, beat, de sânii în sudoare
Lor picurați-n sfinc, s-adoarmă
Ne-nvinși de-o soldurilor lumină
În după-amiaza ce sparmă
C-un fâlfâit de cărămidă calmă,
Lin, vietățile-ți-un lucrător vie.
Mi-e dor de-un fluture molatic.

Ion Pillat

Dintr-o scorbură de morcov (II)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Cînd treci cu laleaua-n blugi
Eşti frumoasă la fermoar
Şi miroşi a guguştiuci
De se fac străzile dulci
Şi-i mărar
La heruvi în subsuoară,
Şi-un flutur cît o chitară
Te-aşteaptă-ahtiat să-l scuturi
De polen ca de tărîţe,
Între ţîţe,
Surioară.

Dintr-o scrisoare de mucenic (9)

(Poetul fudulei lui Tudor Cucuta)

Când treci cu calcâiul - o clipă
Ești frumoasă la fermoar
Și mirosi a frigărui
De se fac străzile dulci
Și-i mirosi
La hemuri în subsemnată
Și-un fluture cât o ghitară
Te-așteaptă-ahtiat să-i sari
De polen ca de tărâțe,
Tu tu tu,
Semnată

Emil Brumaru

Dacă Verlaine...

Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu ştia
Că într-un tîrg, lîng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Topeşte-n ceaiuri trupu-i sfînt
Ca să i-l sorb cît încă sînt,
Tocindu-mi, pîn' la catifea,
Aripele pe-acest pămînt...
Et patapi... et patapa...

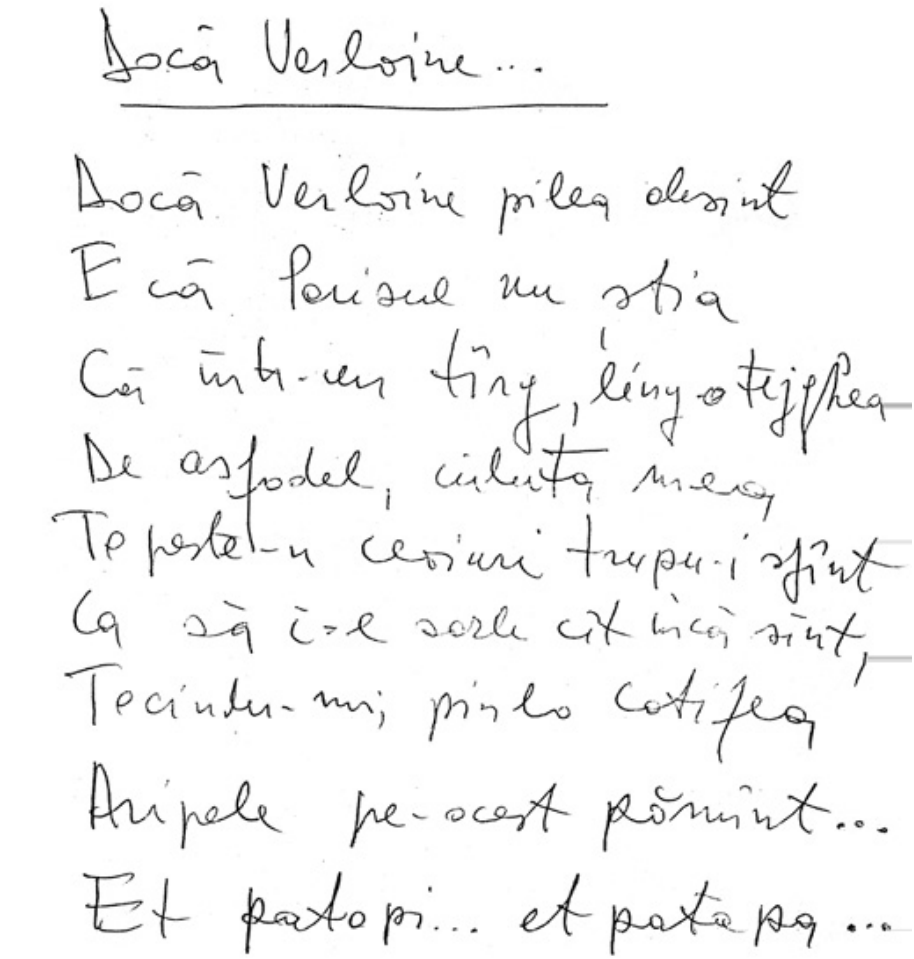
Dacă Verlaine...
Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu știa
Că într-un tîrg, lîng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Topește-n ceaiuri trupu-i sfînt
Ca să i-l sorb cît încă sînt,
Tocindu-mi, pîn la catifea
Aripele pe-acest pămînt...
Et patapi... et patapa...

Despre un flaut şi nişte oglinzi

(Boceşte fratele lui Robinson Crusoe)

Sufletul îmi era flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i caut
Trupul fin şi supt

De gurile groase-n buze,
Cu lacrima-n colţ.
Oglinzile storc, confuze,
Din aer crini morţi

Şi-i trec de cealaltă parte-n
Păduri de mărar,
Unde cad razele, sparte,
În ei ca-n pahar.

Despre un flaut și niște oglinzi

(Bucăți inedite din Poliksena Orosz)

Sufletul meu era un flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i cânt
Trupul fin s-a rupt.

De pe ziduri picură lumină,
Ca lacrima-n colț.
Oglinzile stau confuze,
Din ele cresc morți.

Și-i trec de odaie în odaie
Păduri de mărar,
Unde cad rugăciuni, șoapte,
În ei ca-n mărar.

Emil Brumaru

Opera poetică III
(2005)

Scrisoare

Nichita, Nichita,
Nu-ţi mai cerne sita
Sufletului floare
Pentru-acel Brumare
Ce bea-ntr-o Dolhască
Lîng-o veche şină
Tril de rostopască-n
Ceaşcă de lumină
Şi-ţi alintă tandru
Roua de pe praguri...
Unde-i căţelandrul
Dulcilor meleaguri
Ale-adolescenţei?
Unde-i trandafirul
Moale, ca să geamă
Cînd destramă firul
Vieţilor de damă?

Nichita, Nichita,
Lenevesc atîta,
Încît mi-e ruşine
De furnici şi-albine.
Ele cară hrană,
Dînsele dau miere.
Face-m-aş o rană
Plină de durere
Pe un melc de aur,
Face-m-aş coclaur
De hălăduire
Întru fericire
Şi-ntru puritate,
Frate, frate, frate...

Bocet de adult

Cînd o să-ţi răsar în prag,
Călare pe un melc pag
Cu coarnele-n spume,
Sosit din hăt larga lume?

Şi cînd o să-mi scot piciorul
Cu pinten de aur,
Din scăriţă, să-ţi spun dorul
Şi să îţi arăt cosorul
Plin de sînge de balaur?

C-am rămas
În plop!
Nici tu rouă, nici tu cvas,
Fără castraveţi şi scop,
Singurel şi-n cap bătut
De-un soare orb, surd şi mut
La o margine de vară,
Surioară, surioară...

Tamaretă

Să-nvăţăm latina pînă cînd,
Surîzînd, oh, surîzînd, ah, surîzînd,
Vom avea, uimiţi, acelaşi gînd.

Şi atunci, trezită moale-n zori,
O să înţelegi atît de-uşor
Că-s un botanist fermecător

Care, în crivat să nu te zbaţi
Goală, dintre crinii pipăraţi,
Coapsele îţi zmulge cu nesaţ

Şi le strînge-n braţe şi-n coperţi
De atlas nepus încă-n comerţ,
În genunchi rugîndu-te să-l ierţi.

Chiuitură

Ţi-ai scos sînii la mezat
Şi buricul.
Pe ei sufletul mi-am dat,
Pe el atîticul,
Doar un vîrf de limbă-nfipt
Fierbinte într-însul.
Nimfă de eucalipt
Ce te-apucă plînsul...

Bocet de adult

Doamne, cearcănele mele
Sînt cît roata carului.
De atîta dor şi jele
M-am dedat amarului.

Am băut sticla de ţuică.
N-am aflat nimica.
Plînge-n streaşina mea, puică,
Plînge rîndunica.

Şi-am băut şi-o vodcă triplă,
Rătăcit sub soare.
Parcă o aud cum ţipă
Mişcînd din picioare.

Doamne, cît de trist mă simt
Pe acest pămînt:
Păpădie de argint
Suflată de vînt...

Cîntec naiv

Tamariuşka avea orgasme
Fine ca zînele din basme.

O, doar de-i mirosea a zmeu,
Simţea că şoldu-i este greu,

Iar cînd vedea cîte-un balaur,
I se făceau bulgări de aur

Sînii sub pînza de paing
Pe care fluturii i-o ling.

Şi-abia atinsă de zefiri
Ea-i despică-n felii subţiri

Unse, în pofta-i milostivă,
Cu-amor perlat şi c-o salivă

Atît de dulce-acrişoară,
Că nu ştiai cum de te-omoară
Mai către-amurg, mai către seară...

Bocet de adult

De mult nu mai fac nimic,
Doar mănînc
Sîngerete cu şoric
Şi-apoi plîng.
Ziua-i rană,
Roua-i vană
În ea făr' nici o cocoană,
Cîrlană baudelairiană,
Fi-ţi-ar cracii lungi şi tari
Ca zgîlţul electricei
Pînă-n creieraşii mei
Agitaţi
Cu mult nesaţ
Şi topiţi
De-un dulce witz
Ca jumara
De-mi pocneşte de iz nara...

Ranchiuna unei nopţi de vară

O, va veni o vreme cînd o să trec pe stradă,
Aplaudat de-o şleahtă de Doamne dulci, superb
Şi indolent în droşcă, prinţ gras de mascaradă,
Ţinîndu-şi mîna-n pluşuri şi mestecînd zăpadă
În timp ce-n ţeasta-i caldă fluturi bezmetici fierb.

Şi-atunci c-un deget leneş te-oi cere din mulţime
Să te-mpleteşti pe roata cupelei ca un lujer,
Tu! cea pe care-odată o răsfăţam în rime,
Cerşită pe mătăsuri fără s-o ştie nime.
Şi vulgu-n piaţa rondă va izbucni în mugeri!

Ci, ridicîndu-ţi roba, pe fesele splendide
C-o micşunea voi bate însemnul de Poet!!
Apoi voi sta-ntr-o rînă şi piersici voi deschide
Şi, savurînd alene greţoasele omide,
Voi porunci surgiul să mîie mai încet.

Vei fi atît de tristă şi blînd nedumerită
De rînjetul ce-mi joacă pe-obraz, c-o să mă rogi,
Îngenunchind în pulberi, cu tîmpla la copită,
Să te ascult. Degeaba! Sînt Domn ce se irită
Şi-ţi îmbrînceşte trupul, în silă, la buldogi!

Căci sufletul de-o lună ne-nduplecat şi mort e.
Baston de trestioară voi învîrti mereu,
Rîzînd de-acest spectacol ce n-o să-l mai suporte
Nici consulii cetăţii, nici sclavii din escorte.
Şi nasul ţi-l va rupe prepelicarul meu!!

Logodnica secretă a lui Julien Ospitalierul

Seara, după ce chem la culcare canarii cu-acordeonul meu
cel cu o sută optzeci de başi,
Îmi scot cu găleata cămaşa păstrată-n fîntînă
Şi îmi îmbrac pantalonii de doc de-un albastru gingaş,
Şi apoi ies în prag şi-opresc trenul de marfă făcîndu-i nostalgic
din mînă.

Locomotiva cu claxon şi vapori e atît de înaltă!
O, înainte de-a mă urca într-o frînă plină cu melci şi căţei
orfelini,
Îngenunchez lîngă linia-ngustă şi caldă şi mă închin;
Şi astfel începe marea călătorie de dragoste pînă la ultima
haltă.

Căci – nimeni nu ştie – acolo m-aşteaptă rotundă-n sertaru-i
cu miros de mosc,
Visînd doar la mine, în timp ce-n registrele vechi clipoceşte
lumina,
Cea mai sfioasă şi tristă ştampilă din cîte cunosc.
Iar numele ei de logodnică neprihănită e Adelfina...

Epistolă din rezervaţia naturală de îngeri

Sufletul meu, şi tu ştii, e un zadarnic motan siamez
Care se uită la tine, cînd te dezbraci, în Burgundia!, cu ochii adînci,
Şi te aşteaptă-ndelung să termini pe pereţi cai vernil să visezi
Ca să te-apuci, pofticioasă şi crudă, potîrnichile dulci şi fazanii prăjiţi să-i mănînci.

Atunci el se scoală şi vine molatec alături de tine,
Toarce atît de viclean, la picioarele-ţi aprige-n şolduri, şi de muzical,
Ghearele-i sînt înfundate în preşuri cu o atît de naivă asprime,
Încît îl ridici şi-l aşezi (plictisită de turnuri, de trape, de fluturi mecanici şi crini cleptomani) între sînii medievali.

Şi îl îndopi cu fondante spirtoase pînă ce dînsul,
Cu blana lui sacră plină de laice izuri, adoarme, şi-l vezi
Cum lenevind se transformă-ntr-un înger şi, deodată, te înăbuşă plînsul.
Sufletul meu, şi tu ştii, a fost un zadarnic motan siamez.

Commedia dell’arte (I)

Deasupra nesimţirii vom flecări-ntr-un colţ,
Vom pipăi popoul fecioarelor cu moţ,
Vom scărpina burlane, vom bate cu ciuperci
În buci de domnişoare, vom prinde fluturi berci,
Vom lua cu linguriţa caimacul de pe zei,
Vom linguşi în paturi mari şolduri de femei,
Vom alinta pubere, galanţi ca-n almanah,
Vom zice, punînd mîna pe servitoare: ah!,
Vom duela sarcastici pentru onoarea lor:
A baligelor sfinte şi-a bălăriilor,
Vom pune pe foiţe rupte de crin tutunul,
Vom număra extatici pîn’ la o sută unul,
Vom sfîşia embleme cu lobode în tiv,
Vom înţelege vaca în mod intuitiv,
Vom zgîria-n pereţii closetelor sonete,
Vom călări păianjeni cu ochii în faţete,
Vom face dulci provizii de-amurg în geamantane,
Ne vom juca de-a „cu-cu!“ prin frîne de vagoane,
Vom bea cu disperare, spre-a ni se-nchide rana,
Vermut ce-a luat medalii de-argint la Ljubljana,
Iar bibliografia completă de parfumuri
Vom studia-o-n şanţuri, în magazii, pe drumuri,
Vom trîndăvi în troace printre purcei de plumb,
O, fiecare vorbă vom încheia-o-n bumb,
Vom lipăi cu talpa murdară prin smîntîni,
Vom sta chiar în ulcioare vreo două săptămîni
Uitîndu-ne afară la cei ce se agită,
În timp ce-ntre chişleaguri e-o lene infinită,
Vom frămînta-n lighene cel mai subţire chit,
Vom răsuci lumina rîzînd la nesfîrşit,
Ne vom strîmba-n cristale, vom sparge becuri vechi
Cu filament de Wolfram, vom duce la urechi
Ceasornice de masă ce huruiesc suav
Din roţi şi roticele, mirîndu-ne grozav,
Pătrunşi de importanţă, ne vom răsfrînge buza
Ochind din mers dovlecii docili cu archebuza,
Vom răguşi lalele cerîndu-le să cînte,
Vom provoca serafii fără buric la trînte
(Iar dacă-i vom învinge, o să le facem trei

Burice în loc de unul, umplute cu mujdei!),
Vom bate-n garduri cuie flogistice de fier,
Vom depista gîngănii, sub guler, plini de fler...

Commedia dell’arte (II)

Vom coborî în pivniţi la morcovii ce zac
În fragede nisipuri mai bine de un veac,
Ne vom topi în iederi pe ziduri de balcon,
Vom leşina în pîlnii adînci de gramofon,
Vom dizolva limacşii cu sare, vom trişa
Cu trefle de răcoare şi rigi de catifea,
Vom cumpăra volume din care nu citim,
Vom duce lungi discuţii cu Domnul Gordon Pym,
Vom descărca pe rampe baloturi de finet,
Vom fîstîci-n dulapuri lămîi fără corset,
Vom trece melci de spaimă pe lame de briceag,
Vom naviga în bălii, vom picoti în prag,
Lin gîngurind ca pruncii, nemaiştiind o iotă,
Vom auzi cartofii în cratiţi cum complotă,
Şi-n după-amiezi de toamnă, virili, vom face-abuz
Cu galben de caisă, cu roşu de harbuz,
Cu verde de lucernă şi mov de glob lucios,
Blînd ocrotiţi de-aripa obezului Eros,
Vom gelui legume cu sufletul, gingaşi,
Ne-om îngropa în bucle mărunte de talaş,
Halucinaţi vom suge din ciucuri de perdele
Licori necunoscute, îmbătătoare, grele,
Şi în sufrageria ermetică şi goală
O să ne curgă sînge din nas de oboseală,
Vom delira prin casă cînd pernele fac gheb,
Vom prinde-n pudrieră bînd pudră un efeb,
Vom avansa elastici spre lucrurile-n sine
Cu mantii în fireturi şi jambiere fine,
Vom distila pe unghii cele mai roze limfe,
Vom scrie cataloage de fauni şi de nimfe,
Vom despica cişmele, miezuri de-odaie caldă,
În căni ascunşi, vedea-vom smarald iubind smaraldă,
Cum trombe de miresme din preş bat furioase
Tavanurile scunde, cum îngeri de mătase
Lipesc prişniţe calde pe umede oglinzi,
Ca strugurii, feerici, ne-om agăţa de grinzi,
Vom mirosi în taină sticluţe de parfum
Cu inima în piepturi tramblînd sonor bum-bum!!,
Vom încerca delicii cu-agrafe rău famate

În părul de la ceafă de heruvimi purtate,
Din papiote aţa ne va chema subtilă,
Vom merge-n poezie cu o Loco-mobilă!!!!!!!!!!!

Şi în sfîrşit, cînd totul va înota-n tristeţe,
Vom scrie cartea noastră despre delicateţe
Cu-aliniate pale pe foi suflate-n brumă
Ştergînd, cînd se întîmplă ca să greşim, cu gumă
Mai moale decît guşa maro de porumbiel,
Tratatul nostru-n care vom exprima fidel
Suspinul pentru curva Divina-Stînjenel...

Şi-n pălării de fetru apoi vom adormi;
Nu înainte însă de-a face, gravi, pipi.

La Glanda Lacrimală

Acolo şezum şi plînsem. În taverna La Glanda Lacrimală. Fiecare pe ale lui. Eu boceam mosorelele fără aţă, cuiele ruginite, castanele scorojite-n buzunare, plumbuiera din clasa a treia, şuruburile abandonate-n ungherele magaziilor paradite, pompele de flit, acele de patefon tocite, scriitorii citiţi şi răscitiţi, samovarele-n ruină, dulapurile devastate, crivatul cel bine strunjit, lancea de frasin, fîntînile rotunde, prima erecţie (O, într-o vizită, la Belceşti, la o doamnă profesoară, O!), ura veşnic îndulcită, fiartă pe plite patrupede: cercuri, portiţe, grătar, cenuşă...

Rugăciune laică

Fereşte-mi viaţa de globul zburdalnic de păpădie,
Să nu-mi lovească tîmpla, feroce. Pe cîmpia cu muşuroaie de cîrtiţă, sporeşte-mi răbdarea; rîmele trec.
Dă-mi crinul cel mai subţire şi tare, să-mi fie
Sprijinul nărilor larg desfăcute, fremătînd a călătorie spre soarele galben şi sec.

Şi nu mă băga în rouă ca într-o preacurată, rotundă ispită.
Aş lua-o, pătimaş, în palme şi-aş duce-o la mine acasă
Ca s-o prăjesc, sfîrîitoare, de vie, pe plită,
Şi s-o mănînc, pofticios, în sosuri gătite cu leuştean şi mătasă.

Şi iartă-mi greşeala de-a pipăi, pe ghizdul fîntînii,
Ciuturii, lemnul umflat de răcoare-n dorinţa prăbuşirii ei către apă.
Mai lasă-mi putere o zi, şi încă o zi, în degetele lungi ale mîinii,
Cînd dovlecii de pe pămînt şi fructele grele, în aerul crud, cu spor le înţeapă,

Seva ţîşnită împroşcîndu-ţi faţa, sînii şi şoldul,
Iubită Ideală, ce-mi stăpîneşti, c-osîrdie, bucătăria, dormitorul, cămara, beciul şi, iluminată, podul!

Berbanţi, înc-o lectură!

De-aş avea o sumă fabuloasă,
Aş plăti toţi fluturii din lume
Cu crini gheaţă, aerul să-l coase
Într-o mie şi-unul de volume.

Să citesc pe brînci zorile creţe,
Bîlciurile-amiezii, mari amurguri
Despicate pe tarabe-n pieţe
De femei cu testemele tulburi.

Noaptea s-o răsfăţ filă cu filă,
Să-i gust coapsa-n literele-i coapte
Precum motănescul meu Peştilă
Pupă-ntre smîntîni trupuri de lapte.

Curcubeul să-l înmoi în rouă
Ca pe-o pîine-n sos vrăjit de chimen
De-ar pocni nu-n şapte, ci în nouă
Zdrenţe mătăsoase orice himen

Ezoteric (cine, cui ce-i pasă
Că-n găoci de pluş fierb melcii-n spume?).
De-aş avea o sumă fabuloasă,
Aş momi toţi fluturii din lume...

Perpetuum mobile

(Descoperirile lui Julien Ospitalierul)

Domnului Andrei Pleşu

Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros şi montaigne, stau la masa
Înaltă şi-n după amiaza amară
Scriu:
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros şi montaigne, stau la masa
Înaltă şi-n după amiaza amară
Scriu:
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros şi montaigne, stau la masa
Înaltă şi-n după amiaza amară
Scriu...

Carte poştală (1978)

O, mult iubite Domnule
Radu Petrescu,
Să preţuim elevele
(Sînii le cresc cu

Repeziciune-n ore de
Dirigenţie)
Şi să uităm că viaţa e
O porcărie,

Vă roag-adînc Brumaru E-
Mil care-acuma
Nu-i, vai!, decît un înger ce
Sărută bruma.

Descîntec scris pentru Yvonne
C-un ac tocit de patefon

Să se-nghită
De trei ori
Rouă clocotită-n
Zori
La flacără de comori.

La rădăcina unui brustur
Am adormit. Flori grele-n ciuturi,
C-un iz ce minţilor dau lustru,
Mă oblojeau. Ciucuri de fluturi,
Munţi de ciuperci, soarele-n spiţe
Mai lipicioase decît firul
Paingului păzeau respirul
Pieptului meu. Zburdau Crăiţe
Lăsate-n vînt de Marea Zînă.
Izvoarele cloceau pe prunduri
Broaşte umplute cu smîntînă.
Mă odihneam. Nu aveam grunji de gînduri,
Ci numai vise risipite-n carne
Ce încercau Burgundia s-o sfarme.

Irmoase fără foloase

(Scrise de însuşi Cristofor Columb, la pupa Caravelei Niña*)*

1.
Dac-ai vrea să-i fii o clipă
Fluturelui meu aripă,
Dac-ai vrea să-i fii o ziuă
Crinului meu dulce piuă
De bătut roua cu-amurgul
Ce-l ţine-ntre ziduri burgul,
Dac-ai vrea să-i fii o viaţă
Sufletului carne creaţă,
Ţi-aş da melcul meu cel mare
Să te ungă pe picioare
Cu talpa lui grea de-o zeamă
Ce duce-n răsfăţ, îndeamnă
Şi-nfloreşte-n zori, femeie,
Lîncedele-mi curcubeie
Sub care cerul se-ncleie.

2.
Cristal adînc aveam în faţă.
Rîvneam spre dînsul şi priveam
Cum se întoarce, cu dulceaţă,
Un şold pe-un pat aliotman.
Era al tău! Urcai, semeaţă,
Cu sînii, aerul încins.
Coapsele moale şi-au desprins
Împodobirea-n mintea-mi fleaţă.

O, fructe fragede-n prelins!

Cristal adînc aveam în faţă.
Şi-n el pluteai tu, într-adins.

Iubitei ce-şi purta medalionul gol

1.
Purtai medalionul gol
Erai iubita mea pe-atunci
Cădeau lumini dulci ca-n nămol
În sălile cît nişte lunci
Şi-un înger îţi dădea ocol
Cu-aripi topite-n protocol
Să intre-ntr-însu-avea porunci
Oh în medalionul gol
Să-ţi fie suflet şi obol
Ce-n veci nu poţi să-l mai arunci
Erai iubita mea pe-atunci
Monoclu eu joben pistol

2.
Femeie fără de stăpîn
Cum de-ai trăit cum de-ai putut
Medalionul de la gît
Medalionul dintre sîni
Să-l ţii pustiu dintru-nceput
Pînă acum cînd îţi îngîn
Cîntecul blînd şi amărît
Nu ştii că fluturii rămîn
Orbi şi pe urmă mor în fîn
De dor de ce n-ai priceput
Că-ţi sînt trimis din alt tărîm
Femeie fără de stăpîn

Invitaţie

Eşti invitata noastră la banchet
Ai grijă să te-mbraci cît mai cochet

Pune-ţi pe umeri goală doar un flutur
Ca printre noi trupul prelung să-ţi scuturi

De-arome spume-n flăcări îngeri răi
Rujează-ţi în bleu buzele bea-ntăi

O cupă de furnici lasă un grier
Să-ţi ţîrîie-n buric altul în crier

Căci astăzi este aerul felin
De-aceea îţi transmitem printr-un crin

S-ai grijă să te-mbraci doar c-un şiret
Eşti invitata noastră la banchet

Tamaretă

Ce flutur aspru începu
Să-şi frece solzii-aripilor
De ochii-mari. Prin suflet nu
Mai trece moale nici un nor.

Pierdutu-i fragedul năravv
De-a face vrăji dulci c-o nuia.
Parc-am trăi-ntr-un baobab
Plin cu muştar şi-oloi: ça va!

Eu număr raze. Goală, tu,
Înfăşuri iederi pe mosor.
Ce flutur aspru începu
Să-şi frece solzii-aripilor...

Flaut în sos remoulade

1.
Dac-ai şti ce dragă-mi eşti,
Ţi-ai da drumul pe fereşti
Şi-ai veni, caldă,-n picaj,
De te-aş lua de pe pavaj,
Lin,
Ca pe-o floare grea de crin
Şi te-aş pune-ntr-un pahar,
Pe o prispă de cleştar,
Nu în apă, ci în lapte
Sau ulei,
Să te pup adînc şi rar,
Zi şi noapte,
Unde vrei!

2.
Ce folos
De popou gros,
Şi-ncîntare
De sîn mare,
Şi-ndoire
De subţire
Talie, pe înserate,
În genunchi şi-n coate
Roz,
Şi amok
De iz şi floc,
De-şi dă duhul, din icoană,
Lîngă candela cea fină,
Pînă şi Isus Hristos,
Dacă nu sînt ale mele,
Pe divan sau pe podele,
În lumină!!

Epistolă sentimentală

Dacă ai şti ce-adînci şi grei mi-s astăzi ochii,
Ţi-ai pune cea mai galbenă din rochii,

Şi pardesiul mov ca stînjenelul,
Cu blana lui sburlită în tot felul,

Şi ciuboţele cu potcoave lucii,
Şi am fugi în lume ca năucii...

O, spre-a-ţi iubi picioarele, te-aş duce
Într-o odaie doar din turtă dulce,

Cu clanţe moi, din care curge lapte,
Cu lămpi de zahăr, cu dulapuri coapte

Ce le-ai muşca, lăsînd uşor să-ţi pice
Veşmintele subţiri printre popice,

Şi-n după-amiezi de-Octombrie, cînd plouă,
Ţi-aş unge viaţa pe felii de rouă.

Însă aşa, stăm singuri între singuri.
Pe masă sînt cuţite lungi şi linguri,

Sobele-s reci, nefericiţi motanii.
E-aproape ziua ce desparte anii.

Epistolă răutăcioasă (1969)

Tu o să pleci la Weimar şi eu o să rămîn
Neputincios şi singur să sufăr la Dolhasca;
Şi-acolo, pe stradele, amantul tău bătrîn
Te va-nvăţa germana şi-ţi va umbla la sîn
Cu mîna lui cea rece şi umedă ca broasca!

Cînd vei pricepe oare că eu, Emil, obezul
Ce-ţi dăruie romane şi-ţi scrie poezii,
Te-ar fi făcut să-i afli iubirii chichirezul
Şi dezvelindu-ţi şoldul am fi intrat în miezul
Celei mai dulci şi pline de mofturi tragedii?

Nu mai erai virgină şi totuşi ce crudelă
Te-ai comportat cu mine, duiosul tău amic.
Ca să-ţi ajung la buze, din flori clădit-am schelă
Şi ţi-am scăldat în lacrimi, dantelă cu dantelă,
Chiloţii de-amazoană şi portjartierul mic.

Cu stropitori de aur ţi-aş fi stropit trotuarul
Pe care dimineaţa te duci la repetiţii
Şi ţi-aş fi mers în urmă, purtîndu-ţi degetarul,
Şi poate că o dată, lin depăşind hotarul
Furourilor tale, ne-am fi dedat la viţii...

Căci mi-ai distrus vieaţa, Cornelia Gheorghiu,
O, actoriţă moale de pluş înveninat.
Şi sufletu-mi de înger, suavul şi zglobiul,
În răi pantofi de damă, cu tocuri ca burghiul,
L-ai ocolit, jenată de-amor, ca pe-un rahat!!!

Mică rugăciune pentru ajutat orbii (1968)

Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe un orb
Şi-ajută-mă. Pe masă e o cană;

O, cît de mult aş vrea din ea să sorb
După amiaza asta diafană...
Du-mă încet alături de dulap
S-ating cu degetele lemnul tare,
Poate aşa o să ajung să scap
De după-amiaza asta ce mă doare...
Apropie-mă, palidă, de pat.
Nu-ţi fie teamă. Vreau, plin de ruşine,
Să plîng cu capu-n perne înfundat
După amiaza asta fără fine,
După amiaza asta ca un morb,
După amiaza asta ca o rană.

Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe-un orb
Şi-ajută-mă. Pe masă e o cană...

Zîna legată fedeleş

Există o lume atît de frumoasă, i-am spus încet Iubitei Ideale,
încît mi-e şi teamă
(Dacă dispare?) să ţi-o descriu. Sînt fluturi cuvioşi, flori călugărite
Ce nu văd decît amurgul şi-atunci de-abia pe mijite,
Între petale ţinîndu-şi ascunse miresmele fiindcă la necuviinţă
dînsele cheamă.

Melci răzleţiţi, stîlpnici, aşteptînd anotimpuri întregi în cochilie,
Cu coamele, cîndva boiereşti, strînse smierit.
Izvoare rotunde ruşinîndu-se-n unde să-nvie
Pe prundul, de raze subţiri, în aurul zorilor, sulemenit.

Rouă feciorelnică, purtînd cingători cu cuie-n scaieţi.
Zefiri bătînd mătănii în plopii înalţi.
Clipe de după amiază cînd poţi numai înveşmîntată să te arăţi
În pînze groase de paing cu cruce pe spate şi saboţi de ţelină
dulce să-ncalţi.
Da, trebuie doar să mă crezi pe cuvinte şi caldă să vii
Să suflăm împreună, îngenunchiaţi pe viaţă, în păpădii!

Practici spirituale

Pentru Yvonne de Burgundia

Voi sosi, istovit de asceză, într-o birjă
Trasă pe strada ta sfîntă de doi zdraveni struguri pursînge;
vizitiu – o actriţă
Ce-şi aprinde amorul cu biciul şi-şi pune în ochii adînci, fină
criţă,
Beladonă, căci viciul ei genial o oblijă!

Şi te voi striga!! O s-apari, de la creştet pîn' la centura de
castitate,
În turnul gros de grafit,
Cu sînii acoperiţi de-o carte deschis-a credinţă, onoare, dreptate,
Op cu spaţiul bombat şi timpul apelpisit.

Apoi îmi vei arunca frînghia-mpletită din cele mai calde
cearceafuri:
Să urc, să înving!
Vor trece lungi săptămîni, luni de zile, ani, chiar decenii
îmbibate cu prafuri
De copt aluaturi veşnice, ca să-ţi desching

Talia fragedă din fierărie.
Pe urmă ne vom iubi exemplar, legendari (cu citate din
Kierkegaard, Swedenborg, Bohme, Ruysbroeck), în
supraesenţiala bucătărie!!!

Noi şi ţestoasele

(Despărţirea de Pastel)

Evlavioşi ne ducem la ţestoase
Să ne-nchinăm cînd ouăle lor cad
Pline de-aromă, limpezi, graţioase,
În moile nisipuri cu gust fad.
Acasă cresc geloase şi ne-aşteaptă,
Blînd lustruite, sticle fără dop.
În faţa uşii, oh, pe-o dulce treaptă
Deschisă-i fila fragedului op
Uitat, citit de fluturi şi zeiţe,
Înconjurat de urechelniţi lin.
Noi stăm însă-n amurg şi cu vechi spiţe
De bicicletă-mpungem oul fin
Cu fratele lui Robinson, pe plajă,
Uimiţi, gîndind că are-un gălbenuş
În veşnicul albuş, sub sfînta-i coajă!
Şi-l luăm să putrezească-n raft, pe pluş...

Povestea lui Belmondo Pisicescu,
Cu purici tandri, cum e şi firescu!

Astfel grăit-a Pisicescu, cotoiul gingaş-miorlăniu şi strict haotic al fratelui lui Robinson Crusoe:

„A fost odată un motan
Ce devenise-opioman
Din cauza unei pisici
La bot cu sfîr!, la fund cu plici!
El se trezea de dimineaţă
În puturosul pat de fleaţă
Şi repede-şi băga o mor-
Mor-morfinuţă în picior.
Dar dozele crescînd mereu
Era din ce în ce mai greu.
Şi-atunci motanul s-a decis
Să se arunce în abis“.

Mult timp după aceea, din fecundele genuni mărării, se pătrunjelea la cerurile pline de sfinţenie laie-bucălaie, mlădiandru şi nostalgichiu, descălecător de iluzii fluturate-n infinituri fine şi în drojdii de jind, pe lîngă zori, pe lîngă amurguri, un cîntecel aparent futil (improvizaţie sfielnică de dincolo de binele chior şi de răutatea imbecilină), acompaniat la viola d’amore şi la flautul desferecat de însuşi Marele Melc Mozart (M. M. M.), se înălţa deci spre norii nimănui umflaţi cu pompa, următoarea maladie mistică (M. M.):

„Fericirea este cînd
Morgenstern M taie ceapă.
Emil B trece plîngînd
De tristeţe şi i-o papă.
Apoi bate orologiul.
Rîmele se fac mai lungi.
Emil B scrie elogiul
Maiei şi bea punci, bea punci...“.

De-a nasturii

Dacă ţi-aş rupe toţi nasturii de la pardesiu
Şi apoi pe cei de la rochie, mai calzi şi mai mici,
Iar la urmă, închipuie-ţi!, şi pe cel sidefiu
De la sutien, ar trebui, îţi dai seama, s-abdici

Şi să pleci cu mine în Australia!
Acolo ai face o vreme strip-tease şi pentru un whisky, băut
din picioare, într-un saloon,
Ţi-ai dărui pe-ndelete gura, sînii şi talia
Şi încă un fleac pe care, fiind gentleman, nici nu-l mai spun.

Ci eu, ca să-ţi dovedesc că nu sînt dobitoc,
Aş ajunge celebru în comerţul cu piei
De-orhidee lila şi nasturii (uite, mă jur!) ţi i-aş coase la loc.
Dar atunci, oh, atunci ai începe să-i smulgi tu pe-ai mei!!!

Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe

(Apropierea de kitsch)

La hotelul Mierla Neagră
Am iubit un înger creţ.
Ce meschine perdeluţe
Ne fereau de nătăfleţi!

Coborîse prin hublouri.
Se numea Margot. Sub fulgi
Avea locuri dulci pe care
Nu-i frumos să le divulgi.

Din Ianuarii în Apriluri,
Din Apriluri pînă-n Iunii,
Pur înfăşurat în triluri
Am făcut faţă minunii.

Dar în brume de Octombrii
S-a topit. O, deziluzii!
Şi-am rămas să beau decocturi
Trăsnitoare şi infuzii

Şi-n după amiezi ţicnite
Să visez, trîntit pe-o rînă,
Coapsa lui Margot în opturi
Lîncede, cu dublă frînă!!!

La o linotipistă-n lapte dulce

(Din adînci tipografii - 1983)

1.
La patruzeci şi patru de ani bătuţi pe muche,
Ros de ambiţii vane, extras din societăţi
De drojdii şi de-amurguri, ca un măreţ păduche
Pe care, drept în frunte, la alţii îl arăţi,
M-am hotărît să behăi de-abis şi moarte bună,
Cîrlan bătrîn de-acuma, dar pur în cîrlionţi,
Şi spre-o linotipesă roşcată, blondă, brună
C-un usturoi sălbatic în gură s-o iau glonţ
Ca să se-mplumbe straşnic situaţia de-a pururi.
Gălbui ca alioru-mpietrit în moarea verzei
Nerăsuflate încă mi-e cugetul. O, nururi
Dilii, craci de doi metri, sîni macri, amorezii
Vă cînte în extaze, ci eu, precum limbricul
Ratat în maţ, sorb lapte, scîrbit, cu polonicul.

2.
Suflat în aur sufletul nu-mi este,
Pete cît ceaşca trîndăvesc pe el,
De băleguţă verde de viţel,
De rujuri descleiate din neveste.
Nu roua, linotipa mi-l parfumă!
Clăbucilor de iapă,-n bălţi bălane,
Îl las, să-şi bălăcească-n fina spumă
Zimţii frivoli, cum dalbele bomboane
În gura mlăştinoasă-a unei curve.
Şi totuşi, mă ridic mereu din tină
Şi cel mai fraged întru-această urbe
Trag disperat spre mine de lumină
Şi mă îmbrac în dînsa ca-n veston:
Corector, icră veche, roz nod de bulion!!

Hai s-o tulim în Australia!

Hai s-o tulim în Australia!
Tu ia-ţi cu tine gura, sînii, talia
Şi coapsele, oh, mai ales cu graba
Să nu le uiţi, căci totu-ar fi degeaba
Cînd printre-aborigenii din spelunci,
Abia sosită, ţi-or plăti în pungi
De aur şi în piei de-ornitorinc
Picioarele linse de-un cîine Ding-
O!

Micşunea căzută-n lapte

Micşunea căzută-n lapte,
Vrei să ne-ntîlnim la noapte
Şi să ne iubim frumos
Pe-o saltea pusă pe jos
Din lînă de merinos?
Să-ţi iau coapsele-amîndouă
În palme ca pe un crin
Plin cu piper fiert în vin
Şi la ele să mă-nchin:
Dă-ne nouă...
Dă-ne nouă...

Şi-ai plecat...

Şi-ai plecat. Unde mai eşti,
Surioară?
Sufletu-n mine-i deodată
Camelie macerată
În rachiuri şi-n caleşti
Şi-ncepe încet să moară.
Poate că nici nu ai fost!
Bat mătănii şi ţin post
Mov,
Să-mi fac păcatul subţire
Ca mireasma-n amintire,
Of!

Îngerul Pepémbe

Cînd luneca din lume, nedumerit, Septembre
Şi-Octombre-n trăsurică-şi plimba mai dulce pajii,
M-am întîlnit pe-alee cu *Îngerul Pepémbe*
Trimis din cer anume spre-a-mi descifra mesagii.

Era atît de fraged c-un deget dus la buze
În semn că mă cunoaşte de mult, dar că nu vrea
Să-mi spuie-această taină decît prin buburuze
Pe care din azurul lui pur mi le-ntindea.

Simţeam cum lîngă dînsul mi-i sufletul ca bruma
De-o gură roz topită pe marile coperţi.
Şi-aş fi şoptit nostalgic: „Sînt vinovat acum,
Dar o să plec, Pepémbe, şi tu o să mă ierţi...

Şi poate-ntr-o amiază, sosit să-ţi cînt din flaut,
Alături de bomboane şi zahăr alb şi bun,
Pălind ca de-o-ndrăzneală prea caldă, o să caut
Aripile în palma mea caldă să-ţi adun“.

Superstiţii şi fofîrlici

Tu crezi în numere şi-n vise
Pe care mi le povesteşti
Încolăcită-n nepermise
Feluri. Eu cred în crini şi-n peşti.

Tu sfîşii lenjuri inspirate,
Cu ele să-mi împotmolesc
Viaţa-mi tocită-n vechi păcate.
Eu beau un veşnic „englezesc“[1]

Tu-ascunzi (în nouăzeci şi nouă
De moi sertare ce-şi preling
Pe sub tejghele calda rouă)
Struguri. Eu fluturi-i împing

Spre tine, ca să-ţi soarbă-n trompe
Subţiri nectarul ce-l aduni.
Sute de-amurguri, mii de bombe,
Oh, miliarde de minciuni!!!

1 PICKWICK TEA (Finest English Blend).

Reparata şi balena

(Exerciţiu mnemotehnic Brassens)

Reparata-n transatlantic
Îşi pudra c-un puf romantic
Locul care nu se scrie
Pe nici un fel de hîrtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuţa franţuzeşte:
CON!

Iată, vine o balenă
Şi o pupă fără jenă
Într-un loc ce nu se scrie
Pe nici un fel de hîrtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuţa franţuzeşte:
CON!

În van ţipă şi de-a surda
Reparata: „Cruţă-mi pudra
Dintr-un loc ce nu se scrie
Pe nici un fel de hîrtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuţa franţuzeşte:
CON!“.

Balena răspunde: „Drace,
Nici nu ştii ce mult îmi place
Într-un loc ce nu se scrie
Pe nici un fel de hîrtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuţa franţuzeşte:
CON!“.

Şi-astfel la minut intrat-a
Balena în Reparata

Printr-un loc ce nu se scrie
Pe nici un fel de hîrtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuţă franţuzeşte:
CON!

Clipele-s unse cu jazz

Pentru Johnny Răducanu

Localităţi cu vampe ce beau gin,
Bufante pe la sîni şi pe la şolduri,
Trăsnind de insolenţă şi imbolduri
Şi clătinînd sub rochii craci sublimi!
Le răsuceam pe-arătătoare părul,
Aveau momeli de tîrg la orice pas,
Ne-nnebuneau cu cotul roz ca mărul,
Cînd au plecat ca fleaşca am rămas.
Vai, amintirea lor printre mărare
Ne năruia. C-un pîntece bleoştit
Mai stăruiau crini plini de-o rea mirare-n
Pistil. Ne îmbătăm la infinit!
Căci nu mai sînt. Piureul de cartofe
Se înverzeşte-n cratiţi nemîncat.
Ne consolăm doar pipăind vechi stofe
Pe care dînsele le-au fluturat...
Aveau, oh!, cur cu dulci subînţelesuri:
Putea fi luat în braţe şi pupat,
Putea fi dat cu pudră şi cu dresuri,
Putea fi tăvălit, pios, în pat,
Putea fi prins lin unde se bulbucă
Şi-ncredinţat să facă ondulaţii,
Putea fi strîns la piept dacă te-apucă
Dorul de el, în văzu-ntregii naţii!!!

Tiv pe marginea batistei

Unde eşti, stăpînă mică?
În ce cameră de flori
Stai cu mîna pe pisică
Şi urîtul ţi-l omori?
Turnul tău i-atît de-aproape,
Pod de piatră-am străbătut
Peste-nnămolite ape
Şi-acum plîng în căni de lut.
Dacă mi-ai surîde-n uşă,
În genunchi rămas, pe prag,
Mi-aş turna în cap cenuşă,
Ţi-aş da globuri de dovleac.
Şi ţi-aş pune-o scîndurică
Pe ţuguiul sînilor.
Unde eşti, stăpînă mică,
Răspîndită ca un nor...

Sonetul scris pe-o portocală
Pentr-o rostogolire ideală

Fluturii bat cu-aripa groasă-n geam
Ca să-i primim la marele bairam,
De-aceea zic să fim voioşi şi darnici.
Ne vor sluji cu sîrg drept fini paharnici,
Făcînd în aerul perlat să zboare
Cînd aurii, cînd sîngerii pahare.
Şi-n urmă, beţi şi noi şi dînşii beţi,
Îi vom zvîrli afară cu lopeţi
De pe podelele ce-or să se spele
Cu albele şi caldele dantele
Ce ţi-au ascuns geloase-o noapte trupul
Şi-acum le lepezi fără nici un scrupul
Spre a pleca, eu îmbrăcat, tu goală,
Într-o călătorie-originală...

Sonet trimis după un an
De stat cu ochii în tavan

(Variantă ameliorată)

Cătinel mă-ndrept către iubire.
Pe pământ, prin aer, peste ape
Lung călătoresc. Din iarbă, fire
Rup să-mi fie şi norocu-aproape,
Zăpăcit de cît de alb ţi-e trupul
Ce m-aşteaptă, răbdător, pe-o rînă.
Sorb cîte un melc, înghit o rîmă,
Beau din şanţuri roua fără scrupul,
Oh, cu tot cu mîl. Sufletu-mi creşte
A îmbrăţişări şi-a gură caldă,
Plină de mireasma ce-ndulceşte
Pe oricine viaţa-n ea îşi scaldă.
Căci sosi-voi, tîrîind un brustur,
Inima de-a pururea să-ţi ustur!

Te-am ţinut goală în braţe

Te-am ţinut goală în braţe
De la prînz şi pînă-n seară.
Aveai sîni mari, de la ţară,
Fesulii de domnişoară.
Şi am fost un nătăfleaţă!
Iar acum, pe străzi, ca orbul,
Umblu sufletul să-ţi sorbu-l
Din trup ca să-mi treacă morbul.

Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă

Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă,
Dimineaţa, de pe flori,
Soarele, şi du-mă-n nori
Peste şandramale grele
Cu femeie dulce-n şele,
Dar cu ochii plimbători.

Ia-mă, Doamne, ca pe-un flutur,
Dup-amiaza, dintr-un spin,
Vîntul, tristeţea să-mi scutur
Peste şandramale grele
Cu femeie dulce-n şele,
Dar sub perini cu dry gin.

Ia-mă, Doamne, ca pe-un flaut,
Dintr-o muzică cerească,
Îngerii, în somn s-o caut,
Peste şandramale grele,
Pe femeia dulce-n şele,
Dar crudă cînd şi le cască...

Cişmelele picură-n van

Cişmelele picură-n van.
Pun mîna pe-un crin şi se sfarmă.
E-n mine un soi de alarmă
De parcă un tip, prin ochean,
Îşi ia, de pe casă, c-o armă,
Drept ţintă surîsul meu, dar mă
Mai lasă s-ascult înc-un an
Cum, ca într-un veşnic lighean,
Cişmelele picură-n van.
Pun mîna pe-un crin şi se sfarmă.

După douăzeci de versuri

Eu văd ceva ce nu ar trebui
Zărit decît de îngeri îndrăzneţi
Şi-o clipă numai căci de-ajuns le-ar fi
Să-nnebunească-n albe dimineţi
Roua-i bătută-n cuie pe pereţi
Şi curcubeie-ncep a-şi despărţi
Culorile şi-un melc bătrîn ia-n corn
Fluturii denşi moi ciuturi se răstorn
În vechi fîntîni din sîni cu piatra gri
Şi apele-s spuzite-n veci de creţi
De mîl mormolocit şi-s mogîldeţi
Scoţînd mîini mici şi înecînd copii
Cu capetele mari de păpădii
Şi trupurile pline de scaieţi
Întru neruşinare şi dispreţ
Chiar dacă-s fragezi-morţi şi-au rămas vii
Şi ochii curioşi spre flori întorn

Eu văd ceva ce nu ar trebui
Cînd beau mărgăritare şi adorm
Pe pajiştea dulapului enorm

Tristeţea genului epistolar

Voi muri în oraşul acesta,
Fără prieteni, fără iubită.
Veţi spune că, vai!, vă joc festa,
Lăsîndu-mi pe-o creangă de plop tăiat vesta
S-atîrne-n amurgul topind cărămidă.

Voi pleca braţ la braţ cu motanul
Ce mi-a tors, credincios, pe piept versuri.
Dau de-a valma fotoliul, mormanul
De Proust, ceasul copt cît bostanul
Şi-al trenului tom cu opriri şi cu mersuri.

O să pară ciudat c-aveam pietre
În haine şi sîrme crescînd pe pereţi
Din cuie. Dumnezeu o să-mi ierte
Şi inima fleaţă, şi minţile fierte
În zeama de melci indolenţi.

Rătăci-voi. Nici apă, nici aer, nici vise
Promise demult, oh!, promise, promise...

Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe (2)

(Despărţirea de kitsch)

Pentru gusturile-alese
Avea dînsa, ca s-aţîţe,
Ţîţele ca nişte fese,
Fesele ca nişte ţîţe,

Şi-un buric ondulatoriu
Ce făcea pilaf matúrii,
Unde-i strălucea notoriu
Micul ei lapislazuli,

Sex pudrat cu pufuri plate,
Ras cu lamele Personna,
Moi pupile dilatate
Cu *Atropa belladonna*,

Poponeaţă pulsatilă
De cînd a venit pe lume,
Ce şi-o dăruia în silă
Cu un fîţ al ei, anume
Pentru cei ce-ar desena-o
În closetul de la gară,
Cu bobiţe de cacao,
Dulce, pluricelulară!!!

Neglijenţa elegiei feroviare

(La acordeon, Julien Ospitalierul)

Tutun de pipă, olandez,
Cutii mirifice de tablă!

Traversele-n lumina slabă-a
Amurgului copilăresc,
Înfăşurate-n moi şopîrle:
O, teamă! Crăcănarea dulce
A servitoarei cu mari buce
Şi sînii-n aer dînd mici sfîrle,
Macazurile unsuroase,
Acarii adormiţi în iesle
În timpu-amorului crud peste
Ţărănci de paie şi mătase,
Fîntîna înfundată-n cuiburi
De vrăbii zăpăcind ciripuri...
Sunetul meu, de ce mă tulburi?
Vreau, Doamne, vechile nimicuri,
Sîrme subţiri, ştirul porcesc,
Fetiţa Dascălului, sablă...

Tutun de pipă, olandez,
Cutii mirifice de tablă!

Sonetul ameliorat puţin,
Transcris de J.O. cu propriu-i destin

Se-aud tocile de-ascuţit cuţite...
După cafea, lichior, trabuce fine
Supte în buze groase de guri brite
Sau franţuzeşti (subţiri salive-n cline
De văi mustind papile-alegre-n gusturi),
Luăm la plimbare Doamnele-ncărcate
Sub talie de buci, sub gît de busturi
Cu sfîrcuri de o mie de carate.
Ci, abisale în buric, ele celeste-s
În fîţul coapselor flanate pe elipse
De dragul soarelui. Clipa un rest e
În toiul fraged-negrelor eclipse
Cînd şolduri se desfac diavoleşte
Spre a ne prinde viaţa ca-ntr-un cleşte!

Transcrierea sonetului viril, Cu bulion, de însuşi fra Emil

Vino-n crenel. Lasă să-ţi curgă părul
Pînă la şanţ. Acolo-aştept cu spada
Scoasă să-i tai vîrful măcar, în dorul
De-a nu-ţi putea iubi trupul pe lada
Cu-aurării, cupe brodate-n pietre:
Safir, smarald, rubin, enormi topaze.
Saliva gurii dă-mi. Sînt mort de sete,
Bătut în cap de-un soare cu mari raze
Medievale, late, groase, grele.
Lumina mă apasă-n mii de puduri.
Bîjbîi prin ea ca-n vrafuri de perdele,
Să te ajung. Topescu-ţi în săruturi
Rostul păstrat în raft de castitate
Ca mărul obrintit în sos cu lapte.

Sonet caligrafiat
Pe o scîndură de pat

Înhămasem la caleaşcă
Fluturi breji hrăniţi cu zaţ
De cafea clocită-n ceaşcă
N-aveam timp ci numai spaţ
De ajuns pîn' la crenelul
Înălţat din cremă arsă
De mărar păzindu-ţi felul
Coapsei către mine-ntoarsă
S-o frămînt ea să-şi dospească
Oh aluatul în nesaţ
Alergam precum mişelul
Spre iad-raiul ce-l desparţi
Cu trupul tău alb ca mielul
În zorii de rouă sparţi

Caligrafie pentru iubita ideală

Dragostea ta ca o fîntîn-atîrnă
De-o tijă mlădioasă de mărar.

Soarele-n raze groase cît o bîrnă
De-acoperiş îmi cad, cu tot cu var

Şi ţigle-ncinse pîn' la verde,-n cap.
Bat telegrafe în cantoane lucii.

O, îngere, ajută-mă să scap
Din după-amiaza plină de năucii

Fluturi muraţi, cu-aripe ce-şi desfrînă
Mireasma,-n spaţiul vechiului hambar.

Dragostea ta ca o fîntîn-atîrnă
De-o tijă mlădioasă de mărar.

Transcrierea sonetului nr. 19, et. V, ap. 14

Cîntam muzici religioase sau profane.
Suptul bomboanei, linsul acadelei:
Răsplata-ntîrziată-a vieţii mele-i!
Domnii scorţoşi, Doamnele ţopîrlane,
S-or bălăci, voioşi, în bălţi cu lintiţi.
Ci tu ia-ţi melcu-n raft, bea untdelemnuri,
Păstrează-n rouă, pur, cristalul minţii,
Nepăsător la putrede îndemnuri.
Ai rosturi: sufli-n puf de păpădie,
Crinul îl baţi în zid, cureţi lin praful
De pe dulap. O clipă-ţi mai adie-n
Suflet Yvonne, susúră telegraful.
Nu părăsi loboda-n şanţul lat.
Timpu-i de sosuri dalbe îmbibat!

Paravanul chinezesc

Sînt paravanul chinezesc
Al celor ce se giugiulesc.

Cînd ei, frumoşi, împart sărutul,
Pe mine-adînc se zbate-un flutur.

Iar cînd li-e dragostea în toi,
Mătăsurile-mi se strîng moi

Şi curg lin pe podeaua largă
Amorul lipicios să-l şteargă...

Sfaturi primejdioase (1982)

Pentru Reparata

Rujează-ţi dinţii în albastru.
Fii albă. Şi cu limba mov

Prelinge-n mine-un fin dezastru,
Cum sub icoane, în alcov,
Infantele,-n dulci erudiţii,
Cu gravii Granzi ai vechii Spanii,
În umbra Sfintei Inchiziţii,
Făceau spumoase pătăranii.
Şi nu uita prepelicarul
Să ne privească,-un papagal
Să-ngîne tot, ciupind mărarul,
Iar tu să tremuri muzical
Şi-apoi, la clavecin, măiastru,
Să-mi sui în cer sufletul zob.

Rujează-ţi dinţii în albastru.
Fii albă şi cu limba mov...

Tamaretă

Tamara, ce vers de aur,
Toropit, să-ţi împletesc
În părul zbîrlit cu geana,
Dintr-un loc dumnezeiesc?

Şi ce suflet, dat de-a dura,
În zorii plini de botgroşi
S-arunc să-ţi prăjească mura?
Beau cafeaua ca pe-un borş

Şi cu tot cu zaţ. Balaur
Sînt cu-aripi ce-ntruna-mi cresc.
Tamara, ce vers de aur,
Doldora, să-ţi dăruiesc?

Împotriva amneziei

Ca să nu uit că sînt poet,
Beau azi o sticlă de oţet
Şi cu furnici şi foarte-ncet.

Apoi îmi pun sare sub pleoape,
Chem muştele să vină-aproape
Şi să îmi bîzîie-n urechi
Mireasma şérvetelor vechi
Şi-a polonicelor scrobite-n
Supa amiezii infinite.

Şi furculiţe-mbii să-mpungă,
Viespii clocindu-şi acu-n pungă,
Oh, clipa galbenă şi lungă...

Clei din
Aripioare de rechin

Cîntai un country la pian,
Saloonul era gol şi trist.

„Tu nu exişti, dar eu exist,
Am douăzeci-şi-fragezi ani,
Şi sîni umflaţi cu pompa-n puf
De-ornitorinc cu cioc de raţă,
Oh, între coapse îmi cad, buf!,
Fructe gustoase pîn’ la greaţă
Spre care tu măcar nu-ntinzi
Mîna, darmite să le-nfuleci.
Eu mă strîmb singură-n oglinzi
Şi-aştept s-apari cu paşi abulici,
Ca după o ruletă rusă
(C-un glonţ de-argint în butoiaş!)
Jucată la desert, să nu se
Creadă prin tîrg că ai fost laş,
Şi-aprind[2], lin, pe podeaua lungă
Din lemn smerit de lemn fidel,
Picioarele ce-ar vrea s-ajungă
Să te iubească-n chip şi fel,
Şi-mi clatin sufletul în van
Între cerceii de-ametist.“

Cîntai un country la pian,
Saloonul era gol şi trist.

2 Picioarele se aprind ca o candelă!

Mi-e ruşine să ies viu

Mi-e ruşine să ies viu
În lumina zilei goale
Îţi citesc şi îţi tot scriu
Trupul rotunjit sub poale

Fericirea-i în dureri
Înmuiată şi-s om singur
Zarea mea fragedă ieri
Azi s-a-nvineţit de friguri

Iartă-mă că nu mai ştiu
Roua-n bob floarea-n petale
Mi-e ruşine să ies viu
În lumina zilei goale

Din hăţişul de-ntîmplări

Din hăţişul de-ntîmplări
Nu mai scapă nimenea
Razele-s cu zimţi în nări
Mireasma-i de fluturi grea

Ceaşcaleaşcă bleu eşti tu
Vizitiu galben-pai sunt
Sufletul blînd îmi căzu
În mierea zilei cu unt

Ruju-mpotmoleşte-n gări
Moi macazuri de tafta
Din hăţişul de-ntîmplări
Nu mai scapă nimenea

Elogiul Reparatei

Clipele-s rupte ne-ntrerupt
De trupul tău cu iz de fruct
Ce-i despicat deplin în două
Unde-i o mlaştină de rouă

Gîndul mi-e frînt de-un melc abrupt
Simt soarele cum mov ne plouă
Oh raiul de omizi e supt
Şi aerul greu dedesubt

Viclean ni se aşterne nouă
Şi ne îndeamnă spaţiu-i zmult
De trupul tău cu iz de fruct
Ce se despică crud în două

Sonetul descifrat cu grijă (1980)

Ne vom iubi ca-n vechi foiletoane
Tu o să faci un ceai şi-o să oftezi
Eu o să-ţi mîngîi sînii pe blazoane
Şi o să-nceapă valsul vienez
Vei leşina flacoanele cu săruri
Le-oi destupa la nările adînci
Vom spune tu minciuni eu adevăruri
Izbiţi de fluturi pe-ale clipei stînci
Ci ne-om iubi extatici pîn' la moarte
Pe-aceeaşi muche moale de cristal
Tu-ncolăcită ceştilor deşarte
Eu desprinzîndu-ţi sufletul oval
De rotunjimea şoldurilor grele
Ce-or rătăci degeaba printre stele

Improvizaţie

Merg smerit în urma ta
Laic mi se-ncarcă ochii
De-o lumină-atît de grea
Că-ţi rupe pînzele rochii

Şi-ţi văd trupul alb în smirni
Neatins de sfiiciune
Hălăciugă de crini plini
Moliciune-n rugăciune

Ci mă-nvaţă-a hoţ carnea
Sufletul să mi-l apropii
Merg smerit în urma ta
Laic mi se-ncarcă ochii

Improvizaţie

N-am ştiut c-o sa mă doară
Sufletul atît de tare
Fiindc-am scris tot într-o doară
Despre sîni gură picioare

Ele erau părţi prea sfinte
Ca să le ating cu gîndul
Trebuiau albe veşminte
Nu cuvinte ca pămîntul

Şi-o-nchinare şi-o-nălţare
Izvor dulce-n rouă clară
N-am crezut c-o să mă doară
Sufletul atît de tare

Improvizaţie

Dac-ai şti ce moale cade
Chiar în palma mea lumina
Ai veni-n caleşte calde
Blînd mototolită-n fina

Dantelă de-amurguri crude
Verde-ţipirig mov-lînced
Sufletele să ne-asude
Ca sub aripe de îngeri

Şi-am călca iar prin flori sparte
Fără-a ne pricepe vina
Dac-ai şti ce moale cade
Drept în palma mea lumina.

Rătăciri prin tîrgu-amar

1.
Prin ţinutul Iaşilor
Pe urmele paşilor
Tăi mă las gingaşelor

Ore moi în raza
De după amiază
Cu mintea nici trează

Cu trupul nici falnic
Bîntuit amarnic
De surîsu-ţi darnic

Dintr-o altă ziuă
Şi bat roua-n piuă
Şi bat roua-n piuă

2.
Dacă te-aş vedea mai des
Mi-ar fi sufletul ales
De neghină
Şi aş trăi tot prin lumină
De după amiază fină

Pe la curţi cu garduri nalte
Din strada lui Ipsilanti

Sau pe strada Semnului
Lăsîndu-mă-ndemnului
De-a-mi cloci dulceaţa-n rană
Şi-a-mi purta prinsă-n buton
Vesta scurtă cu pulpană
À la Robinson

Trei praştii

Iubito cu ochii mlaştii
Mi-a dat Dumnezeu trei praştii

Cu una să trag la stele-n-
Tre cracii razelor grele

A doua sub cap s-o am
Pernuţă cu bolovan
Să te apăr de duşman

Iar din ultima să-ţi fac
Gumilastic la nădrag
Pentru şoldul tău cel drag

Ce stamina şi pistilul

Ce stamina şi pistilul
Florilor!
Mi-am lăsat de-o parte stilul
Şi în spaima zorilor,
Cu viaţa făcută praf,
Visez c-o să vii călare,
Dulce vrăjitoare,
Şi-o să-mi presuri sare
De cristale mov
Pe feliile de pîine
Căci noaptea mi-e somnul zob,
Iar ziua mea nu mai are
Nici astăzi, nici ieri, nici mîine.

Ci-i şir rupt de săptămîne...

Toamna noastră cea de toate clipele

Pîlcuri-pîlcuri crini calici
Se apropie de corpul
Bosumflat în fese mici
Şi sîni mari sufletu-ţi sorbu-l

Blînd în pîlniile-adînci
Cu pistil şi cu stamine
Rîzi în rai în iaduri plîngi
Purgatoriile-s pline

De motani graşi neferici
Miorlăindu-şi galeş morbul
Pîlcuri-pîlcuri crini calici
Îţi acopăr umezi corpul

Ce grea cade lumina-n suflet

Ce grea cade lumina-n suflet
Ca dintr-un flaut de pluş umed

În care suflă-n zorii rupţi
Îngerii orbi şi surzi şi muţi

Fiindcă nu ştiu nimic ce-nseamnă
Parfumul pentru ei e-o scamă

Ci-s învoiţi din cer anume
Pe pipăite să sugrume
Fluturi şi spini să bage-n brume

Pamflet la acordeon

Ai vrut un timp, frumos, să-ţi fiu stăpînul,
Să-ţi pun pe coapse bir, pe sîni haraci.
Dar, coapsele şi sînii fiindu-mi dragi,
Mi-am rupt de pe blazon Spada şi Crinul.
Şi tu cu dînsa floarea ai tăiat
Şi ţi-ai făcut pahar pentru şampanii
Ca să le bei pe dealuri cu şnapanii,
Iubită fără suflet, fără pat.
Şi-acum degeaba-ncerc să-mi cos blazonul
C-o Spadă şi mai rea, c-un Crin mai pur.
Kitsch-ul tangouri cu acordeonul
Cîntă-n tot tîrgul nostru bleg şi-obscur.
Şi vacile se balegă arare
Pe ceea ce-a fost nobila-mi cărare...

Terţine pentru Reparata

Şi vine cîte-o săptămînă plină grea
Prin care-orbecăiesc abia-abia
Pe străzile prelungi de catifea

Cînd nu mă pot opri ce dulce viciu
Să tai baloane de săpun cu briciul
Şi-amurgurile să-nroşesc cu biciul

Să surp un nor subţire în pahar
Într-o caleaşcă un mărgăritar
Şi între sînii tăi viaţa-n zădar

Alte terţine pentru Reparata

Tu-aveai nevoie de-un poet
Care să-ţi bea încet-încet
Trupul din sticle lungi de-oţet

Sau de un aventurier
Mereu calic mereu prosper
Prin contrabandă de piper

Sau de-un spiţer ce-n drogherii
Vinde-n flacoane aurii
Unsori de suflete dilii

Oricum aveai nevoie-aveai
De un copac crescut în rai
C-un măr şi-un şarpe ditamai

Sonetul cavalerului bolnav

Şi dacă bube-mi lenevesc în carne
Şi-n viaţa mlăştinoasă roua-i fleaşcă,
Eu tot visez, iubito, o caleaşcă
Ce lîng-un strugur o să ne răstoarne.
Şi vom strivi cu-atîta lăcomie
Boabele mari şi străvezii, alături
De îngerii ce fac amor sub pături
Fără ca Domnul rîvna să le-o ştie.
Şi-am tremura cu ei în dulci orgasme,
Fine şi lungi sau dureros de scurte.
Din soare şi din lună, două turte
Ne-om cerne, de mîncare, ca în basme.
Şi o să-i ştergem, prăfuit de harul
Nostru, amurgului mărgăritarul.

Mărar tînăr

Eram crud mărgăritar
În cutie de mărar

Cu capac de crin trăsnit,
Fă, pe cînd te-am întîlnit.

Venisem cu trenul mixt,
Delicat şi pesimist,

Şi bătut de Dumnezeu,
Vampa sufletului meu!

Însă tu nu mă iubeai,
Intra-ţi-ar în cur un pai

Ca la oamenii săraci,
Fluture de şapte maci!

De aceea m-am pilit,
Fiindcă nu puteam s-admit!!

Şi-n amurg, scîrbit de viciu,
Mi-am tăiat gîtul cu briciul!!!

Bocet pentru Reparata

Spune-mi, fă, din care spume
Ai venit albă pe lume,

Clătinîndu-ţi viaţa lin
Ca şi florile de crin

Cu pistil şi cu stamine
Ca să mă distrugi pe mine?

De ce n-ai admis, puişor,
Să-ţi încerc în dormitor

Tăria jartierelor
Şi apoi să mă omor?

Căci topit de cruzii-ţi nuri
Vorbesc noaptea într-aiuri,

Iar ziua stau mut şi fix
Ca Hristos pe crucifix.

Ci cu ţuici doar mă susţin,
Băleguţa ta de-amin!,

Copilă cu viaţa-n sos
Care m-ai întors pe dos,

Şi m-ai dus, dalbo, m-ai dus,
După cum am presupus,

La sapă de mărgărint,
Filomelă cu ghivint!!!

Scrisoare (1968)

Paharul de cristal, cînd cade jos,
Ştie să moară-n ţăndări lungi, frumos.

Şi într-o zi înveşmîntat îl pierzi,
Parcă în rouă, parcă în zăpezi,

Cuierul tău în aer răstignit.
Nu, lucrurile nu dispar urît.

Întîi, ca la un neştiut consemn,
Te părăseşte scaunul de lemn.

Apoi, lăsîndu-ţi suspendată vaza,
Observi că nu mai este-n casă masa.

Şi-o vreme mai pluteşti încă culcat
În locul unui iluzoriu pat.

Sub umbletul iubitelor, uşor,
Se macină culorile-n covor...

Vai, numai eu nu mă pricep să mor!

La o actoriţă

Vai, nu mai vrei să-ţi număr alunele
Pe ceafa moale – dulci chinezării,
Nu-mi mai arăţi, cînd trec, printre perdele,
Ciorapii, fluturîndu-i să mă-mbii.

Degeaba îţi hrănesc cu mei stigleţii
Şi versuri triste-ţi zgîrii pe cristal,
Şi-n prag ţi-aduc, prin bura dimineţii,
Cocoşi pitici să-ţi cînte din ţignal.

Degeaba stau pitit lîngă burlane
De diamant, pîndindu-ţi sînii mari.
Mi-s zilele nevrednice şi vane,
Mi-e sufletul plesnit ca un pahar.

Fîntîni de ceai în care muşeţelul
E fiert suav în mine se-adîncesc.
Ajunge-voi vreodată, eu, mişelul,
Pînă la gîtul tău dumnezeiesc?

Dantelă (1968)

Vrei tu să-mi ungi feliile cu unt
Şi să-mi aşezi pe ele peştişori
Pe care o să-i ronţăi, trist, cînd sunt
Certat prin gări de domnii conductori?

Vrei tu să iei un mosorel de aţă
Şi nasturi grei să-mi coşi, cu picioruş,
La sufletul meu pur de nătăfleaţă
Îndrăgostit de tine ca de-un pluş?

Vrei să-ţi dezbraci tu rochia cu franjuri
La mîneci, ca, rămasă în furou,
Să-ncerc cele mai gingaşe deranjuri
În broderiile de pe popou?

O, dacă vrei să faci aceste chestii,
Atîrnă-n geam sutienul şi-o să ştiu
Că mă aşteaptă cruzi ca două bestii
Sînii tăi mari cu botul cafeniu...

Elegie (1968)

Hai să ne culcăm în dup-amiaza
Cu dulceţuri pline de furnici,

Cînd atît de grea de praf e raza,
C-ai putea cu mîna s-o ridici.
Şi să adormim în sfîşierea
Orelor căzute-n preşuri moi.
De motani vărsată-n rafturi, mierea
Lin se va prelinge înspre noi...
Vor umbla tiptil în preajma noastră
Scaunele, dîndu-şi întîlniri.
Îngerul Pepémbe, din fereastră,
Va privi uimit cum tu respiri
Şi cum sînii scapă de sub paza
Braţelor, cerşind ca doi calici.

Hai să ne culcăm în dup-amiaza
Cu dulceţuri pline de furnici...

Ţipăt

Iederă, iederă
Peste geamuri scapără.
Lumina-mi împiedecă,
Raza nu-mi mai apără

Sufletul, sufletele,
Că am multe-n mine,
Îmbîcsite, umede,
Prietene, străine;

Le dă fiere, miere dă,
Vicleană se caţără.
Iederă, iederă
Peste geamuri scapără!

Elegie cățărată-n flaut

Cățărată-n flautul uitării,
M-ai lăsat-lăsat strivit de fluturi.

Destrămate-s liniile gării,
În fîntîni cad rochiile-n ciuturi,
Clipele n-au sos, roua-i pe-o parte,
Ziduri se descleie, făinoase,
Dumnezeu mai ştie, blînd, să-mi poarte
Sufletul prin mlaştini de mătase
Ca s-ating încet, fără să-l sperii,
Ceru-mbujorat de la-nceputuri.

Cățărată-n flautul uitării,
M-ai lăsat strivit de boi şi fluturi...

Blues

Eu te-am iubit.

Cu pînze de lacrimi pe faţă,
Tăcut am trecut şi ferit.

Dar pentru asta
Nu trebuie
Să sufere nimeni...

Sonetul descifrat pe-ncetul

Ce gingii roz sclipesc în gura-ţi dulce!
Parcă arunci în aer crudă nadă
Să-mi prinzi sufletul vechi. Zglobie curge
Aţa ce-n veci înnoadă şi deznoadă
Plăceri, şi mari, şi mici, în văzul lumii.
Fii voioşia coaptă-n izul ceţii.
Din nou, din zorii umezi pînă-n seară
Cópii, pe-ascuns, hotar delicateţii
Spre-a-mi întocmi, savant, pe portulanul
Fraged un rai. E mărul cît dovleacul.
Şarpele susură scalen. Clipele anul
Şi-l strîng în patu-adînc, lîngă copacul
Sub care-o să oftăm de-a berbeleacul,
Rău fulgeraţi, trăzniţi ca să-nflorească
O dragoste deloc dumnezeiască...

Sonetul descifrat pe jumătate

Ştii tu ce-i dragostea? Se-ndoaie
Pe un surîs pieziş raza luminii.
Slăvi scorojite înfloresc o ploaie
Ce umple cu bulbucii ei blonzi crinii.
Ceasul suceşte-n crieri limba-i crudă,
Spuzind, secundă în secundă, mintea,
Se-nălbăstreşte rouă, melci asudă
În casele tîrîte-n prafuri sfinte-a
Sos. Nuferii umflă-n mătasea broaştei
Turnuri lărgite-n soarele enorm.
Cu trupul greu şi alb va să-ţi răstorni,
Treji, sînii mici. De ce fugi? Recunoaşte-i
Viéţii calde de a-ţi fi iarăşi oaspăt
Cu cel mai putred sonet scris de-un înger proaspăt!

Scrisoare

Vei mai fi vreodată-n
Rouă, să-ţi sărut
Ceafa crud lăsată
De păru-abătut

Moale peste mine,
Lîng-un vechi dovleac,
Şi, fără ruşine,
Trupul să-ţi desfac

În raze, sub pomul
Rămuros şi-umbros?
Rană-s. Şi-s doar omul
Cu dulci pofte-n sos...

Vizită nervoasă

Voi sosi cu tramvaiul electric,
Voi avea un ceasornic cu lanţ,
Atîrnînd din jiletcă, pe burtă,
Şi-un enorm portofel făr-un sfanţ,

Bulbucîndu-mi, la piept, buzunarul.
Căci acolo va fi un pistol!
Şi-orice ins m-ar călca pe surîsuri
O să trag, enervat, blînd în el.

Nu mortal. Doar ciupindu-i urechea.
Şi apoi voi porni patefonul.
Musafirii tăi fini, leşinîndu-mi
Împrejur, le-oi da-n nări cu flaconul

Plin cu săruri. Oh, mă vor privi
Monoclaţi. Ci-obosit de stafii
Voi pleca în tramvaiul electric.
Şi-astfel vizita-mi se va sfîrşi...

Despre cum s-a scris poemul

Blînd, cuvintele se scriu,
Trecute din floare-n fiu,
Singure. Şi-s iar geamgiu

De-amurguri în spaima orei,
Cînd vii tu şi-mi strecuri zorii
Prin coapse plutind ca norii,

Şi-mi fierbi sufletul pe plite,
În ceaune aurite
Cu sînii, spre-a mi-l înghite!
.....
Dar cuvintele se scriu,
Trecute din rouă-n fiu,
Singure şi durduliu...

Cîntec

Mă mîngîie că nu-s singur,
Dulci, înrourate gînduri

Coapte-n crinişti. Moale vine
Marele Melc înspre mine.

Şi mi-e dor, şi mi-e ruşine
Că nu-s iarăşi în grădina

Strecurată prin lumina
Zorilor, amurgului,

Din spatele magaziei
Galbene-a copilăriei
În marginea burgului...

Cîntec de cădere voioasă

Strîngîndu-mă-n menghini dulci
De sîni mici şi coapse largi,
Iarăşi lîng-un pom mă duci,
Soarele-n joacă îl spargi.

Şi-i şopteşti şarpelui gros
Să sîsîie basme fine
Ca să ne iubim frumos,
Goi şi fără de ruşine,

Pîn-apare un melc greu,
Cu casa-i plină de zahăr
Şi ne-alungă Dumnezeu;
Razele-n preajmă ne scapăr.

În cădere, oh!, degeaba
Încercăm să ne-agăţăm
De dînsele. Geme slaba
Viaţă de-acum pe alt ţărm,

Cu vaci ce-n căldări le mulgi,
Şi dovleci, şi rîme dragi.
Strînge-mă-n menghine dulci
De sîni mici, de coapse largi...

Sonet domestic

Cum freci o rufă şi o storci, aşa mi-i
Vieaţa. Vino să o curăţi, blîndă,
Într-o copaie, cînd buclaţi se-avîntă
Prin aburi îngeri beţi de-aroma spumii.
Ci-atunci te-aştept să te dezbraci, rîzîndă,
De fuste moi, de bluze-n nasturi prinse;
Şi sînii treji şi coapsele surprinse,
Re-nveşmîntîndu-le, încerc să te cuprindă
Chiar carnea mea zvîntată-n frînghioare
Întinse sub tavan din grindă-n grindă.
Şi o să simţi cum praful nu mai doare
Şi sufletele ni se-ncleie c-o dobîndă
De pofte-adînci. Şi minţile-n alaiul
De fluturi fierb în crătiţi: iată raiul!

Sonetul descifrat cu greu

Să-ţi scriu sonete? Dăruiescu-ţi pieptul
De carne cu o inimă cît varza
De Bruxelles, dantelată-n, vai!, prea ştearsa
Viaţa ce-mi scade-n sticle-oţetul cu încetul.
Ci, dacă-mi porţi un şold prin mintea-mi slabă,
Ea se-ntăreşte, creşte-n creţi de gînduri.
Fă doar un pas pe frîntele-mi vechi scînduri
Ale-ncăperii şi-o să am iar labă
Puternică de urs ce papă faguri
Şi îşi prăjeşte blana-n rug de mure.
Aibi tu răbdare. Pe urîte zgure
Izvoarele ovale-or să murmure
Clar în topite, mătăsoase cheaguri
De curcubeie gîlgîite-n nuferi
Ce-n miezuri mari vor, laţi, grav să te bucuri.

Sonetul regăsit sub pat

Coapse habotnice ţi-a dăruit,
Iubito, blîndul nostru Dumnezeu.
C-un şold din iad zmulgi raiul ruginit.
O, între sfîrcuri prinzi un curcubeu
Ce dănţuie cînd sînii ţi-i agiţi
Şi peste care îngerii trec doritori
Să se prelingă spre buricu-n nori
Ca să-i hrăneşti şi să-i adăpi, lihniţi.
Genunchii crini înşurubează-n vînt.
Morişc-a poftelor de carne sacră
Alţii-ţi vor fi. Eu slujitor trist sînt.
Vai, numai trupul pentru dînşii ţi-l dezbracă.
Căci sufletul tău tăvălit prin sos
Este-al Arhanghelului cel cu Nimb Stufos!!

O dezertare pentru pleoape, sîni şi şolduri de Valerie

Valeria, Valeria, Valeria,
De azi am dezertat din Cavaleria

Ţarului, ca să fiu mereu aproape
De zbaterea ta lacomă de pleoape,

De sînii tăi cît turlele-ortodoxe
Spre care-o sfîntă sărutare-n foc se

Revarsă, şi de şoldurile tale,
Altar cărnos pe vechile-mi mantale,

Şters de Arhimandritul de Kiev cu peria,
Valeria, Valeria, Valeria...

Pretenţii de-actoriţă

În prima zi, duioasă, zise:
„De vrei să te iubesc frumos,
Adu-mi deseară, în culise,
Un fluture cu coama roz“.

Ci eu, în roua mea deplină,
Un fluture cu coama roz
Strunitu-i-am pîn’ la cabină.
Dar ea nu m-a iubit frumos.

A doua zi din nou surîse:
„De vrei să te iubesc adînc,
Vino deseară, în culise,
Cu o fîntînă la oblînc“.

Ci eu, mai sprinten decît vîntul,
Cu o fîntînă la oblînc,
Sosit-am să-i adăp veşmîntul.
Dar ea nu m-a iubit adînc.

A treia zi şopti ca-n vise
„De vrei să te iubesc mereu,
C-un glonţ, deseară, în culise,
Omoară-te de dragul meu“.

Ci eu m-am dus tăcut acasă
Şi despicînd lin firu-n patru,
Întins în perini de mătasă,
Gîndesc să nu mai merg la teatru

Şi îi clocesc o răzbunare
Cît oul crud de pitulice-n
Albuş şi gălbenuş. Drept care,
Beau rochii calde şi-ascut brice!

Sonetul vechiului cotoi

Crin înţărcat mi-e dragostea de-acuma?
Chiar dacă-ţi pipăi şoldul, sînul, ceafa,
În gură nu-mi mai plescăie lin apa,
Pe creieri mă apasă-n creţuri bruma.
Sînt prea sătul sau e-o nevolnicie
De vechi cotoi blazat în reci smîntîne?
O, doar cuvîntu-n lobodă-mi rămîne,
Mîna-mi vioaie-i. Sufletul meu ştie
O mie de palate şi-altă mie
De melci mirifici, de izvoare-ovale.
Aşează-te-n genunchi şi-a tale şale
Îndoaie-le. Clădesc o-mpărăţie
De vorbe dulci ce-ţi umplu pîn' la greaţă
Cu fluturi sparţi de raze-ntreaga viaţă!

* * *

Crini urniţi prin urbe cu tramcarul
Îmi aruncă, largi, în suflet darul,

Prins în nări, de-a scrie cu stamine
Ţepene lumina-n raze pline,

Groase, aşezate pe pereţii
Linşi de roua rea a dimineţii

Printre iederi înşelînd vechi ziduri
Frunzele de plopi, la ochi, au riduri.

Vine toamna-n vară, pe tăcute.
Undeva tocila sîni ascute,

Rotunjeşte şolduri, dă drag sclipăt
Lacrimii lălîi, dospită-n ţipăt.

Cîntec vesel de iubire

Ea doarme-mbrăcată. Eu scriu.
Voi lua o cafea foarte-amară.
Iubita-mi tîrăşte-un sicriu,
Prin somn, către mine, de-o sfoară.

Într-însul sînt solniţe mari
Şi pajişti cu vîrfuri de ace.
Oh!, vrea să mi-l deie în dar,
Trăgîndu-l pe calde băltoace,

Din vis, ca pe-un fagure strîmt.
Iar coapsa ei plată-i cum ceasul
Pe care-l aud, surîzînd,
Deja ţăcănind parastasul...

Amănunţimi

Cînd prinde-un straniu luciu Domnul Lapte
Şi rîmele se-ndoaie după şoapte,
Ziduri miloase duc omizi în spate.

Şerpii se bagă la găini în ouă.
Dintr-un dulap pe-un scaun curge rouă.
Fluturii-mbracă-n pripă haine nouă.

Şi-n după-amiaza blînd-răutăcioasă
Fecioarele fac dragoste pe masă
Căci nu mai este loc pentru iubit!

Iar Reparata,-abia ajunsă-acasă,
Ducînd mîncare la furnici sub casă,
Se uită-n crăpături cu un chibrit...

Scrisoare ameliorată (1977)

Lui Şerban Foarţă

Şerbane, icră veche,
În ce tristeţuri zaci,
Puţinde la o leghe
Ca nimfele-ntre craci?

Balena, oh!, balena
Numită Moby Dick
(Şi mă apucă jena
Că trebuie să-ţi zic.)

Pluteşte pe oceane,
I-e foame de harpon!
Trezeşte-te, Şerbane,
Roz nod de bulion,

Fute cuvîntul, dulce.
Zdrobit sub iederi moi,
Tu limbii ţîţa zmulge
Şi-o dă la marţofoi.

Şi lasă, lasă, lasă,
Să-ţi cadă în amurg,
Pe feţele de masă,
Roua lui Demiurg...

Scrisoare pentru Şerban Foarţă (1977)

Să stai închis în casă
Şi să călătoreşti
Pe latele atlase
Cu ape fără peşti.

Meridiane fine
Şi negre să străbaţi
Ca-n frageda vechime
A marilor bărbaţi.

La Poli să-ţi cadă gîndul
Asemeni unui ban
Pe care, ani de-a rîndul,
Să-l cauţi prin vulcani.

Corăbii largi cu boabe
De aur să aduci,
Făcînd păcate grave
În umbra Sfintei Cruci.

Şi să te-ntorci acasă,
Viteaz, ca să priveşti
Pe latele atlase
Cu ape fără peşti...

Să nu uit că sînt poet (1977)

Lui Şerban Foarţă

Poetului îi şade bine
Să fie trîndav, bleu şi pur.
Mănînce miere de albine,
Beie din sticle fără cur.

Îmbuibă-se printre chiftele
Cu tîrtiţe de fluturi moi.
Poetul trebuie să-şi spele
Zilnic picioarele-n oloi.

Şi mîinile în lapte dulce,
Şi faţa-n bulion de crin.
Dînsul de-a pururi va să-şi culce
Pe pluşuri trupul longilin.

Să nu citească, să nu scrie,
Ci numai doar poet să fie,
Cu papanaşi la pălărie
Şi c-o iubită fistichie
Ce are sîni cît garderoba
Şi coapsele cît Europa!

Distrugerea fluturilor

Printre multe, dulci virtuţi
Ai şi-aceea să săruţi
Pe ochi fluturi surdo-muţi,

Rătăcind din miez în miez,
În sălbatice cirezi,
Înspre-amurg dinspre amiezi,

Şi să-i pipăi între-aripe
Pînă ce încep să ţipe.
De plăcerea clipei ţiple

În care trupul şi-l frîng.
Apoi vin rîme şi-i strîng
Sub pămînt, în raftul stîng...

Deodată

Deodată, se zbate pleoapa
Zidului de cărămidă.
Nici un înger nu mai ştie
Uşa grea cum s-o deschidă,

Spre-a fugi în zori prin ierburi
Vineţii sub cerul tare.
Izurile-nnoadă fluturi,
Rîmele surîzătoare-n

Bot beau apa roz din ciuturi
Lîngă şanţuri verzi de-obidă.
Deodată se zbate pleoapa
Zidului de cărămidă...

Clipa cea lentă

Fără-ndemn intrăm în toamna
Cîntecului plin de frică.
Nici o aripă de înger
Aerul nu-l mai despică.

Mîna spre pămînt se lasă,
Pipăie-ntre ierburi rana
Larg deschisă. De sub pietre
Şerpi clociţi prelingu-şi zeama

Ce-o sorbim c-o poftă veche
Pînă mintea ni se strică.
Fără rost intrăm în toamna
Sufletului plin de frică...

Pentru cine bat clopotele, Maia?

Bat clopotele Maia unde eşti
Picioarele albastre şi cereşti
În faţa vieţii mele să-ţi lungeşti
Bat clopotele Maia unde eşti
Toiagul alb îşi are ziua lui
Bat clopotele Maia creşte-un cui
În zidul plutitor de rai tehui
Toiagul mov îşi are ziua lui
Buzele-s moi şi rupte-n asfinţit
Bat clopotele Maia şi-s topit
Prelins pe geamuri cercevea cu chit
Buzele-s moi şi rupte-n asfinţit
Bat clopotele Maia unde eşti
Picioarele atît de muiereşti
În miezul clipei calde-ţi bălăceşti
Bat clopotele Maia unde eşti

Întîmplare

Deodată, roua-mi sparge ochii,
Aud tiptil sosind un înger.
Caut să scap de el şi-n fugă
Mîinile-mi grele mi le-nsînger.
Şi-o rană e în tot ce pipăi,
Zidu-i chircit, uşa-i cleioasă,
Cuiele cresc din duşumele,
Crinii sorb camera-ntr-o vază
Şi-n gură simt gust vechi de soare,
Creierii-mi ard iar în răsfrîngeri.
Deodată roua-mi sparge ochii
Şi-aud sosind flămînd un înger...

De scris cînd ţi se face frică

Eram mai curat decît mazărea
Suflet uşor de crin galben aveam
În care-şi clocea clipa pasărea
Grea şi rotundă ca un bolovan

Eram mai plăpînd decît lingura
Inima-n patru mari camere-aveam
Prin care-şi plimba-n căni vechi singura
Rouă cleioasă becisnicul an

Eram mai bolnav decît frunzele
Tăind aer rece îngeri aveam
Să-şi moaie-ntinzîndu-şi lin pînzele
Aripelor peste-un adînc leuştean

Cinci terţine pentru Cecina

(Variantă)

S-a răspîndit ca dintr-o întîmplare
Rugină peste apa sclipitoare
Şi nu mai ştiu ce-i flutur supt de-o floare

Praf de tocilă-a adormit pe lucruri
Tot răvăşind marfare hălţi buclucuri
Gigante mure giugiulite-n ruguri

Şi greu mirositor melcul boleşte
Împotmolit în aerul ce-mi creşte
Din brusturii smintiţi pîn' la fereştre

Ci eu rîvnesc să-mi cazi la preş de seară
Iubito caldă-n şold şi-n subsuoară
Şi-n gură cu saliva legendară

Şi să-mi împingi cu sfîrcurile negre
Pe pagini pîrjolite-n clăi de veghe
Gîndul pios al mlaştinii integre

De spus la gura sobei şi-a iubitei (1)

Îngerii mănîncă oameni,
Poftă li-e de carnea crudă.
La-nceput, blînzi, între aripi
Îi primesc şi-ncet i-asudă-n

Subsuorile stufoase
Şi-i gîtuie lin cu nimbul.
Apoi fac plimbări, beau raze,
Se parfumă mai tot timpul,

Ling idei, slăvesc pre Domnul
În voci dulci şi-n caldă trudă.
Îngerii mănîncă oameni,
Poftă li-e de carnea crudă...

De spus la gura sobei şi-a iubitei (2)

Îngerii dau foc la case
Sfinţilor să le-amiroase
Dulce,-n raiuri de mătase,
Sufletele noastre grase.

Şi fecioarelor zmulg sînii
Fiindcă-s prea zemoşi şi-n pîlnii
Îi storc pe felia pîinii
La sfîrşitul săptămînii.

Şi ademenesc pe jaruri
Coapse largi, spre-a urca daruri,
Tăvălite prin mărarui,
Ţie, Doamne, Doamne, Doamne!

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi,
Lasă-mă să-ţi scriu lumina
Trecută prin noapte-n zi
Spre-a-mi topi în brumă vina

Că scot fluturii din aer
Şi-i ucid cu ace grele,
Şi-n amurg asmut şi-ncaier
Ciucurii de la perdele,

Şi sub ziduri cern făina
Cărămizilor pustii.
Doamne, nu mă părăsi,
Lasă-mă să-ţi scriu lumina...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă istovi
Fără rost, du-mă-n lumina
Caldă-a miezului de zi,
Mîngîie-mi faţa şi mîna,

Caută-mi prilej de casă
Într-un rai, să stau la masă
Lîngă blid, coapsă voioasă
Mişcîndu-se sub mătasă,

Pînă roua-mi va prii
Iarăşi, dulce ca smîntîna.
Doamne, nu mă părăsi,
Mîngîie-mi sufletul, mîna...

Sonetu-ndrăgostiţilor bezmetici

Cu strechea-n şold te plimbi printre tarabe
De untdelemnuri stoarse-n văzul lumii.
Ai sînii mari, dar coapsele-ţi sînt slabe
De-atît foc mistuind floarea minunii.
Şi braţele le-ntinzi ca nişte frînghii
Dulce-mpletite-n muşchi albi spre bărbaţi.
Cu limba scoas-o clipă îi înjunghii
Şi-i laşi pe fundul ceştilor cu zaţ.
De-aceea milogesc prin urbea strîmtă,
Doar-doar ţi-oi prinde sufletul în laţ.
Ci-n loc să ne luăm vicleni la trîntă,
Ne-om dărui-n cadelniţi, cu nesaţ,
Tămîiele plăcerii fumegînde
Şi n-am mai zăbovi-n scîrbave pînde
Ca să ne-mbrăţişăm oricînd, oriunde.

Sonet dezamăgit

Muiată-n untdelemn de fluturi groşi
Nu-mi lustruieşte sufletul c-o cîrpă
Nici o iubită. Se încleie-n bîrfă
Rozmelcii, cîndva prieteni mincinoşi.
Şi mă loveşte-n tîmplă cărămida
Moale de-amurg, sleită peste-oraş.
Degeaba saltă-n grajduri verzi omida
Momindu-mă s-o-ncalec. Rămîn laş
În praf de-odaie. Pipăi sfînt cu buza
Gura de-abis a ceştii de cafea.
Mi-s clipele-n derîdere de-a dura
Stoarse-n nămoluri fragede. De-abia
Îţi mai ghicesc perechea bulbucată
A sînilor ce îi primeam răsplată
Că ţi-am slăvit cinstea de Mare Fată!

Suceviţa

La mînăstirea Suceviţa,
În fiecare dimineaţă,
Un înger îşi pudra rochiţa
Cu clopoţel la poponeaţă.

Veneau prinţese pe mătăsuri
Să-l copie. El, ca vădana,
Numai măscări, numai răsfăţuri,
Le întorcea pe deget geana

Şi le sufla în sîni ca-n pufuri,
Către balauri să-i ridice,
Le gîdila cu pămătufuri
În gaura de la burice,

Le picura pe unghii oje
Şi păru-l ciripea cu drotul,
Pînă ce ele (Boje! Boje!!)
Se dezbrăcau şi-i dădeau totul...

În împuţitul orăşel

În împuţitul orăşel
Unde vieaţa e-un purcel

Trăiau actriţe şi poeţi,
Ele fanate, dînşii beţi,

Ce-şi aminteau că mai demult
Amorul lor era un cult

Cu trandafiri muiaţi în sos
De rouă-ntoarsă fin pe dos,

Şi portocale mari, cu zbaturi,
Plutind la dame noaptea-n paturi,

Şi cu tramcare de mărar
Călătorind ienibahar

Prin împuţitul orăşel
În care viaţa e-un purcel...

Cîntec naiv

Cana cu lapte mi-a cîntat
Un cîntec moale şi curat
Pe care eu l-am ascultat
Cu sufletul îngenunchiat.

Case, cu faţa spre amurg
Ţinute-n mîini de Demiurg,
Jelitu-s-au pios că-n burg
Lin zidurile li se scurg.

Rouă mi-a dat bineţea ei
Şi mi-a şoptit adînc: „De vrei,
Sfărîmă-mă sub paşii tăi
De înger rătăcit pe căi...“.

Priveşte-mă!

Priveşte-mă! Azi sînt frumos
Ca fluturele cap-de-mort.
La cizme am pingea de os.
Pe umăr turturică port.

Mi-am răsfăţat în untdelemn
De rapiţă şi lapte crud
Trupul hain şi-acum te-ndemn
Să mi-l săruţi pînă ce-asud.

Dar nu uita că mi-am pierdut
Şi sufletul la biliard,
Că sorb cafea şi ne-ntrerupt
Minciuni de-amor în gură-mi ard!

Cîntec naiv

Am vrut să explorăm grădina,
Dar ne-am oprit la cîţiva paşi.
Crini cu parfumul scos din teacă
Înaintau spre noi trufaşi.

Umili, cu mîinile pe inemi,
Ne-am aplecat în semn de stimă:
„Ordinul lor nu vrea pe nimeni?“.
Ardeau transfiguraţi de crimă!

Şi Crinului cu albă mască
Şi scut te-am dat căci el jurase,
Orgolios, să te jertfească
Evului mediu de mătase...

Un peşte-albastru pentru Fascinel

Ca pe-o cupă grea de carne
Îţi duc coapsele la gură
Să-ţi sorb sufletul cît roua-n
Clipa ei ne mai îndură

Cît se zbate-n vînt lumina
Ca o frunză uriaşă
Nu mai da pe fluturi vina
Că-ţi scot sînii din cămaşă

Şi ţi-i zmulg cu chiu şi larme
La izvoare-n prund să-i sfarme
Unde-un peşte-albastru doarme
Lîng-o cupă moale-n carne

Tu eşti o fragă care umblă

Tu eşti o fragă care umblă
Numai în blugi şi doar la umbră
Să nu ţi se-ncreţească gura
Cînd sorbi din cărămizi căldura
Ca pe-un parfum ce lasă apă
Pierdută printre cozi de ceapă
Şi-n mărării şi-n pătrunjime
Crudă de-atîta-ntunecime
Căci vin păianjenii cei monştri
Ca să te sperie ca proştii
Şi să te-ncleie-n mii de aţe
Să-ţi ducă sufletul în braţe
În găuri negre şi rotunde
Unde nici roua nu pătrunde
Ci cîte-o rîmă face tumbe

Dar eu te scot din lumea sumbră

Tu eşti o fragă care umblă...

Improvizaţie

Îngere cu buze creţe,
Are cine să te-nveţe
Roua caldei dimineţe?

Fluturii să ţi-i explice
La culoare şi să-ţi pice
Uleiuri pe cicatrice?

Căci ai prins coajă pe suflet
De cînd nu mă mai încumet
Să-ţi sărut miezul cel umed...

Hobbit mirosind mărar
Într-un mod foarte bizar!

Doamne mă îndemni să-ţi scriu

Doamne mă îndemni să-ţi scriu
Cît nu-mi putrezeşte-n carne
Sufletul stricat de viu
Şi cuvîntul nu-mi adoarme
Lenevos ca-ntr-un sicriu
Ce-n pămînt o să se sfarme
Doamne mă îndemni să-ţi scriu
Cît nu putrezesc în carne

Nu-mi lua puterea dulce
Dăruită-n miez de rai
Nu lăsa roua să-mi spurce
Băleguţele de cai
Presărate ca să-ncurce
Drumul galeşelor curce
Printre vineţi zimţi de scai
Nu-mi lua puterea dulce
Dăruită-n miez de rai

Ci mă-ngăduie-n miresme
Blînd sub pete de putoare
Unde sîngele meu este
Pîrîiaş de apă-n floare
Cu zîne-ncîlcite-n iesle
De raze şi de răcoare
Ci mă-ngăduie-n miresme
Blînd sub pete de putoare

Şi-oi călugări văzduhul
În chilii de piatră fragă
Cînd paingii îşi dau duhul
Pe pînze de zuză dragă
Ce-şi desface-n soare puful
Şi-n ea melci bătrîni îşi bagă
Coarnele pe-o viaţă-ntreagă
Şi-oi călugări văzduhul
În chilii de piatră fragă
Căci mai pîlpîie în mine

Candele de-amurg lumina
Ce ţi-a-mbujorat grădina
Cu ciuperci mari şi cu rîme
Gardurile să-ţi dărîme
De din mîine spre poimîine
Pîn’ doar cuiele-or rămîne
Cît mai pîlpîie în mine
Ca-ntr-un deal scobit lumina

Country (1)

Mă gîndeam să-ţi fiu stăpînul
Precum roua peste crinul
Răsfrînt crud, ce-n mînă ţinu-l,
Precum geana peste sînul
Cu bumb parfumat ca fînul
Adunat în grămăjoare,
Mă gîndeam să-ţi fiu stăpînul,
Descleind şarete-n soare,
Îndulcindu-ţi ziua chinul,
Noaptea perna ce te doare.
Mă gîndeam să-ţi fiu stăpînul
Din creştet pîn' la picioare...

Hobbit zbicit de vînturi şi de ploi

Country (2)

Mă gîndeam să-ţi fiu şi sclavul
Bîntuit lin de năravul
De-a-ţi unge talpa cu praful,
Şi sufletul ţi-l despică-n
Leuştean, c-o rămurică,
Şi-ţi dă ouă de furnică
Lumească, prăjite-n lapte,
Şi coarne de melc, răscoapte,
Şi fluturi în sos de aer.
Mă gîndeam să-ţi fiu şi fraier,
Pămpălău
La fundul tău,
Şi la bine şi la rău,
Zău!!!

Hobbit cu trăsurică verde
Care-n amurgul cald se pierde

Erai atît de ferită

Erai atît de ferită
Mereu te-ascundeai fără rost
Sub pînzele moi de painjeni
Din colţuri cătînd adăpost

Şi-n spatele tufelor macre
De rouă pe brînci te piteai
Doreai să dispari prin oglinde
Rupîndu-le vechiul pospai

De-argint şi în lumea cealaltă
În raiul în care-am mai fost
Erai nu erai doar cu ochii
De curvă rîzînd fără rost

Erai atît de frumoasă...

Erai atît de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci
Lăsîndu-mi în palida casă
Dulapuri pustii pereţi reci

Şi-o apă în cana adîncă
Încet putrezind pîn' la miez
Din care de-abia mai mănîncă
La ora cumplitei amiezi

Cu gura lui grea de matasă
Un înger slugarnic pe veci
Erai atît de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci...

Erai atît de rotundă...

Erai atît de rotundă
La fund că-mi venea să ţi-l prind
În joacă şi-n rouă c-o funtă
Cînd tu te-aplecai surîzînd

Lăsîndu-mi în voie tot raiul
Pluşat şi adînc şi mustos
Oh Doamne înduplecă-mi traiul
De înger pe veci păcătos

Ce vrea c-un sărut să pătrundă
În cel mai de taină loc sfînt
Şi Doamne pe urmă m-alungă
Să sufăr din nou pe pămînt
Şi iarăşi să leg cu o funtă
Al Magdei rotund şi cald fund...

M-am ferit de tine Doamne

Mi-am ferit de tine Doamne
Sufletul cît am putut
Să n-ating cu gura mîna
Celuia ce m-a făcut

Să nu-ţi mîngîi fruntea ochii
Părul inelat duios
M-am ferit de tine Doamne
Să nu-ţi fiu prea drăgăstos

Să nu-ţi sperii mintea-n gînduri
Păcătoase ce mi-ai dat
Cînd m-apropii lin de trupul
Tău întins pe-un moale pat

Care-i dincolo de nouri
Şi-i cuprins dulce de raze
M-am ferit de tine Doamne
În amurguri şi-n amiaze

Şi în spaima dimineţii
Cînd ţi-e grea toată fiinţa
De iubire pentru mine
Şi-mi pierd istovit putinţa

Şi-ncet mă preling în pofte
Mocnite la foc scăzut
Mi-am ferit de tine Doamne
Viaţa cît m-am priceput

M-apropiam cu-atîta frică

M-apropiam cu-atîta frică
De degetul tău lung subţire
Ca să nu cadă căci se strică
Prins de-a păianjenilor fire

Şi-i lins-prelins de melcii umezi
Şi-i umilit printre furnice
Mă amăgeam c-o să te-ncumeţi
Unghia crinii să-i despice

Să-i taie-n aer ca pe-o sticlă
Lăsînd parfume să respire
M-apropiam cu-atîta frică
De degetul tău lung subţire

Iubita mea cu gura-n rai

Iubita mea frumoasă-n nuri
Eu te iubesc aşa cum eşti
Nu trebuie să te fereşti
Mi-e sufletul un lung murmur
Venit din vechile poveşti

Iubita mea cu gura-n rai
Pe care tot mi-o dai mi-l dai
Pe mijlocul tău subţirel
Am pus în joacă un inel
Să-ţi poarte sîmbetele-n el
Dacă visezi vînjuri de cai

Iubita mea cu ochi mari verzi
Cînd eu te cert tu mă dezmierzi
Focul din noi e-n pălălăi
Sfîrîie roua-n aspre clăi
Asmute-mă cu sînii tăi
Cei ascuţiţi viaţa să-mi pierzi

Iubita mea surîsul tău
Şăgalnic rău şi derbedeu
Mă leagă-n minţi rostu' mi-l strînge
În frînghioare moi de sînge
De ce alături trist ne plînge
Înger trimis de Dumnezeu

Iubita mea-nfundată-n Flandre
De catifea sfarmă verande
Rupe zefiri distruge raze
Dă fluturilor dulci extaze
Şi la copii poveşti cu groaze
Şi-apoi craci zvelţi de copilandre

.....

Iubita mea frumoasă-n nuri
Nu trebuie să te fereşti
Eu te iubesc aşa cum eşti
Mi-e sufletul un lung murmur
Venit din vechile poveşti

Cîntec

Sărută-ţi Mireasa!
Ea este aleasa
De tine, de zei.

Sărută-ţi Mireasa
Cînd intră în casa
Din piatră de stei.

Sărută-ţi Mireasa
Ce-ţi udă mătasa
Cu sîngele ei...

În rugăciunea mea-i un cîntec

În rugăciunea mea-i un cîntec
Pe care încă nu l-am spus
Un nufăr vînăt ai sub pîntec
În el cad îngerii de sus

Nu izgoniţi ci-n bună voie
De-a părăsi raiul prea strîmt
În rugăciunea mea-i nevoie
De tine ca de-un cîntec sfînt

Ce povesteşte despre fluturi
Îndrăgostiţi în clăi de fîn
Ei nu mai vor să plece-n lume
Prin aerul ce face spume
Ci-acolo-mbătrînesc rămîn

Pînă ce inima le-o vindec
Şi-n miez le sorb zeama de-alun
În rugăciunea mea-i un cîntec
Pe care vreau mereu să-l spun
Pe care nu mai ştiu să-l spun...

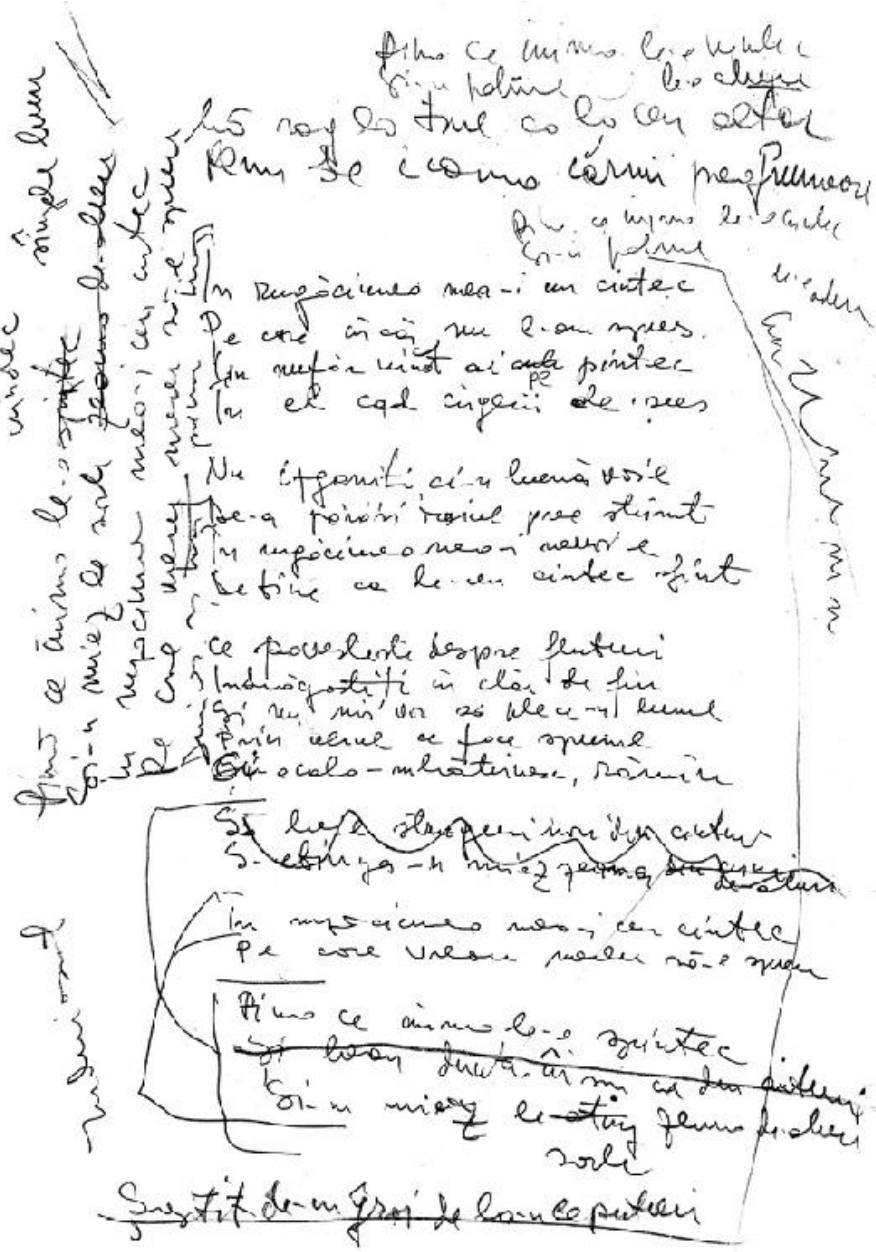

Cîntec

Ai venit la mine ca un înger
Cu aripile ascunse-n rochii
Erai numai plîngeri şi răsfrîngeri
De lumină ce-mi orbeau lin ochii

Te-am lăsat să umbli cu o cană
Grea de apă-n mîinile-ţi firave
Să-mi pui gura ta cu dinţi pe rană
Să-mi rupi carnea întru chin şi slavă

Sufletul de soare să-mi apropii
Atîrnîndu-l vraişte de-un sînger
Ai venit la mine ca un înger
Cu aripile crescute-n rochii

Calde de matasă şi umflate
Sub dantela unde-i bunătate
De cur macru-n două buci crăpate
A plăcere şi-a singurătate...

Cîntecel de babalîc bubos

Bătrîn şi ticălos cum sînt
De-abia mai ştiu de-abia mă-ncumet
Floarea de cîmp roua din vînt
Să ţi-o sărut în miezul umed

Pe-acest rotund şi trist pămînt
Ce pentru îngeri este strîmt
Dar larg şi-adînc pentru un suflet
Bătrîn şi ticălos cum sînt

Rogu-mă-n fluturele frînt
În melcul călător şi sfînt
În rîma ce-i tîrîtă blînd
Printre oscioare de mormînt

Chiar şi-n cuţitul ce-l împlînt
În inimă cînd curu-ţi cînt
În elegia-mi fără sunet
Bătrîn şi ticălos cum sînt

Cîntecela pentru Fascinela

Visez morţii că sînt vii
Că iarăşi la mine vii

Viaţa să mi-o înfăşori
Podişor de rouă-n flori

Şi mă las sînilor mici
Şi-ascuţiţi pînă-ţi ridici

Gura ta spre gura mea
Ca fluturul spre lalea

Hainele-mi ustură pielea
Ficaţii mi-i ard blînd jelea

Şi m-apucă toate celea
De dragoste pentru Lelea

Lelişoară-n nădrăgei
Cu părul făcut cîrcei

Care-ţi dă tot ce îi ce'i
Trupul ei sufletul ei...

Caligrafie într-o ceainărie

Erai atît de înaltă
Şi-atît de subţire. Purtai
Doi sîni într-o parte şi-n alta
De suflet, cu boturi de ceai.

Şi-abia ajungea pîn' la nara
Mea plină de fluturi mirosul.
Credeam că mai ştiu stoarce sosul
Parfumului crinilor seara.

Şi roua-şi lăţise-n praf balta
Scurmată de rîme ca-n rai.
Erai atît de înaltă
Şi-atît de subţire pluteai...

Blues

Mergeam pe-o frunză
Uriaşă de castan.

Mi-e frică să nu cad,
Mi-ai spus.
.....
Şi-acum stau singur
Şi îţi scriu un blues...

Atît de frumoase-s minciunile tale

Atît de frumoase-s minciunile tale!
Tu spui că eşti floare şi capeţi petale,

Apoi că eşti înger şi capeţi aripe
Cu care îmi mături mormanul de clipe.

Şi-o mînă de-o scoţi din mănuşa înaltă,
Caleaşca adîncă ne-aşteaptă la treaptă...

Blues

Pentru Johnny Răducanu

Noi rătăcim uimiţi
Că nu ni se întîmplă
Nimic, dar într-o zi
Vedem c-o rază-i strîmbă
Şi-atunci prin păpădii
Lovite moale-n tîmplă
Noi rătăcim uimiţi
De tot ce ni se-ntîmplă...

Caligrafie

Cu cît te apropii de mine
Ţi-s mîinile parcă mai lungi
Şi părul e-o miere de-albine
Cu care, lin, trupul mi-l ungi.

Şi sînii se umflă cît şoldul,
Şi coapsele-n ceruri plutesc.
M-aşează-n genunche imboldul
De-a-ţi pune-un sărut pămîntesc

Pe carnea prelinsă-n ruşine
De-aluaturi în scorburi adînci.
Cu cît te apropii de mine
Picioarele-ţi parcă-s mai lungi...

Deodată

Deodată strada-mi intră-n piept
Şi sufletul meu o inundă
Şi nu te poţi salva salva
Izbită între sîni de-o undă
Şi te ridică mîna mea
De talie la suprafaţa
Sărutului şi-n clipă grea
Îngerii-ţi umplu dimineaţa...

Semne

Să nu ne-amăgim.
Sînt semne
Că îngerii pleacă,
Ne lasă o vreme
Singuri, pe urmă revin
Să ne îndemne
Să bem iarăşi roua din crini!
Să nu-i amăgim...